

'Απ' Όλα

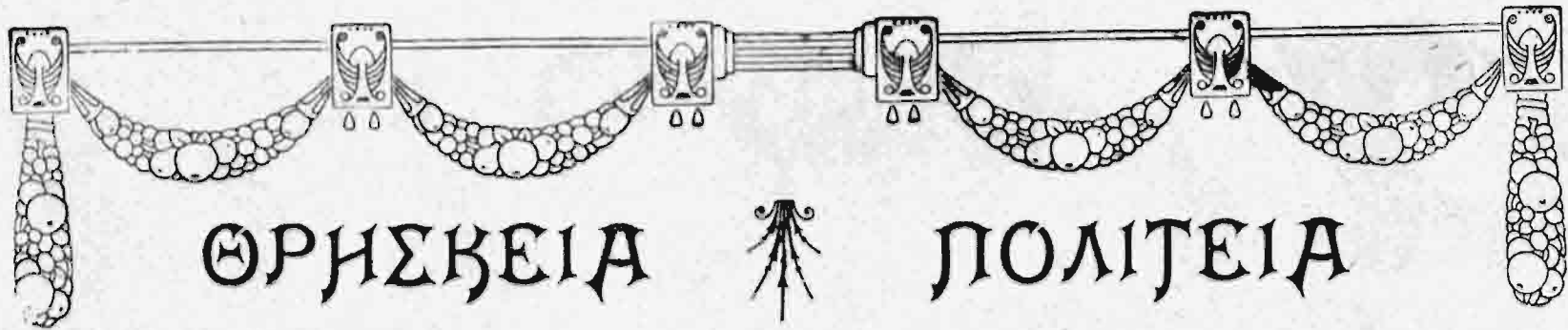
Τὸ σύμβολόν μας ΔΙ' ΟΛΙΓΩΝ ΠΟΛΛΑ

* ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ *

ΕΙΚΟΝΕΣ ΑΠΟ ΤΗΝ ΤΡΙΠΟΛΙΝ



1. Θρησκευτική τελετή Μαραμποῦ.—2. Στρα-
τὸν τοῦ Σαλῆ Παζαρίου. — 3. Μεγάλη Κορήνη.
4. Ὅδὸς Ἀζιζιέ. — 5. Ἰθαγενεῖς θαυματοποιοί.



ΘΡΗΣΚΕΙΑ



ΠΟΛΙΤΕΙΑ

ΙΔΑΝΙΚΟΝΗ ΚΑΤΑΣΤΑΣΙΣ

Ὅταν ἐν ἀτιμόπλοιοι ἐκκινήσῃ ἐκ τοῦ λιμένος, εἰς τὸν ὁποῖον εἶχεν ἐλλιμενισθῆ, βεβαίως ἔχει μίαν κατεύθυνσιν, ὃ δὲ πλοίαρχος τοῦ ἔχει ὑπ' ὄψει τὸ σημεῖον, πρὸς τὸ ὁποῖον θέλει τὸ ὀδηγήσει· ὅταν ὁ καθεὶς ἐξ ἡμῶν ἐξέλθῃ τῆς οἰκίας του καὶ εὐρεθῆ εἰς τὴν ὁδόν, βεβαίως ἔχει προαποφασίσαι ποῦ θὰ ὑπάγῃ καὶ ἀναλόγως φέρει τὰ βήματά του· ὅταν, τέλος, ἀρχίσῃ τις κάτι, λαμβάνει πρὸ ὀφθαλμῶν τὸ τέλος καὶ διὰ τῆς διανοίας προτρέχων τῶν γεγονότων καὶ τοῦ χρόνου, φαντάζεται αὐτὸ τελειωμένον καὶ ὀριστικόν. Ὁ τρόπος αὐτὸς τοῦ σκέπτεσθαι εἶναι τόσο λογικὸς καὶ τόσο κοινός, ὥστε κανεὶς δὲν φαντάζεται, ὅτι ὑπάρχουν πλοίαρχοι, οἱ ὁποῖοι νὰ μὴ γινώσκουν ποῦ διευθύνουν τὸ πλοῖόν των, ἄνθρωποι βαδίζοντες ἀσκόπως ἢ ἀρχίζοντες ἔργον τι χωρὶς νὰ προῦποθέτουν τὸ τέλος.

Καὶ ὅμως αὐτὴν τὴν κοινὴν λογικὴν, τὴν ὁποίαν ἐφαρμοζόμεν πανταχοῦ, καὶ εἰς τὰ μικρότερα ἔτι, παραμελοῦμεν εἰς τὸ σπουδαιότερον κεφάλαιον· εἰς αὐτὸν τὸν βίον μας.

Πολλοὶ ἐξ ἡμῶν, οἱ πλείστοι ἴσως, ἐνῶ ἔχομεν καθορίσει τὸν σκοπὸν καὶ τὸ τέλος καὶ τῆς μᾶλλον ἐπουσιώδους ἐργασίας μας καὶ τοῦ παραμικροτέρου διαβήματός μας, δὲν ἔχομεν καθορίσει τὸν σκοπὸν τοῦ βίου, τὸν ὁποῖον ἡ Μεγάλη Δύναμις ἐπέτρεψε νὰ διανύσωμεν ἐν τῇ γῆ.

Μᾶς ἐδόθησαν εἰς τὴν διάθεσίν μας αἱ σωματικαὶ καὶ αἱ ψυχικαὶ δυνάμεις, θαυμάσιαι ὄντως, ἁρμονικαί, τελειόταται, καὶ ἡμεῖς δὲν ἐλάβομεν κἄν τὸν κόπον νὰ σκεφθῶμεν:

— Ἀρά γε τὰς δυνάμεις ταύτας, τὰς ὁποίας διαθέτομεν, τὸν πολυτιμον καὶ ἐκπληκτικὸν αὐτὸν μηχανισμόν, τὸν χειρισμὸν τοῦ ὁποίου μᾶς ἐνεπιστενύθησαν, εἰς τί πρέπει νὰ χρησιμοποιήσωμεν; Ποῖος εἶναι ὁ σκοπὸς τῆς ζωῆς γενικῶς, ποῖος εἶναι τέλος ὁ μερικὸς σκοπὸς τοῦ βίου μας; Καὶ πῶς θὰ δυνηθῶμεν τελειότερον νὰ πλησιάσωμεν πρὸς αὐτόν;

Τὰς σκέψεις ταύτας, τὰς ἐρωτήσεις ταύτας, ἀπεφύγαμεν νὰ κάμωμεν πρὸς ἡμᾶς αὐτοὺς καὶ ἂν ἐξαιρέσωμεν ἐκείνους, τῶν ὁποίων ἡ ἐνασχόλησις εἶναι ἡ ἐξακριβωσις τοῦ τέλους, καὶ τινὰς προνομιούχους ὄντως ὑπάρξεις, ὅλοι οἱ ἄλλοι, ἡ πληθώρα, ὁ ὄγκος, τὸ σύνολον, ὀλιγορήσαμεν καὶ οἷτε ὅταν εἴμεθα νέοι ἐσκέφθημῃν τι σχετικῶς πρὸς τὸν βίον μας, οὔτε ὅταν κατέστημεν γονεῖς — σωματικοὶ ἢ πνευματικοὶ ἀδιάφορον — ἠθελήσαμεν νὰ κουρασθῶμεν διὰ τοιούτων σκέψεων.

Εἶναι ἀλήθεια ὅτι εὐθὺς ὡς ἐμβραθύνομεν εἰς τὸ μέγεθος τῆς ὀλιγορίας μας ταύτης, θὰ ἐννοήσωμεν πόσον ἀνόητοι φαινόμεθα καὶ τελείως ἀπροβούλευτοι. Ἀλλὰ καὶ ἔτι ζωηρότερον θὰ φανῆ τὸ πρᾶγμα ἂν ζητήσωμεν νὰ ἐρευνήσωμεν τ' ἀπώτερα αἷτια τῶν ἀτομικῶν καὶ κοινωνικῶν καταστροφῶν, τὰς ὁποίας ἐκάστη ὥρα, ἕκαστον λεπτόν σημεῖον.

Πλοῖον χωρὶς κατεύθυνσιν πάντοτε θὰ συντριβῆ καὶ θὰ ναυαγήσῃ, καὶ ὁ ἄνθρωπος ἄνευ ἰδανικοῦ θέλει πέσει θάττον ἢ βραδίον εἰς συντριμμάτα ἄνευ ἐλπίδος ἀνορθώσεως.

— Ποῖον τῶρα πρέπει νὰ εἶναι τὸ ἰδανικόν μας, ὡς ἀνθρώπων, ὡς Χριστιανῶν καὶ ὡς Ἑλλήνων; Πῶς θὰ ἐπιτύχωμεν τοῦτο καὶ ποῖαι θὰ εἶναι αἱ ἐξ αὐτοῦ ὠφέλειαι;

— Ἐπιτρέματέ μοι νὰ σᾶς ὁμιλήσω ἐν τοῖς ἐπομένοις.

ΑΠΟΛΟΓΗΤΗΣ

Εἰς τὸν πολιτικὸν οὐρανὸν ἐν ζήτημα μεσουρανεῖ, ἐπασχολοῦν τὴν δημοσίαν γνώμην καὶ τὴν Κυβέρνησιν: τὸ ζήτημα τῆς Τριπολιτίδος. Ἡ Ἰταλία, εὐροῦσα εὐλογον πρόφασιν καὶ ἀφορμὴν ἐκ τῆς ἐκκρεμότητος τῶν πολιτικῶν πραγμάτων καὶ ἐκ τῆς ζυμώσεως τῶν ἐπικρατήσεων, ἤτις γίνεται τῶρα εἰς τὰ βορειοδυτικὰ τῆς Ἀφρικῆς παράλια, ἐζήτησε νὰ πραγματοποιήσῃ τὸ παλαιὸν αὐτῆς σχέδιον καὶ τὸν κρῦφτον πόθον τῆς ἐν Τριπολίτιδι ἐπικρατήσεως. Ἡ Ἰταλία, ἄλλως τε, δὲν ἐφάνη τῶρα ἐν Τριπολίτιδι ἀπὸ πολλῶν ἐτῶν ἐξῆυφαινε τὸ σχοινίον, διὰ τοῦ ὁποίου ἐζήτει νὰ περιζώσῃ τὴν πλουσίαν ταύτην ἐπαρχίαν καὶ μὲ σύστημα, ὄντως μεθοδικόν, ἐξεργάζετο τὴν τοιαύτην οικονομικὴν αὐτῆς ἐπικράτησιν. Κατ' ἀρχὰς μερικοὶ Ἰταλοὶ ἄποικοι μὲ ἀφθονα διὰ τὴν περίστασιν κεφάλαια, μετ' ὀλίγον μεγάλα ἰταλικά ἐπιχειρήσεις, σχολεῖα, ἰδρύματα, προπαγάνδαι, ἕνα καὶ μόνον εἶχον σκοπὸν: νὰ δημιουργήσωσιν ἐν τῇ χώρᾳ ταύτῃ ἰταλικά συμφέροντα, ὑπὲρ τῶν ὁποίων ἡ διπλωματία νὰ δυνηθῆ μίαν ἡμέραν νὰ ὑψώσῃ φωνήν.

Καὶ τὸ σύστημα ἐκεῖνο, ἐτελεσφόρησεν. Ἡ Ἰταλία ἐν Τριπολίτιδι ἐνέπηξε μίαν οικονομικὴν καλιάν, ἡ ἰταλικὴ σημαία δὲν εἶναι ἄγνωστος εἰς τὰ Τριπολιτικά παράλια, εἴτε φερομένη ἐπὶ ἰστῶν ἐμπορικῶν πλοίων, εἴτε κυματίζουσα ὑπερηφάνως ἐπὶ κεραίων εὐδρόμων καὶ θωρηκτῶν. Ἡ δὲ γλῶσσα τοῦ Δάντε εἶναι ἡ ἐπικρατοῦσα ἐν τῷ ἐμπορίῳ καὶ ταῖς λοιπαῖς σχέσεσι γλῶσσα.

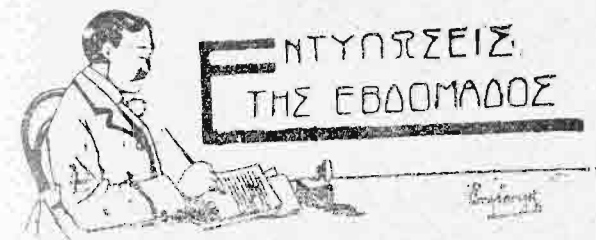
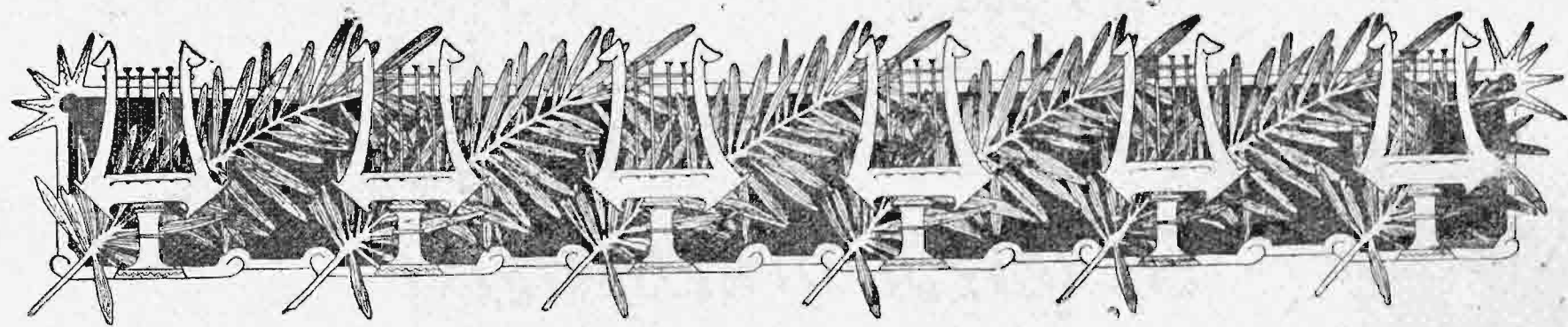
Κατόπιν ἔλων αὐτῶν, ἡ Ὀθωμανικὴ Κυβέρνησις, εὐρεθεῖσα πρὸ ἰταλικοῦ ὄργασμοῦ, δὲν εὐρέθη πρὸ ἀπροόπτου γεγονότος. Τὸ σύστημα, τὸ ὁποῖον ἠκολούθησεν ἡ Ἰταλία, δὲν εἶναι σύστημα καινοφανές, ἡ δὲ Τουρκία ἀπὸ πολλοῦ ὑπόπτως ἔδλεπε τὴν μεγάλην τρυφερότητα τῆς Ἰταλίας πρὸς τὴν ἀφρικανικὴν ἐκείνην ἐπαρχίαν.

Ὅπως ὅμως καὶ ἀνέχῃ τὸ πρᾶγμα, εἴτε τὸ προεῖδεν, εἴτε μὴ ἡ Ὀθωμανικὴ Κυβέρνησις, εἶναι πασίδηλον, ὅτι εὐρισκόμεθα πρὸ γεγονότων, τὰ ὁποία ἀπαιτοῦσι πολλὴν τὴν σύνεσιν καὶ πρὸ παντὸς ψυχραιμίαν. Εἶναι ἀληθές, ὅτι πολὺ ἀνησυχαστικαὶ διαδόσεις ἐκυκλοφόρησαν καὶ κυκλοφοροῦσιν. Εἶναι ἀληθές, ὅτι ὅτε μὲν τηλεγραφεῖται αἰχμαλωσία ἰταλικοῦ πλοίου, ἡ ὁποία κατόπιν διαψεύδεται, ὅτε δὲ πάλιν ἀγγέλλεται ἀπόβασις ἰταλικῶν στρατευμάτων εἰς Τρίπολιν, ἡ ὁποία μετ' ὀλίγον κηρύσσεται πρόωρος. Εἰς ἐπίτασιν τῶν διαδόσεων τούτων ἔρχεται ἡ ἐπίσημος σιγὴ τῆς τε Ἰταλικῆς καὶ Ὀθωμανικῆς Κυβερνήσεως. Ἐν Ρώμῃ συνεχροτήθη ὑπουργικὸν συμβούλιον ὑπὸ τὴν προεδρείαν τοῦ βασιλέως, ἐνταῦθα δ' ἐπάλληλα ὑπουργικὰ συμβούλια, κατὰ τὰ ὁποία ἐλήφθησαν γενναῖαι ὄντως ἀποφάσεις, τὰς ὁποίας θὰ ἐγνώριζεν ἡ Κυβέρνησις δι' ἐπισήμου ἀνακοινωθέντος εἰς τὸν δημόσιον.

Ἐκυκλοφόρησεν ἡ εἰδησις, ὅτι ἡ μὲν Γερμανία καὶ Αὐστρία ἐκήρυξαν ἐπίσημον οὐδετερότητα, ἡ δὲ Ἀγγλία ἔδειξε τάσεις, ὅπως συγχρόνως μὲ προμηνοῦμενον πραξικόπημα τῆς Ἰταλίας ἐν Τριπολίτιδι ἐνεργήσῃ κατάληψιν ἐν Σούδα. Εἰς ἐπίσημον μάλιστα φύλλον ἀγγλικὸν ἀνεγράφη, ὅτι εἶναι δυνατὸς συνδυασμὸς τις ἢ μᾶλλον ἀνταλλαγὴ τῆς Σούδας μὲ τὴν Κύπρον.

Ἐν τούτοις μέχρι τῆς ὥρας, καθ' ἣν γράφονται αἱ γραμμαὶ αὗται, οὐδὲν βέβαιον καὶ ὀριστικὸν ἐγνώσθη.

ΔΙΠΛΩΜΑΤΗΣ



ΦΘΙΝΟΠΩΡΙΝΑ

Rompant soudain le deuil de ces jours pluvieux,
Sur les grands marronniers qui perdent leur couronne,
Sur l'eau, sur le tardif parterre et dans mes yeux
Tu verses ta douceur pâle, soleil d'automne.

Soleil, que nous veux-tu? Laisse tomber la fleur,
Que la feuille pourrisse et que le vent l'emporte.
Laisse l'eau s'assombrir, laisse moi ma douleur,
Qui nourrit ma pensée et me fait l'âme forte.

JEAN MORÉAS

Με τούς στίχους αὐτοὺς τοῦ ποιητοῦ, τοὺς ὁποίους τυχαίως συνήντησα κάπου, ἐχαιρέτησα τὰς τελευταίας τοῦ θέρους ἐκπνοάς καὶ τὰς πρώτας, δειλὰς ἔτι, φθινοπωρινὰς περιπέψεις. Καὶ ἐνῶ ἐπανελάμβανον τὴν θλιβεράν ταύτην στροφὴν, ἡ μελαγχολία βαθμηδὸν κατενίκα τὴν ψυχὴν μου καὶ εἰς τὸ πνεῦμά μου σκέψεις ἀμαυραὶ ἀνέδουν.



Φθινόπωρον!

Ἀπὸ τὸ παράθυρον τοῦ μικροῦ μου γραφείου, τὸ ὁποῖον πολὺ φειδωλὰ ἀφίνει τὰς ἀκτῖνας τοῦ ἡλίου νὰ εἰσέρχονται καὶ ἔτι φειδωλότερα φαίνεται ὁ οὐρανός, πόσον μελαγχολικῶς ἄγριον, πόσον σκυθρωπὸν καὶ βαρὺ εἶναι τὸ φθινόπωρον!

Ὁ οὐρανός—τὸ μικρὸν τοῦλάχιστον τεμάχιόν του, τὸ ὁποῖον βλέπω—εἶναι κεκαλυμμένος ἀπὸ τὰ πρῶτα σύννεφα, αἱ ἀκτῖνες, ὠχραὶ καὶ ἀνίσχυροι, μόλις κατορθόνουν νὰ φθάσουν εἰς τὸ παράθυρόν μου, ἐνῶ κάτω ἐν ἀτροφικὸν δένδρον, τὸ ὁποῖον καὶ κατὰ τὸ ἔαρ ἀκόμη δὲν εἶχεν ἀνθήσει, ρίπτει τώρα τὰ χλωμά φύλλα του εἰς τὸ πρῶτον φύσημα τοῦ ἀνέμου, εἰς δὲ τὸν δρόμον ἀπλοῦται ἡ ἀνιαρὰ ἰλύς, ἡ συνέπεια αὕτη τῶν πρώτων τοῦ οὐρανοῦ δακρῶν.



Φθινόπωρον!

Εἰς τὴν λέξιν αὐτὴν ἀνατηδοῦν ἀμέσως εἰς τὴν μνήμην μου μία πρὸς μίαν αἰ μελαγχολικαὶ στροφαὶ τῶν ποιητῶν, οἱ ὁποῖοι κλαίουν τὴν ἀναχώρησιν τοῦ ἔαρος μὲ τὸν θάνατον τῶν ὀνείρων των.

Ἐλευθεροῦνται αἱ μελαγχολικαὶ σκέψεις, τὴς ὁποίας τὸ φαιδρὸν περιβάλλον συνεκράτει δεσμίας καὶ προσπαθῶ ἐκ μιᾶς ἄλλοκότου ὑποβολῆς νὰ κλαίσω καὶ ἐγώ, μιμούμενος τὸν οὐρανόν, νὰ πενήθω, μιμούμενος τὴν Φύσιν.

Καὶ αὐτὸς ὁ μονότονος κρότος τῶν τινασσομένων ταπήτων, ὁ ὁποῖος φθάνει ἀπὸ μακρὰν, φαίνεται εἰς ἐμὲ ὡς πένθιμος κωδωνοκρουσία, ἡ ὁποία ἀγγέλλει μίαν ταφὴν χωρὶς νὰ ὑπόσχηται καὶ τὴν ἀνάστασιν.

Φθινόπωρον!

Καὶ ὅμως ὄλα ἐκεῖνα, τὰ ὁποῖα γράφονται, αἱ στροφαὶ, αἱ ὁποῖαι μέχρι σήμερον ἐτονίσθησαν καὶ τονίζονται, οὐδὲν ἄλλο εἶναι, παρὰ μία ἐπίμονος καὶ ἀνεξήγητος συκοφαντία ἐναντίον μιᾶς ὠραίας ἐποχῆς, ἡ ὁποία ἔχει ἀφθονα θέλγητρα, ἀλλ' ἡ ὁποία ἔσχε τὴν ἀτυχίαν νὰ μὴ ἀρέσῃ εἰς τὸν ποιητὴν.

Τὸ φθινόπωρον εἶναι τὸ θῦμα τῆς φιλολογίας, τὸ φθινόπωρον εἶναι εἰς ἀθῶος κατὰδικος.



Φαίνεται ὅτι ὅσοι ἔγραψαν περὶ τοῦ φθινοπώρου, ἔγραψαν ὀπίσω ἀπὸ τὰ πυκνὰ παραπετάσματα τοῦ γραφείου των, χωρὶς νὰ λάβουν καὶ τὸν κόπον νὰ τὸ χαιρετήσωσιν ἔξω, ἐπάνω εἰς τὰ ἀναπεπταμένα ἐδάφη, μέσα εἰς εὐρὴν ὀρίζοντα καὶ ἐπὶ μιᾶς γραφικῆς τοποθεσίας. Ἄν ἐλάμβανον τὸν κόπον νὰ φθάσωσιν ἕως ἐκεῖ, θὰ ἦσαν ὀλιγότερον ἀδικοὶ καὶ θὰ ἔγραφον κάτι περισσότερον ἀληθές.



Τὸ φθινόπωρον εἶναι ὠραία ἐποχή. Τὸ φθινόπωρον, μὲ τὸν ἐλαφρῶς νεφελοσκεπῆ οὐρανόν του, ὁ ὁποῖος παρουσιάζει τώρα τὸ ποικιλιότερον θέαμα, μὲ τὰς ἀκτῖνας τοῦ ἡλίου διερχομένας ὡς ἐκπομπὰς γιγαντιαίου προβολέως διὰ τῶν ραγμῶν του, μὲ τὴν ἰδιαιτέραν αἴσθησιν του, μὲ τὸν πενήθρον θροῦν τῶν πιπτόντων φύλλων, μὲ τὴν ἀφθονον ποικιλίαν τῶν χρωμάτων τοῦ ἐδάφους καὶ τῶν δένδρων, παρουσιάζει εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς μίαν ὠραίαν εἰκόνα καὶ εἰς τὴν ψυχὴν ἐν συμπαθῆς σύνολον. Δὲν εἶναι ἡ Φύσις ἡ ἐπιβάλλουσα, ἡ πεφουσιωμένη τοῦ θέρους, οὔτε ἡ ἐκδεδιαιτημένη τοῦ ἔαρος, οὔτε ἡ σκληρὰ τοῦ χειμῶνος. Εἶναι τρυφερά, συμπαθῆς, φιλάνθρωπος.



Ἀπελαύσετέ ποτε εἰς τὸ ὑπαιθρον, μακρὰν εἰς τὴν ἀφελῆ ἐξοχὴν καὶ ἐλεύθεροι ἀπὸ τὰς πέδας τῆς κοινωνίας, τὸ θέλγητρον φθινοπωρινῆς ἡμέρας; Εἶναι μία ἀπὸ τὰς μεγαλειτέρας



ΣΚΕΨΕΙΣ



Ἐπάρχουν σχέσεις, ἀναγνώσεις, ἀσχολαί, αἰτινες ὠφελουσί, δίδουσι τὴν ἐνεργητικότητά, καὶ μᾶς ὑποθῶσιν εἰς τὸ κράτος τῆς εὐσπλαγχνίας ἐπὶ τῇ ἐπαφῇ των ἀισθάνεται τις ἑαυτὸν πραϊνόμενον, καθαιρόμενον, καὶ μίαν ἰδιαιτέραν ὄρεξιν νὰ πράξῃ μεγάλα ἔργα. Ποθεῖ τὸ φῶς καὶ τὴν εὐλιζκρίειαν.



Ἐπάρχουν ἄλλα βιβλία ἢ ἀσχολαί, αἰτινες μᾶς ὑποβιβάζουσι καὶ μᾶς καθιστῶσι δειλοὺς, ἀνικάνους, μᾶς ἐνισχύουν τὸν ἐγωισμόν καὶ μᾶς ἐμβάλουσι σκληρὰ ἐνστικτα.

MADÉLEIN LEROU

ρας ἀπολαύσεις, τὴν ὁποίαν θὰ ἤμην πολὺ ζηλότυπος ἂν δὲν σὰς συνίστων, ἀλλὰ τῆς ὁποίας ἀδυνατῶ νὰ διαζωγραφίσω τὸ μέγεθος.



Ὅχι πρὸ πολλοῦ, φθινοπωρινὴν τινα δείλην, χάρις εἰς μίαν ἐσωτερικὴν διάθεσιν, ἀλλὰ πρὸ πάντων χάρις εἰς φιλικὴν προτροπὴν, ἀνήλθον ἐπάνω εἰς ἓνα γραφικὸν λόφον, ἐπάνω εἰς μίαν ὠραίαν τοποθεσίαν

Ἦτο φθινοπωρινὴ ἡμέρα καὶ ὁ Χριστὸς τῆς Ἀντιγόνης ἦτο σχεδὸν ἔρημος. Ἄλλ' ἡ μοναξία του ἐκεῖνη ἐνέτεινε τὰ θέλγητρό του ἀντὶ νὰ τὰ ὑποβιβάζῃ. Ἐκεῖ δὲν κατόρθωσα νὰ εὕρω τὴν σκυθρωπότητα τοῦ φθινοπώρου. Τίποτε ἀπολύτως δὲν μοι ἐπέβαλε τὴν μελαγχολίαν, οὔτε μ' ἔφεραν εἰς δάκρυα. Κάτω ἀπὸ τὸν ὠραῖον πευκῶνά του, ἀπὸ τὰ βελονωτὰ φύλλα τοῦ ὁποῖου διερχομένη ἡ λεπτὴ αἴθρα συνέθετε ἓνα τρυφερόν ψιθυρόν, καὶ ἐπὶ τοῦ ὀλισθηροῦ ἐδάφους του εὐρισκόμενος, ἐμέθιον κυριολεκτικῶς ἀπὸ τὴν καλλονὴν, ἡ ὁποία μὲ περιέβαλλε καὶ ἐθώπευε γλυκιά, ἀπαλά, τὴς αἰσθήσεις μου.

Ἡ πρὸ ἐμοῦ τοποθεσία ἦτο τελείως φαντασμαγορικὴ. Εἰς τὸ πέλαγος, τὴν χαριτωμένην Προποντίδα, τὴν ὁποίαν πλαισιόνουν αἱ καμπύλαι γραμμαὶ τῆς Ἀσιατικῆς ὄχθης, ἐκεῖ κοντὰ, ἀνέδουν εἰς ἓνα ἀρμονικώτατον συνδυασμόν ἡ ρωμαντικὴ Χαίκη καὶ ἡ ἐρωτικὴ Πρίγκηπος. Αἱ πευκόφυτοι ἀκταὶ των ἀνηνακλῶντο εἰς τὸ κρυστάλλινον ὕδωρ, τὸ ὁποῖον εἰς ὅλην τὴν ἔκτασιν τῆς ἐπιφανείας ἐφαίνετο μὲ τὴν μεγαλειτέραν ποικιλίαν τῶν ἀποχρώσεων. Μία σιγὴ, σιγὴ μυστηριώδης καὶ ἐπιβάλλουσα, ἐβασίλευε πανταχοῦ καὶ ἐνῶ ὑπὸ τὰς ἀκτῖνας τοῦ δύνοντος ἀστρου αἱ σκιαί τῶν βράχων καὶ τῶν πευκῶνων ἠπλοῦντο ἐπὶ τοῦ ἐδάφους καὶ τῆς ἐπιφανείας τῆς θαλάσσης, τὸ πνεῦμα τοῦ θεατοῦ ἀνέβαινε, ἀνέβαινε ἡψηλά, πτερυγούμενον ἀπὸ τὰ φαιδρότερα ὄνειρα...



— Ποῦ εἶχεν ἀποπτῆ ἡ μελαγχολία τοῦ φθινοπώρου; Ποῦ εὐρίσκετο τὸ πένθιμον καὶ τὸ βαρὺ, τὸ ὁποῖον ἀρέσκονται οἱ ποιηταὶ νὰ τοῦ προσάπτωσιν;

Ὅταν κατέβην ἀπὸ τὴν ὠραίαν ἐκεῖνην καὶ μάγον τοποθεσίαν, ὅταν ἔχασα τὸ θωπευτικὸν ἐκεῖνο θέαμα καὶ ἐπανῆλθον ἐκ νέου εἰς τὴν πραγματικότητα καὶ ἀντίκρουσα πάλιν τὰ θεάματα, τὰ ὁποῖα μᾶς ἐπιβάλλει ἀγρίως ρεαλιστικὰ ἡ πόλις καὶ ὁ ἀγὼν τῆς ζωῆς, τότε ἐνόησα ποῦ εὐρίσκεται ἡ θλίψις τοῦ φθινοπώρου καὶ πόθεν πηγάζουσι τὰ δάκρυα, τὰ ὁποῖα ἐπιρρίπτομεν εἰς αὐτό.

Ὅταν ἡ θλίψις κυριεύσῃ τὴν ψυχὴν μας, ἂς μᾶς περιβάλλῃ τὸ θωπευτικώτερον ἔαρ, ἡμεῖς πάντοτε θὰ ἔχωμεν φθινόπωρον, τὸ ὁποῖον ἴσως μάλιστα νὰ μὴ προσδοποῖ εἰς τὴν ἀνοιξιν.

Θ. Κ. Μ.



ΤΑ ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΑ ΤΩΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΩΝ

ΠΡΟΝΟΜΙΑ

Ἐνῶ ὑπὲρ ποτε κατ' αὐτὰς τόσος γίνεται λόγος περὶ τῶν θρησκευτικῶν προνομίων τῶν Πατριαρχείων μας, ὑπὲρ τῆς διατηρήσεως τῶν ὁποίων οὐ μόνον χάριν τοῦ Ἔθνους ἡμῶν, ἀλλὰ καὶ χάριν τῆς Ὀθωμανικῆς εὐημερίας, τὰ μὲν Πατριαρχεῖα μακρὸν ὑπέβαλον πρὸς τὴν Κυβέρνησιν ὑπόμνημα, ὃ δ' Ἑλληνικὸς τύπος μετὰ θάρρους καὶ παρηγορίας ἀγωνίζεται, σήμειον δὲ τὸ Ἔθνος δι' ὁμοφώνου γνώμης ἀπευθύνεται εἰς τὴν Κυβέρνησιν, ἰδοὺ, ὅτι ἐν βιβλίον πολὺ μελετημένον καὶ σοφὸν κυκλοφορεῖ: ἡ *Μελέτη ἐπὶ τῶν τριῶν ἀποφάσεων τοῦ Συμβουλίου τοῦ Κράτους, ἀφορωσῶν εἰς τὸ ζήτημα τῆς διατροφῆς καὶ ἀνατροφῆς*.

Ὁ συγγραφεὺς τοῦ ἔργου τούτου κ. Ι. Βιδυνοῦς, ἐπίτιμος καθηγητὴς τοῦ Ὀθωμανικοῦ Πανεπιστημίου καὶ πρῶν ἡγεμῶν τῆς Σάμου, μὲ τὴν διακρίνουσαν αὐτὸν βαθύτητα καὶ ἐμβριθεῖαν ἐξετάζει ἀπὸ νομικῆς καὶ ἱστορικῆς ἀπόψεως τὰς ἀξιώσεις τοῦ Συμβουλίου τοῦ Κράτους, ὅπως αἱ περὶ ἀνατροφῆς καὶ διατροφῆς δίκαια θεωρῶνται ὑπὸ τῶν Μουσουλμανικῶν δικαστηρίων, καὶ ἀποδεικνύει αὐτὰς τοῦτ' αὐτὸ ἀντικειμένως πρὸς τὸ πνεῦμα τοῦ «ἰδικοῦ περὶ χωρισμοῦ τῶν δικαστηρίων τοῦ Σερίκ καὶ τῶν πολιτικῶν νόμου».

Δὲν δυνάμεθα βεβαίως ἐνταῦθα νὰ κάμωμεν περὶ ἅπλησιν τοῦ σπουδαιοτάτου τούτου ἔργου, τὸ ὁποῖον ὁ αὐτὸς συγγραφεὺς ἐξέδοτο καὶ εἰς τὴν Τουρκικὴν, ὅπως περιέληθ' εἰς γνῶσιν καὶ τῶν ἀρμοδιῶν· τοῦτο, ἄλλως τε, θὰ ἠδίκαίη τὴν πραγματείαν ταύτην· δὲν κρατούμεθα ὅμως νὰ μὴ παραθέσωμεν ἐνταῦθα, χάριν τῶν ἀναγνωστῶν τοῦ «*Ἀπ' Όλα*», τὸν ἐπίλογον αὐτῆς, ὃ ὁποῖος, πιστεύομεν, ὅτι δεόντως θὰ ἐκτιμηθῇ.

Καὶ ὅμως ἀκόμη καὶ ἂν παραδεχθῶμεν πρὸς στιγμὴν, ὅτι οὐδεμία ἀτοπος συνέλεια διὰ τὸ Κράτος δύναται νὰ προκύψῃ ἐκ τῆς ἀπορρίψεως—ὅπερ ἄλλως ἀπίθανον—τῆς δικαίας ἀπαιτήσεως, ἣν προβάλλει τὸ Πατριαρχεῖον ἐν ὀνόματι τῆς ἐλευθερίας τῆς συνειδήσεως, τῆς ἀπ' ἀλλήλων ἀνεξαρτησίας τῶν θρησκευμάτων καὶ τοῦ ἀνεπηρεάστου τῆς θρησκευτικῆς ἀπάντων ἀνατροφῆς, πρέπει νὰ μὴ λησιμονώμεν τι ἄξιον μεγίστης προσοχῆς, ὅτι δηλαδὴ ἡ ἰδέα τῆς ἰσότητος τῶν πρὸς τὴν πατρίδα καθηκόντων πρέπει νὰ παραμένῃ πάντοτε ἀκμαία καὶ ἀμείωτος παρὰ τῷ λαῷ καὶ ὅτι κατὰ συνέπειαν οφείλομεν νὰ ἀποφεύγωμεν πᾶν τὸ δυνάμενον νὰ ἐξασθενήσῃ τὸ αἶσθημα τοῦ πατριωτισμοῦ.

Οὐδεμία δὲ ἀμφιβολία, ὅτι οὕτω ποιοῦντες, πολιτευόμεθα συμφώνως πρὸς τὰς ἀρχὰς τοῦ Συντάγματος καὶ τὰς ἀπαιτήσεις τῆς πολιτικῆς συνέσεως. Ἴδοὺ ἐν παραδείγματι: Μετὰ τὴν ἀναστήλωσιν τοῦ Συντάγματος, οἱ Χριστιανοὶ πολῖται φέρουσιν ὁμοῦ ἐξ ἴσου μετὰ τῶν Μωαμεθανῶν τὸ τίμιον φορτίον τῆς ὑπερασπίσεως τῆς πατρίδος κατὰ

τῶν ἐχθρῶν. Ἐὰν λοιπὸν οἱ Χριστιανοὶ στρατιῶται, καθ' ἣν ὥραν βαδίζουσι κατὰ τοῦ ἐχθροῦ, ἀναλογισθῶσιν ὅτι, ἐὰν πέσωσι μάρτυρες ὑπὲρ τῆς πατρίδος, τὰ ὄρφανὰ αὐτῶν θέλουσιν ἀνατραφῆ συμφώνως πρὸς τὰς ἀρχὰς οὐχὶ τῆς χριστιανικῆς θρησκείας, ἣν πρεσβεύουσιν, ἀλλὰ ἄλλης τινὸς καὶ θὰ εὐρίσκονται ἐν ὄσφ εἶναι ἀνήλικα ὑπὸ τὴν ἐπίβλεψιν ἄλλων θρησκευτικῶν ἀρχηγῶν παρὰ τοὺς ἰδικούς των, οὐδεμία ἀμφιβολία, ὅτι ἐκείνην τὴν στιγμὴν θὰ ψυχρανθῇ μεγάλως ὁ ὑπὲρ τῆς πατρίδος ζήλος των. Τὴν ἀλήθειαν ταύτην γνωρίζουσι καλῶς πάντες οἱ μελετήσαντες τὴν ἀνθρωπίνην φύσιν καὶ ἐννοήσαντες τὴν ἐπιρροήν, ἣν ἐξασκοῦσιν αἱ θρησκευτικαὶ πεποιθήσεις ἐπὶ τῶν πράξεων πάντων τῶν ἀνθρώπων, μικρῶν καὶ μεγάλων.

Οὕτως ἔχοντος τοῦ πράγματος, δὲν ἀντίκειται εἰς τὴν πολιτικὴν σύνεσιν τὸ νὰ θέλωμεν νὰ ἐφαρμόσωμεν τὰς διατάξεις τοῦ Ἰσλαμικοῦ δικαίου περὶ ἀνατροφῆς καὶ διατροφῆς ἐπὶ τῶν ὄρφανῶν Χριστιανοπαίδων, ὧν οἱ πατέρες ἐθυσίασθησαν ὑπὲρ τῆς πατρίδος καὶ νὰ μὴ βλέπωμεν τὰ ἄτοπα, τὰ ὁποῖα ἐνέχει ἡ ἐν τούτῳ μεγάλη ἡμῶν ἐπιμονή;

Ἄλλ' ἐν τῷ ζητήματι τούτῳ ὑπάρχει καὶ ἕτερον τι σημεῖον, τὸ ὁποῖον δὲν πρέπει νὰ διαλανθάνῃ τὴν προσοχὴν τῶν ἀρμοδιῶν. Ἐὰν ρίψωμεν ἐν βλέμμα ἐπὶ τῶν συνθηκῶν καὶ συμβάσεων, ἃς συνήψαμεν ἐσχάτως μετὰ τῆς Αὐστρίας καὶ τῆς Βουλγαρίας, θὰ ἴδωμεν, ὅτι ἡ θέσις τῶν ἐν Βουλγαρία καὶ Βοσνία καὶ Ἑρζεγοβίνη Μουσουλμάνων εἶναι ὁμοία σήμερον πρὸς τὴν θέσιν τῶν ἐν τῷ Ὀθωμανικῷ Κράτει Χριστιανῶν· ἂν δὲ ὑπάρχῃ διαφορὰ τις μεταξὺ αὐτῶν, ἡ διαφορὰ αὕτη εἶναι ὑπὲρ τῶν Μουσουλμάνων. Οἱ ἐν Βουλγαρία καὶ Βοσνία καὶ Ἑρζεγοβίνη οἰκοῦντες Μουσουλμάνοι ἔχουσι τὸ δικαίωμα νὰ διέπωνται ὑπὸ τῶν διατάξεων τοῦ μουσουλμανικοῦ δικαίου τῶν ἀφορωσῶν τὸ οἰκογενειακὸν δίκαιον καθόλου, πρὸς δὲ καὶ νὰ ἐφαρμόζωσι τὰς διατάξεις τοῦ αὐτοῦ μουσουλμανικοῦ δικαίου ἐπὶ πολλῶν ἀστικῶν ὑποθέσεων.

Ἄφοῦ τοιούτων ἀπολαύουσι δικαιωμάτων οἱ ἐν χριστιανικαῖς χώραις Μουσουλμάνοι, διατί θὰ φανῇ πολὺ, ἂν οἱ ἐν τῷ Ὀθωμανικῷ Κράτει Χριστιανοί, τῶν ὁποίων τὸ *Σεριάτ*

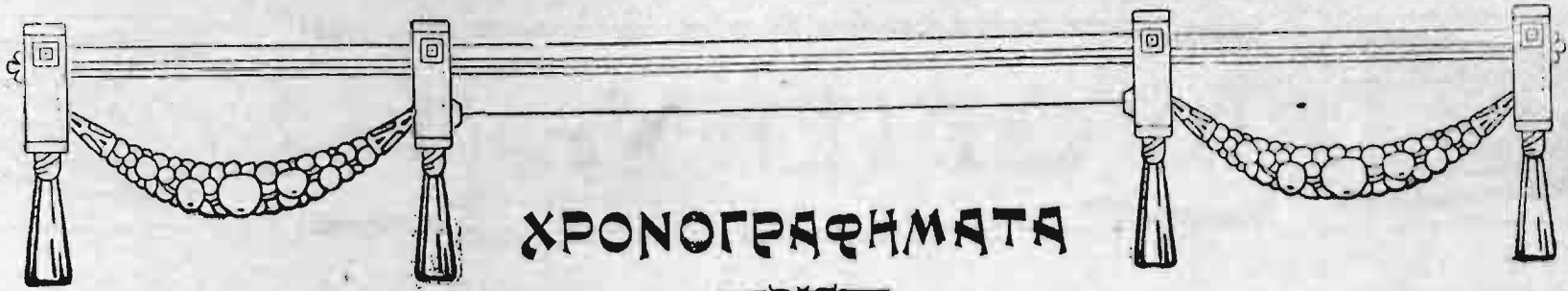
ΟΜΟΓΕΝΗΣ ἀπόφοιτος Ἀμερικανικοῦ Γυμνασίου ζητεῖ μαθητὰς πρὸς προγύμνασιν εἰς τὴν Ἀγγλικήν. Αἱ παραδόσεις γίνονται παρ' αὐτῷ ἢ καὶ ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ μαθητοῦ. Διὰ πληροφορίας ἀπευθυντέον εἰς: Kossova Han, 8, Sirkedji.

(κανονικὸν δίκαιον) δὲν περιέχει διατάξεις περὶ ἄλλων κοσμικῶν ὑποθέσεων, παρὰ τὰς τοῦ γάμου, διατί, λέγω, θὰ φανῇ πολὺ, ἐὰν ἀναγνωρισθῇ αὐτοῖς τὸ δικαίωμα τοῦ νὰ κανονίζωσι τὰς περὶ διατροφῆς καὶ ἀνατροφῆς διαφορὰς αὐτῶν συμφώνως πρὸς τὰς διατάξεις τοῦ χριστιανικοῦ δικαίου, ἀκόμη καὶ ἐπὶ τῇ ἀδυνατῷ ὑποθέσει, ὅτι κατὰ νόμον δὲν ἔχουσι κανὲν δικαίωμα εἰς τοῦτο; Ἄλλως τε, δὲν ἐγένετο οὕτω κατὰ τὸ διάστημα τῆς ἀπολυταρχίας, τουτέστιν ἐπὶ πλέον τῶν τετρακοσίων καὶ πενήκοντα ἐτῶν; Ἐὰν οἱ σήμερον συνταγματικοὶ Κυβερνήται ἡμῶν εὐηρεστοῦντο ἀφ' ἑνὸς μὲν νὰ μελετήσωσι τὸ ζήτημα καὶ νὰ ἐμβαιθύνωσιν εἰς τὴν οὐσίαν αὐτοῦ, ἀφ' ἑτέρου δὲ ἐὰν δὲν ἐφαίνοντο λησιμονοῦντες τόσον ταχέως διατάξεις τινὰς τῶν συνθηκῶν καὶ συμβάσεων, ἃς χθὲς ἀκόμη συνήψαμεν μετὰ τινων ἐκ τῶν γειτονικῶν ἡμῶν Κρατῶν, δὲν θὰ ἐνησχολοῦντο ταύτην τὴν στιγμὴν ἀναρμοδίως καὶ ἀνωφελῶς εἰς ἄγωνα ζητήματα περὶ ἀρμοδιότητος ἐν τῇ διατροφῇ καὶ ἀνατροφῇ τῶν Χριστιανοπαίδων, καὶ δὲν θὰ ἔδιδον ἀφορμὴν εἰς τὸ Συμβούλιον τοῦ Κράτους νὰ ἐκδώσῃ ἀποφάσεις ἀντικειμένως εἰς τὰς διατάξεις τῶν νόμων καὶ εἰς τοὺς κανόνας τῆς λογικῆς...

Ἡ ἐποχὴ ἐν ἣ ζῶμεν, ἡ δικαιοσύνη, ἡ ἀνεξαρτησία τῶν θρησκευμάτων, ἡ θρησκευτικὴ ἠθικὴ, αἱ μετὰ τῶν γειτόνων Κρατῶν συμβάσεις ἡμῶν, ἡ πολιτικὴ σύνεσις ἐν τῇ ἐφαρμογῇ τοῦ θεσμοῦ τῆς στρατολογίας εἰς τοὺς Χριστιανούς, ἡ διαφορὰ, ἣτις ὑπάρχει μεταξὺ τῶν διατάξεων τοῦ μουσουλμανικοῦ καὶ τοῦ χριστιανικοῦ οἰκογενειακοῦ δικαίου, ἡ πεντακοσιαετῆς πράξις, καὶ τέλος ἡ πολιτικὴ ἰσότης, ἣν ἀνεκέρηξε τὸ Σύνταγμα, πάντα ταῦτα, μονονουχὶ φωνὴν ἀφιέντα, προσκαλοῦσι τοὺς Κυβερνήτας τῆς χώρας νὰ παύσωσιν ἐπιδιώκοντες ἔργον ἄσκοπον, ἐπιβλαβὲς μὲν ἠθικῶς εἰς τοὺς Χριστιανούς Ὀθωμανούς, ἀνωφελέστατον δὲ εἰς τοὺς Μουσουλμάνους καὶ ἐντελῶς ἄσχετον πρὸς τὰς δικαστικὰς καὶ παντὸς ἄλλου εἶδους μεταρρυθμίσεις, ὧν χρῆζει ὁ τόπος. Εἶναι ἴδιον τῶν μεγάλων ἀνδρῶν, ὅταν κατὰ τὴν δρασίν αὐτῶν τύχη νὰ περιπέσωσιν εἰς ἀκούσιον λάθος, νὰ σπεύδωσιν εἰς τὴν ἀναγνωρίσιν καὶ ἐπανόρθωσιν αὐτοῦ, ἅμα τοῖς ὑποδειχθῇ. Ἄλλως τε, τὸ προκείμενον λάθος εἶναι κυρίως ἔργον οὐχὶ τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου, ἀλλὰ τοῦ Συμβουλίου τοῦ Κράτους.

Ι. ΒΙΘΥΝΟΣ

Ἐπίτιμος Καθηγητὴς τοῦ Ὀθ. Πανεπιστημίου, πρῶν ἡγεμῶν τῆς Σάμου.



ΧΡΟΝΟΓΡΑΦΗΜΑΤΑ

ΣΚΗΝΑΙ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

ΑΙ ΚΛΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑΙ

— Κάποια κυρία, σύζυγος πλουσίου κτηματίου, ήτο έν πλήρει γνώσει και μάλιστα έν συνεννοήσει μετά του έραστού της, όταν ούτος έφώτισε μίαν σφαιραν εις την κεφαλήν του στήθους της. Ἡ αξιότιμος κυρία δηλαδή, όταν ήτο κόρη, ήγάπα τόν εξαδέλφόν της, άλλ' επειδή ούτος δέν είχε χρήματα, του πλουσίου πατρός του μή δίδοντος εις αυτόν ούτε τσακισμένην πεντάραν, ή νέα έδίστασε να βιδίση μετά του έκλεκτού της καρδούλας της προς τόν βωμόν του Ὑμεναίου, διότι αι πρακτικά της γνώσεις της ύπεδείκνυον, ότι εις την σημερινήν εποχήν δια τόν έρωτα μία καλή δέν είναι αρκετή. Και έστησε το δικεών της. Ἡμέραν τινά εις το ρεύμα της ζωής της διήλθεν ένα χρυσό ψάρι ύπό την μορφήν ενός πλουσιωτάτου κτηματίου. Αύτος την ήγάπησε τυφλώς. Καλύτερα να ήτο ανοικτομιάτης. Μετά τινα καιρόν έτελούντο οί γάμοι και ή κόρη εισήρχετο εις την νέαν κατοικίαν της μετά του συζύγου της, αφήνουσα εις τās χείρας του αγαπωμένου εξαδέλφου την καρδίαν της, όστις αν δέν κατέστη ό Βροστος του άνδρός της, ήτο όμως εύπρόσδεκτος εις την οικίαν του. Φαίνεται όμως, ότι ό σύζυγος της κυρίας ταύτης, παραξενευθείς από την άγαν εξαδελφικήν προς την γυναϊκά του τρυφερότητα και γνωρίζων κατά τόν Αϊσάπειον μύθον, ότι κακόν είναι κανείς να θερμαίνη όφιν εις τούς κόλπους του, ήμέραν τινά έκλεισε πρό της μύτης του εξαδέλφου την έξώθυραν. Ἡ περίεργος τύχη έφευρεν, ώστε μετά τινα καιρόν ό εξαδέλφος έκληρονόμει τόν αποθανόντα πατέρα του, όπερ γεγονός έθεσεν αρκετούς δαυλους εις την φλόγα της νεαρās κυρίας. Ἐξαδέλφος και εξαδέλφη απέφασισαν να ένωθώσιν. Ἄλλα μεταξύ των ίστατο ό κύριος σύζυγος. Τί δέον γενέσθαι; Τήν έκτέλεσιν της αποφάσεώς των και την άπάντησιν της ανωτέρω έρωτήσεως εύρον οί έργάται εις την τρυπημένην ύπό σφαιρών κεφαλήν του συζύγου, τόν όποιον εύρον νεκρόν εις την κτιζομένην οικίαν του, όπου έσχε την παράξενον ιδέαν να κοιμηθῆ μίαν έσπέραν. Αυτό είναι όλον το ιστορικόν. Τα περαιτέρω αφήνονται εις την άστυνομίαν. Ἄλλα πώς σου φαίνεται ή υπόθεσις; με ήρώτησεν ό τὰ ανωτέρω διηγούμενος φίλος μου.

— Συνήθη πράγματα, του άπλήτησα. Τίς οίδε ποσοστή επανάληψις της σκωριασμένης υποθέσεως Κλυταιμνήστρας, Ἀγαμέμνονος, Αιγίσθου. Καθ' έκάστην σχεδόν αυτά συμβαίνουν. Αϊ αξιότιμοι κυρίαί Σταϊνχαϊλ και Ταρνόβσκα είναι πρόσφατοι εις την μνήμην μας. Ἡ δευτέρα είχε σύζυγον, όστις είχε την περίεργον καλοσύνην να άσφαλίση την ζωήν του εις το όνομά της. Ἄλλ' αυτός ήτο άκόμη άκμαϊός, το όποιον έλύπει έγκαρδίως την αξιολάτρευτον σύζυγον. Ἡμέραν τινά, μή υποφέ-

ρουσα πλέον, έθεσεν εις τās χείρας ενός τρελλαθέντος από την καλλονήν της νέου έν περιστροφον και έστειλε τόν άνδρα της εις την αιωνιότητα, έν ό αυτή έλάμβανε το αντίτιμον της ζωής του. Αϊ έφημερίδες γέμουν από ειδήσεις τοιαύτης φύσεως και τόσον πλέον συνήθισα εις αυτάς, ώστε δέν μου κάμουν έντύπωσιν.

— Ἀκριβώς, φίλτατε, επειδή συμβαίνουν σχεδόν καθ' έκάστην, μάς δίδουν μεγαλυτέραν εύκολίαν να αποκτώμεν πείραν περι τὰ τοιαύτα, να κάμωμεν καλύτερας μελέτας επ' αυτών, όπως ό χειροουργος καλύτερον δύναται να έργασθῆ όταν έχη περισσότερα πτώματα δια κόψιμο.

— Λοιπόν, τί μελέτας έκαμες επὶ των πραγμάτων τούτων; ήρώτησα τόν φίλον μου, όστις έμελέτα κοινωνικήν ασθένειαν, ήτις δέν είχεν ούτε θά έχη θεραπείαν.

— Ἀκουσε: Ὅσακις ακούσω ή αναγνώσω τοιοῦτόν τι, κάθημαι και το συγκρίνω με άλλα προηγούμενα. Τα παρατάσσω και τα μελετώ. Κρατώ εις την μνήμην όλόκληρον σειραν τοιούτων συμβάντων. Ἐκ της παρατηρήσεώς μου λοιπόν αυτής ειδον ότι έννενηντα τοίς εκατόν ό σύζυγος λαμβάνει τόν αιώνιον ύπνον από τās χείρας της συζύγου του.

— Ὅστε το αδύνατον φύλον...

— Είναι το ισχυρόν εις τοιαύτας περιστάσεις. Ἀκολούθησε μίαν σειραν τοιούτων γε-

ΤΟΥ ΣΤΑΥΡΟΥ

Ἦτο σάν σήμερα Σταυροῦ ήμέρα,
σάν σήμερα πρώτην σ' εἶδα φορά,
μαῦρα, κατάμαυρα ήσο ντιμένη,
για του πατέρα σου την συμφορά.

Μ' όλόθερμο δάκρυ σ' εἶδα 'ς τὰ μάτια
που έπροσκύνησες την Παναγιά,
κ' έπήρε και μουκλεψε την καρδιά μου
ή τόση λύπη σου κ' ή εύμορφιά.

Θυμάσαι; Τόλμησά να σου προσφέρω
από το χέρι μου Βασιλικό
και συ κοκκίνησες, μά τόν έδέχθης
μ' ένα χαμόγελο γλυκό-γλυκό.

Πετούσαν, φεύγανε γοργαίς ή 'μέραις
σάν τὰ γλυκόλαλα μικρά πουλιά
και φτερουγίζανε τὰ όνειρά μας,
με τρίς διάπλάτα χρυσά φτερά.

Ἦρχοντο, φεύγανε, γοργά τὰ χρόνια,
με το φθινόπωρο το μαγικό
και πλάγι-πλάγι 'ς την εκκλησιά μας
μαζὺ έπέρναμε Βασιλικό.

Μά αἴφνης φύσηξε μαῦρος άγέρας,
έσάρωσε, σκόρπισε τὰ πουλιά
κ' έσκόρπισε όνειρα μυρωμένα
κ' έσκόρπισε τόσα γλυκά φιλιά.

Μά δέν έσκόρπισε τόν έρωτά σου,
αγάπη μου πρώτη, απ' την καρδιά!
για σένα, αγάπη μου, μάθε πώς πάγω
πάντα σάν σήμερα 'ς την εκκλησιά.

Και όταν του γέρου παπα μου δίδει
το άγιο του χέρι Βασιλικό,
θυμούμαι ήμέραις ευτυχισμένας
και χύνω δάκρυο πικρό-πικρό.

Ν. ΣΑΡΑΔΟΣ

γονότων και θα ίδης ότι πολὺ περισσότερον ή γυναϊκα είναι έτοιμος να σκοτώσῆ τόν άνδρα της, παρά αυτός εκείνην. Ἄλλα παντού δέν παίζει ό έρωσ σπουδαϊον πρόσωπον. Ἐχομεν επίσης το συμφέρον και την φιλοχρηματία, όπως εις την περίστασιν της Ταρνόβσκα που μου διηγήθης. Πάντοτε όμως οί άνδρες πίπτουν θύματα. Και τούτο, διότι κατά την ιδικήν μου γνώμην οί άνδρες δέν είναι τόσον σκληροί όσον αι τρυφεραί γυναϊκες, παρά την άπαλότητά των. Διότι ό άνδρας περισσότερον και βαθύτερον αγαπά και όταν άπαξ άνάψη ή λυχνία του έρωτός του, ούτε το ισχυρότερον ρεύμα δύναται να την σβύση. Ἐνώ ή γυναϊκα είναι άστατος. Δέν λέγω ότι δέν υπάρχουν εξαίρέσεις. Ἄλλ' ως επὶ το πλείστον ή αστασία είναι κτήμα της γυναικός και εάν δέν βυθίση πάντοτε το έγχειρίδιον εις το ανδρικόν στήθος, εύχαρίστως όμως στεφανώνει με στέμμα έλάφου το ανδρικόν μέτωπον. Προς επικύρωσιν των ανωτέρω θα σου διηγηθῶ τί έκαμεν εις βασιλεύς δια να τελειώνωμεν.

— Ὅστε έχομεν και παραμύθια;

— Ἐννοεῖται. Δέν γνωρίζεις ότι αυτά είναι το καρύκευμα έκάστης ξηρās θεωρίας; Αύτος λοιπόν ό βασιλεύς, ό όποιος, αντί να κάμνη άτελείωτα ταξείδια αναηυχῆς, εκάθητο και έμελέτα κοινωνικά ζητήματα, ήμέραν τινά ήθέλησε να δοκιμάση ποίος των συζύγων είναι ό πιστότερος. Προς τούτο εξέλεξεν έν ανδρόγυνον μεταξύ των αυλικών του, το όποιον κατέστη τοιοῦτον κατόπιν σφοδρού έρωτος. Λοιπόν έφώνησε τόν άνδρα κατ' αρχάς, του έδωσεν ένα πέλεκυν και του ειπε: «Σου δίδω άπειρη πλοῦτη και την όραιότεραν πριγκήπισσαν του τόπου, αν σκοτώσης την γυναϊκά σου». Ὁ άνδρας όμως άπλήτησεν: «Εύχαριστώ, βασιληά μου. Μου άρκει ή γυναϊκά μου». Την άλλην βραδυάν έφώνησε την γυναϊκα και της ειπε: «Θά σε στολίσω με χρυσό και διαμάντια και θα σε κάμω βασίλισσά μου, αν σκοτώσης τόν άνδρα σου». Τρελλή από χαράν εκείνη ήρπασε τόν πέλεκυν και εισήλθεν εις το δωμάτιον, όπου εκοιμάτο ό καλός της άνδρας. Χωρίς δισταγμόν έσήκωσε τόν πέλεκυν και μ' όλην της την δύναμιν τόν κατέφευρεν εις το κεφάλι του άνδρός της. Αύτος όμως, αντί να κοιμηθῆ τόν αιώνιον ύπνον, έξύπνησε, διότι ό πέλεκυς ευτυχώς ήτο από... καρτόνι. Τότε ό βασιλεύς εκίνησε περίλυπος την κεφαλήν του και έμεινε μέχρι τέλους ανύμφευτος.

Δέν ήθέλησα ν' αντιλέξω εις αυτά, διότι ό φίλος μου ήτο νυμφευμένος και χωρισμένος από την γυναϊκά του.

Και δίδων μοι το χέρι του προς αποχαιρετισμόν προσέθεσεν:

— Είναι ή δέν είναι αι θυγατέρες της Εύας Κλυταιμνήστραι;

Τόν απειχαιρέτησα. Καθ' όδόν έσκεπτόμην ότι ίσως έν μέρει ό άνθρωπος αυτός είχε δικαίον.

ΝΙΚΟΣ Ν. ΟΥΛΗΣ

ΤΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΜΑΣ

ΕΚΔΗΛΩΣΙΣ

Ὁ Θερασύβουλος ἤνοιξε τὴν θύραν τοῦ καφενεῖου μὲ δειλίαν. Ἐφοβεῖτο, ὅτι θὰ εὗρισκε τὴν αἰθυσάν του γεμάτην ἀπὸ κόσμον, ἀλλ' ἠδύνατο, ὅταν εἶδεν, ὅτι ἦτο σχεδὸν κενόν. Ἐκάθησεν εἰς μίαν γωνίαν καὶ ἔφερε γύρω τὰ βλέμματα· τὸ γκαροδὸν τὸν ἐπλησίασε.

— Τί θὰ πάρῃ ὁ κύριος;

— Ἐνα τσαῖ καὶ φέρε με, σὲ παρακαλῶ, λίγο χαρτὶ τοῦ γραψίματος καὶ μελάνη.

Τὸ παιδί μετ' ὀλίγα λεπτά ἔφερε τὸ ἀχνίζον ποτὸν καὶ ἓν μπλόκ, εἰς τὸ ὁποῖον ὑπῆρχε χαρτὶ καὶ στιλόχαρτον.

Ὁ Θερασύβουλος δὲν ἔσπευσε νὰ ἐγγίσῃ οὔτε τὸ ποτὸν οὔτε τὸν χάρτην· ἐφαίνεται πολὺ ἀπησχολημένος. Σκέψεις ἐπίμονοι ἐτάραττον τὸ πνεῦμά του.

Ὁ νέος, διότι ἦτο μόλις εἰκοσιπενταετής, ἦτο ὑπάλληλος εἰς μίαν Τραπεζάν. Ἐργατικός, φιλόπονος, μὲ εὐγενῆ χαρακτηριστικὰ τοῦ προσώπου, ἔν καὶ μόνον εἶχεν ἐλάττωμα: ἦτο δειλὸς μέχρι βαθμοῦ ἀπιστεύτου. Δειλὸς καὶ πρὸ πάντων εἰς τὸν ἔρωτα.

*

Εἰς τὸ ἀπέναντι τῆς Τραπεζῆς γραφεῖον εἰργάζετο μία κόρη ὑψηλή, κομψή, μᾶλλον ὄμορφη, ἀλλὰ συμπαθοῦς φρεσιογνωμίας, μὲ μάτια γεμάτα φῶς καὶ αἰσθημα. Τὴν κόρην αὐτὴν συνήντα καθ' ἑκάστην, ἀφοῦ αἱ ὄραι τῆς ἐργασίας των συνέπιπτον· τὴν ἐγνώρισε καὶ τὴν ἠγάπησεν.

Ὁ ἔρωτος εἶναι κατὰ τὴν ἀνήσυχον. Ὅταν εἰσέλθῃ εἰς τὴν καρδίαν, θέλει νὰ ἐκδηλωθῇ καὶ μάλιστα τόσῳ ταχύτερον, ὅσῳ σφοδρότερος εἶναι. Ὁ Θερασύβουλος ἐξήτει εὐκαιρίαν νὰ ἐκδηλώσῃ πρὸς τὴν Εὐανθίαν—οὕτως ἔλετο—τὸ αἰσθημά του· ἀλλὰ πῶς;

Πολλάκις ἦτο διατεθειμένος ν' ἀρχίσῃ, ἀλλ' ἔξαφνα ἠσθάνετο τὴν γλῶσσαν του νὰ κρυσταλλοῦται μέσα εἰς τὸ στόμα. Ἐχαιρέτα καὶ ἔφραυγεν. Αὐτὸ διήρκεσεν ἔπ' ἀρκετόν, ὅτε μίαν ἡμέραν ὁ Θερασύβουλος, νικῶν τὴν δειλίαν του, σταματᾷ τὴν κόρην τῶν ὄνειρων του, ὅταν αὐτὴ ἐξήρχετο ἀπὸ τὸ γραφεῖόν της.

— Δεσποινίς, τῆ λέγει, ἤθελον πολὺ νὰ σᾶς ὁμιλήσω...

Ἡ κόρη ἐσταμάτησεν, ἐκοκκίνησε καὶ τέλος τῆ λέγει:

— Ὁχι, κύριε, δὲν θὰ ἠμπορέσω νὰ σᾶς ἀκούσω. Γράφατέ μου καλλίτερα, εὐχαρίστως θὰ διαβάσω ὅ,τι θέλετε τώρα νὰ μοῦ εἰπῆτε.

Καὶ ἀπεμακρύνθη.

Ὁ Θερασύβουλος ἔμεινεν ἐκεῖ καρφωμένος. Τί νὰ κάμῃ;

Ἐφείλεν ἔξαπαντος νὰ γράφῃ· καὶ μὲ τὴν ἀπόφασιν αὐτὴν εἰσῆλθεν εἰς τὸ καφενεῖον.

— Ἀλλὰ πῶς; Ἴδου τὸ ζήτημα.

*

Ὁ νέος ἐγνώριζε κάλλιστα λογιστικὴν καὶ ἐπιστολογραφίαν. Ἀλλὰ πόσον διαφέρει ἡ ἐπιστολογραφία τῶν Τραπεζῶν ἀπὸ τὴν ἐπιστολογραφίαν τοῦ ἔρωτος!

Πῶς θὰ ἐξεδήλουν τὸ αἰσθημά του; Ἐροφῆσε τὸ τσαῖ του διὰ νὰ λάβῃ ἐμπνεύσεις καὶ ἤνοιξε τὸ χαρτοφυλάκιον. Ἐκεῖ, μαζὶ μετὸν λευκὸν χάρτην, εὗρε καὶ ἓνα ἄλλον μικρότερον, γραμμένον καὶ μὲ διαγραφάς. Ἦτο ἔξαπαντος τὸ πρωτότυπον κάμμιᾶς ἐπιστολῆς, τὸ ὁποῖον εἶχε λησμονηθῆ ἐκεῖ τυχαίως. Ἡ περιέργεια τὸν ἐκέντησε νὰ τὸ ἀναγνώσῃ· τί εὐτυχία! ἦτο ἐρωτικὴ ἐκδήλωσις! Λαμπρὸν ὑπόδειγμα διὰ τὸ γράμμα ποῦ ἐξήτει. Δὲν ὄνειρευετο καλλίτερον. Ἦρχισε λοιπὸν νὰ γράφῃ ἢ ν' ἀντιγράψῃ μᾶλλον.

*

«Δεσποινίς,

«Ὅταν σᾶς εἶδον διὰ πρώτην φοράν, μοὶ ἐφάνη ὅτι ἔβλεπον τὴν ροδοδάκτυλον αὐγὴν νὰ φωτίζῃ τὸν βίον μου. Ἐκτοτε αἱ θερμοὶ ἀκτῖνες, αἱ ὁποῖαι ἐκπέμπονται ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν σας, κατακαίον τὴν ψυχὴν μου. Οὐδὲν ἄλλο σκέπτομαι ἢ σᾶς, οὐδὲν ἄλλο ὀνειρεύομαι, παρὰ τὴν ἀγγελικὴν σας μορφήν, καίτοι δὲ γνωρίζω τὸ σᾶς, τὸ ὁποῖον σᾶς ὀφείλεται, δὲν δύναμαι νὰ συγκρατήσω τὴν πένναν μου, τοῦ νὰ σᾶς γράψῃ: Σᾶς ἀγαπῶ, σᾶς λατρεύω...»

Τὸ γράμμα ἐτελείωσεν ὁ Θερασύβουλος ἔδωσε γενναῖον φιλοδώρημα εἰς τὸ παιδί τοῦ καφενεῖου καὶ ἔσπευσε ν' ἀφήσῃ τὴν ἐρωτικὴν ἐξομολόγησιν εἰς τὸ γραφεῖον τῆς ἀγαπῆτης του.

*

Μετὰ δύο ἡμέρας λαμβάνει μίαν ἀπάντησιν. Μὲ πάλλουςαν καρδίαν τὴν ἀναγινώσκει:

«Κύριε,

«Εἰς φιλόσοφος εἶπεν: «Ἡ καρδία ἔχει λογικὴν, τὴν ὁποῖαν ἡ λογικὴ δὲν γνωρίζει. Αὕτη ἡ λογικὴ σκέψις φωτίζει τὰς ἀνθρωπίνους πράξεις. Αὕτη ἐπὶ πλέον μοῦ ἐξηγεῖ διατὶ κατεδέχθητε νὰ εἰρησθε βλέμματα ἐπ' ἐμοῦ καὶ νὰ μοῦ ἀνοίξητε τὴν καρδίαν σας. Εἰμὶ λίαν συγκεκριμένη ἐκ τῶν αἰσθημάτων, τὰ ὁποῖα μοῦ ἐκδηλοῦτε, καίτοι δὲ εἶναι τολμηρὸν διὰ μίαν γυναῖκα ν' ἀπαντῆ τόσον θαρραλῶς, σᾶς δηλώ ὅτι τὰ αἰσθημάτα μου ἀνταποκρίνονται εἰς τὰ ἰδικὰ σας. Ἀλλ' ἐπειδὴ τὰ βλέμματα τοῦ κόσμου εἶναι προσηλωμένα ἐπ' ἡμᾶς, μὴ τολμήσητε ν' ἀντιλάξῃτε λόγους μαζὶ μου. Προτιμῶ τὸ γράμμα».

Ὅταν ἐτελείωσε τὴν ἀνάγνωσιν, ὁ Θερασύβουλος ἔθεσε τὴν κεφαλὴν εἰς τὰς χεῖρας καὶ ἐσκέφθη:

— Εἶναι χαριτωμένο κορίτσι, μ' ἀγαπᾷ, ἀλλ' ὁμως δὲν εἶδον γράμμα τόσον ἀλλόκοτον. Ἔστω, φαίνεται, ὅτι συνεκινήθη ἀπὸ τὸ γράμμα μου καὶ ἠθέλησε νὰ μὲ γράψῃ μὲ τὸ πειρὸ ἐξεζητημένον ὕφος.

Ἐπειτα προσέθεσε:

— Τὸ δυσάρεστον εἶναι ὅτι δὲν ἔχω κανὲν πρότυπον διὰ νὰ τῆς ἀπαντήσω. Ἡ τύχη δὲν θὰ μᾶς εὐρίσκη κάθε μέρα εἰς τὰ καφενεῖα!

Ἐσκέφθη ὅλην τὴν ἡμέραν, ἔβασανίσθη πολὺ καὶ τέλος εὗρεν εἰς κίποιαν σελίδα ἐνὸς μυθιστορήματος μίαν ἐπιστολὴν κατάλληλον. Μετέβαλε μερικὰς λέξεις, τὴν ἀφῆκεν εἰς τὸ γραφεῖον τῆς Εὐανθίας καὶ περιέμενεν ἐναγωνίως τὴν ἀπάντησιν.

*

Παρήλθον ἡμέραι πολλάι, ἐγένοντο ἑβδομάδες, ἀλλὰ τίποτε.

Ὁ Θερασύβουλος κατεφλέγετο, ὁ ἔρωτος ἐνί-

κησε τὴν δειλίαν του καὶ μίαν ἐσπέραν παρηκολούθησε τὴν Εὐανθίαν ἐξερχομένην ἐκ τοῦ γραφείου της. Ὅταν αὕτη ἐφθασεν εἰς μίαν σκοτεινὴν ὁδόν, τὴν πλησιάζει.

— Δεσποινίς, τῆς λέγει, σᾶς ἔγραψα καὶ δὲν μὲ ἀπηντήσατε. Δὲν εἰμπορῶ νὰ ζήσω πλέον εἰς αὐτὴν τὴν ἀγωνιώδη ἀμφιβολίαν. Θέλω νὰ γνωρίζω ἂν μ' ἀγαπᾶτε, ἂν συγκατατίθεσθε νὰ γίνετε σύζυγός μου.

Ἐκείνη κατεπορφυρώθη καὶ ἤρχισε νὰ κλαίῃ.

— Τί ἔχετε, Εὐανθία;

Ἐκείνη ἐσιώπα.

— Λοιπὸν δὲν μὲ θέλετε;

— Δὲν σᾶς θέλω; δὲν εἶναι αὐτό, Θερασύβουλε, ἀλλὰ... δὲν εἰμπορῶ νὰ σᾶς ἀπαντήσω.

— Καὶ διατὶ;

Μὲ φωνὴν ἠρεμωτέραν ἐξηκολούθησεν:

— Ἴδου. Ὅταν σᾶς ἐξήτησα διὰ πρώτην φοράν νὰ μοῦ γράψετε, ἔκαμα τοῦτο ἐκ δειλίας. Πόσον ὄμορφη, ἄλλως τε, εἶναι τὰ ἐρωτικὰ γράμματα! Ἠθέλησα καὶ ἐγὼ νὰ σᾶς ἀπαντήσω, ἀλλὰ δὲν κατόρθωνον, εὗρον τέλος ἐκ συμπτώσεως εἰς ἓν μυθιστόρημα τὸ γράμμα ποῦ ἐδιαβάσατε, τὸ εἶχα ἀντιγράψῃ σχεδὸν ἀπ' ἐκεῖ. Ἀλλ' ἰδου ὅτι μὲ ἀπαντᾶτε ἐκ νέου. Ἦμην ἀνίσχυρος νὰ σᾶς γράψω ἐπαξίως τῶν ἐπιστολῶν ποῦ μοῦ ἐστέλλετε. Δι' αὐτὸ δὲν σᾶς ἀπῆντησα.

*

Ὁ νέος ἠσθάνθη ἀνακούφισιν ἄπειρον μὲ τοὺς λόγους αὐτοῦς. Ἡ Εὐανθία, καθὼς αὐτὸς δειλὴ, δὲν ἠδύνατο νὰ συνθέσῃ ἓν ἐρωτικὸν γράμμα. Δὲν ἐτόλμησε νὰ ὁμολογήσῃ καὶ τὴν ἰδικὴν του ἀδυναμίαν, ἀλλὰ λαβὼν θάρρος,

— Μὴ κλαίετε, τῆς λέγει, θὰ εὐτυχίσωμεν. Πρὸς τί λοιπὸν νὰ χάνωμεν τὸν καιρὸν μας εἰς γράμματα; Ὅταν ἀγαπᾷ τις εἶναι τόσον ἀπλοῦν νὰ τὸ ἐκδηλώσῃ!

Ἐκείνη ἐσπόγγισε τὰ δάκρυά της, ἔτεινε τὰς χεῖράς της πρὸς τὸν νέον καὶ τοῦ εἶπε μὲ τὸν τρυφερὸν τόνον ποῦ δίδει ὁ ἔρωτος εἰς τὰ λόγια:

— Ἐχετε δίκαιον! Τίποτε δὲν εἶναι ἀπλοῦστερον ἀπ' αὐτό!

Νάρκισσος.

(R. Lamote)

ΜΕΓΑΛΑ ΒΡΑΒΕΙΑ
ΧΡΥΣΑ ΜΕΤΑΛΛΙΑ

ΕΙΣ ΤΑΣ
ΔΙΕΘΝΕΙΣ ΕΚΘΕΣΕΙΣ

τῆς Χάγης 1908, Ρώμης 1909,
Λονδίνου 1909.

ΟΙΝΟΣ CHIGNOLI

ΤΟΝΩΤΙΚΟΣ, ΡΩΣΤΙΚΟΣ

ΑΠΟΘΗΚΗ:

Φαρμακείον Ἀγγλο-Ἀμερικανικόν,
Πέραν, Μνηματάκια, 63.

ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΤΟΥΡΚΙΑΣ

(συνέχεια ἀπὸ σελίδος 679)

ΣΟΥΛΤΑΝ ΜΟΥΡΑΤ Ο Β΄ (1421—1451)

Ἀναγγείλας ὁ Μουράτ δι' ἰδιαιτέρας πρεσβείας τὴν εἰς τὸν θρόνον ἀνάρρησίν του τῷ αὐτοκράτορι Μανουήλ, ἠρώτησεν αὐτὸν ἂν θέλῃ ν' ἀνανεώσῃ καὶ μετ' αὐτοῦ τὴν πρὸς τὸν πατέρα του Μεχμέτ συνθήκην. Καὶ ὁ μὲν Μανουήλ, κατὰ τὴν συνήθη αὐτῷ πρὸς τοὺς Τούρκους πολιτικὴν, ἐδέχθη ἀσμένως τὴν πρότασιν· ἀλλ' ὁ πρεσβύτερός του υἱὸς Ἰωάννης Η΄, ὃν ἀπὸ τοῦ 1419 εἶχε προσλάβει συνάρχοντα, δὲν συνεμερίζετο τὴν γνώμην τοῦ πατρὸς του, ὅπως δεχθῶσιν ἄνευ ὄρων τὰς προτάσεις τοῦ Μουράτ. Ἐπίμενε δὲ ν' ἀπαιτήσωσι παρ' αὐτοῦ, ὡς ἐγγύησιν τῆς διατηρήσεως τῆς συνθήκης, νὰ στείλῃ εἰς Κωνσταντινούπολιν ὁμήρους τοὺς δύο ἀδελφούς του· ν' ἀπειλήσωσι δὲ συγχρόνως αὐτὸν ὅτι ἐν ἡ περιπτώσει ἀρνηθῆ τὸν ὄρον τοῦτον, αὐτοὶ μὲν, ὡς κυρίαρχον τῆς Εὐρωπαϊκῆς Τουρκίας καὶ νόμιμον τοῦ θρόνου αὐτῆς διάδοχον, θ' ἀναγνωρίσωσι τότε τὸν ἐν Ἀθήνῃ ἐγκάθειρτον καὶ ἑαυτὸν υἱὸν τοῦ Βαγιαζήτ Γιλδερῆμ λέγοντα Μουσταφᾶν, θὰ ἐνεργήσωσι δὲ ὅπως καὶ ὁ ὀθωμανικὸς λαὸς ἐκείνους ὡς σουλτάνον του ἀναγνωρίσῃ. Ὁ Ἰωάννης ἤξευρε κάλλιστα ὅτι ὁ Μουράτ δὲν θὰ δεχθῆ τὸν ὑπὸ τῶν Βυζαντινῶν προβαλλόμενον αὐτῷ ὄρον τῆς προσωπικῆς τῶν δύο ἀδελφῶν του ἐγγυήσεως· καθόσον ἅπασα ἡ σουλτανικὴ αὐλή, καὶ ὁ μὲγας βεζύρης Βαγιαζήτ πασᾶς, ἀπεφάνθη ὅτι ὁ νόμος τοῦ Προφήτου δὲν ἐπιτρέπει εἰς τοὺς υἱούς τῆς ἀληθινῆς πίστεως ν' ἀνατρέφονται παρὰ τοῖς ἀπίστοις. Ἐπρότεινε ὅμως τοῦτο ὁ Ἰωάννης ἐπιτήδεις, διὰ ν' ἀπελευθέρωσιν τὸν Μουσταφᾶν καὶ τοιοῦτοτρόπως κερπιλέξῃ τοὺς Τούρκους εἰς νέον καὶ δεινότερον ἴσως ἐμφύλιον πόλεμον. Καὶ ἀπέλυσε τὸν Μουσταφᾶν, ἀφοῦ ἔλαβε παρ' αὐτοῦ ὑπόσχεσιν, ὅτι μετὰ τὴν ἐπιτυχίαν θ' ἀποδώσῃ εἰς τὸ Βυζάντιον τὴν Καλλιπόλιν καὶ ὅλας τὰς παραλίους πόλεις τῆς Θράκης, τῆς Βιθυνίας καὶ τοῦ Πόντου.

Ὁ Μουσταφᾶς μετὰ τοῦ Δζουνεῖδ καὶ τῶν δύο Βυζαντινῶν στρατηγῶν Δημητρίου Λεονταρίου καὶ Δημητρίου Λασκάρους, ἐπιβάντες δέκα γαλερῶν, ἀπεδιβάσθησαν πρὸ τῆς Καλλιπόλεως. Καὶ ἡ μὲν πόλις μετὰ τῶν περιχώρων αὐτῆς ὑπετάγησαν ἀμέσως· οὐχὶ ὅμως καὶ ἡ ἐν τῷ φρουρίῳ φρουρά. Τότε ὁ Μουσταφᾶς, παραδοὺς τὴν πολιορκίαν τοῦ φρουρίου εἰς τὸν Λάσκαριν, αὐτὸς μετὰ τῶν λοιπῶν ἐπροχώρησε πρὸς τὴν Μακεδονίαν καταρτίσας δ' ἐκεῖ πολυάριθμον στρατόν, ἐξεστράτευσεν κατὰ τοῦ Μουράτ, τὰ στρατεύματα τοῦ ὁποίου, εἰς 30 χιλ. ἀνδρῶν συμποσούμενα καὶ ὑπὸ τοῦ Βαγιαζήτ-πασᾶ καὶ τοῦ ἀδελφοῦ του Χαμζή-βέη διοικούμενα, συνή-

τησε παρὰ τὴν Ἀδριανούπολιν. Τότε ὁ Μουσταφᾶς, προχωρήσας βήματά τινα πρὸς τὰ σουλτανικὰ στρατεύματα, διατάσσει αὐτὰ νὰ παραδοθῶσιν εἰς αὐτόν, τὸν νόμιμον σουλτάνον των. Τὸ πρόσταγμα τοῦτο ἔσχεν ἀμέσως μαγικὸν ἀποτέλεσμα· οἱ στρατιῶται τοῦ Μουράτ καταθέτουσι τὰ ὅπλα· συλλαβόντες δὲ καὶ τοὺς ἀρχηγούς αὐτῶν, τὸν μὲν Βαγιαζήτ-πασᾶν ἀπεκεφάλισαν, τὸν δὲ Χαμζή-βέην ἀπέλυσαν.

Μόλις ἐλήφθη ἡ εἰδησις αὕτη ἐν Καλλιπόλει, καὶ τὸ φρούριον συνθηκολογεῖ πρὸς τὸν Λάσκαριν· ἐνῶ ὅμως οὗτος ἠτοιμάζετο νὰ θέσῃ ἐν αὐτῷ ἰδικὴν του φρουράν, καταφθάνει ἐν τῷ μεταξῷ ὁ Μουσταφᾶς καί, παραβαίνων τὰς δοθείσας ὑποσχέσεις, ἀνίσταται, λέγων



ὅτι δὲν ἠγωνίζετο ποσῶς πρὸς ὄφελος τοῦ βυζαντινοῦ αὐτοκράτορος. Ὁ Λάσκαρις ἀγγέλλει τὸ πρᾶγμα εἰς τοὺς αὐτοκράτορας· οὗτοι δὲ, ἰδόντες διαψευθεύσας τὰς ἐλπίδας των καὶ χεῖρονα φοβηθέντες, κέμπουσι πρὸς τὸν Μουράτ δικαιολογούμενοι διὰ τὴν διαγωγὴν των καὶ ζητοῦντες νὰ συνάψωσι σχέσεις πρὸς αὐτόν κατὰ τοῦ Μουσταφᾶ. Ἀλλ' ὁ σουλτάνος, ἔχων ἤδη ἐξητραπελισμένην τὴν βοήθειαν τῶν Γενοναίων, τοὺς ὁποίους, εἰς ἀντάλλαγμα, εἶχεν ἀπαλλάξει τοῦ φόρου, ὃν ἀπὸ πολλῶν ἐτῶν τῷ ἐπλήρωρον διὰ τὴν ἐκμετάλλευσιν τῶν ἐν Φωκαίᾳ μεταλλείων στυπτηρίας, ἀπέπεμψε τοὺς πρέσβεις, ἀρνηθεὶς νὰ ἔλθῃ εἰς διαπραγματεύσεις πρὸς τοὺς Βυζαντινοὺς. Αὐτὸς δὲ, ἐξελθὼν τῆς Προύσης μετὰ πολλοῦ στρατοῦ καὶ ὀχυρωθεὶς παρὰ τὸν *Ρύνδακον* (Ἰσαβδάρ-τσαῖ), οὐ μακρὰν

τῶν τελμάτων τῆς λίμνης Ἀπολλωνιάδος, ἀνέμενε τὸν εἰς Ἀσίαν διαπεραιωθέντα καὶ ἐναντίον του ἐρχόμενον Μουσταφᾶν.

Ὁ Μουράτ, ἀμφιβάλλον περὶ τῆς νίκης, ἐζήτησε τὴν συμβουλὴν τοῦ μεγάλου Σεΐχου. Αὐτὸς δὲ, νηστεύσας καὶ προσευχηθεὶς ἐπὶ τρεῖς ἡμέρας, εἶδε καθ' ὕπνου τὸν προφήτην Μωάμεθ εἰπόντα πρὸς αὐτόν: «*Ὁ πολυεύσπλαγχνος Θεὸς εἰσήκουσε τῆς δεήσεώς σου καὶ θὰ δώσῃ τὴν νίκην εἰς τὸν Μουράτ. Περίζωσε αὐτόν σὺ ὁ ἴδιος διὰ τοῦ ξίφους τῆς δυνάμεως, δι' οὗ θὰ τιμωρήσῃ τοὺς ἀποστάτας*». Ὁ Μουράτ, ζωσθεὶς τὸ ξίφος ὑπὸ τοῦ Σεΐχου καὶ πεποιθὼς εἰς τὴν θεῖαν ἀντίληψιν, ἀναμένει θαρραλέως τὸν ἐχθρόν.

Ἐν τούτοις δοκιμάζει ἐν πρώτοις ὅπως διὰ προδοσίας παραλύσῃ τὸν ἀντίπαλόν του. Γνωρίζων δὲ ὅτι ψυχὴ τοῦ στρατοῦ τοῦ Μουσταφᾶ ἦτο ὁ Δζουνεῖδ, ἀποστέλλει κρυφίως πρὸς αὐτόν τὸν ἀδελφὸν τοῦ φονευθέντος Βαγιαζήτ-πασᾶ Χαμζή βέην καὶ τῷ προτείνει τὴν διοίκησιν τοῦ *Αἰδινίου* καὶ μεγάλους βαθμούς ἂν ἐγκαταλείψῃ τὸν Μουσταφᾶν. Ὁ Δζουνεῖδ δέχεται τὴν πρότασιν τοῦ σουλτάνου καί, τὴν ἰδίαν νύκτα, φεύγει ἐκ τοῦ στρατοπέδου τοῦ Μουσταφᾶ. Τὸ πρωὶ οἱ στρατιῶται, μαθόντες τὴν φυγὴν αὐτοῦ καὶ ἀποθαρρήσαντες, ἐδήλωσαν ὅτι δὲν δέχονται τὴν μάχην, ἐπιμένοντες εἰς ἄμεσον ὀπισθοχώρησιν. Τοιοῦτοτρόπως ὁ Μουσταφᾶς, φεύγων τὸν καταδιώκοντα αὐτόν Μουράτ, διήλθε μετὰ τοῦ στρατοῦ του εἰς Καλλιπόλιν, ὅπου προσεπάθησε ν' ἀναζωπυρήσῃ τὸ φρόνημα τῶν στρατιωτῶν αὐτοῦ καὶ ἐκστρατεύσῃ ἐκ νέου κατὰ τοῦ σουλτάνου. Ἀλλ' ἐκεῖ, παρὰ τὴν Καλλιπόλιν, περιέμενε αὐτόν ὁ γενουητικὸς στόλος, ὑπὸ τὸν ναύαρχον *Ἀδόρνον* μετὰ 10 χιλ. ἀνδρῶν, οἵτινες διεσκόρπισα, τέλειον τὸν στρατόν του. Αὐτὸς δὲ μετὰ τινων ὀπαδῶν του ἔφυγεν εἰς Ἀδριανούπολιν· ὁπότεν ἄλλοις, ἀφοῦ ἐλεηλάτησε τὸ θησαυροφυλάκιον, ἔφυγε πρὸς τὴν Βλαχίαν. Καθ' ὅσον ὅμως, στασιάσαντες κατ' αὐτοῦ οἱ ὀπαδοὶ του, τὸν ἐφόνευσαν, μοιρασθέντες αὐτοὶ τοὺς θησαυρούς, τοὺς ὁποίους μεθ' ἑαυτοῦ ἀπεκόμιζε.

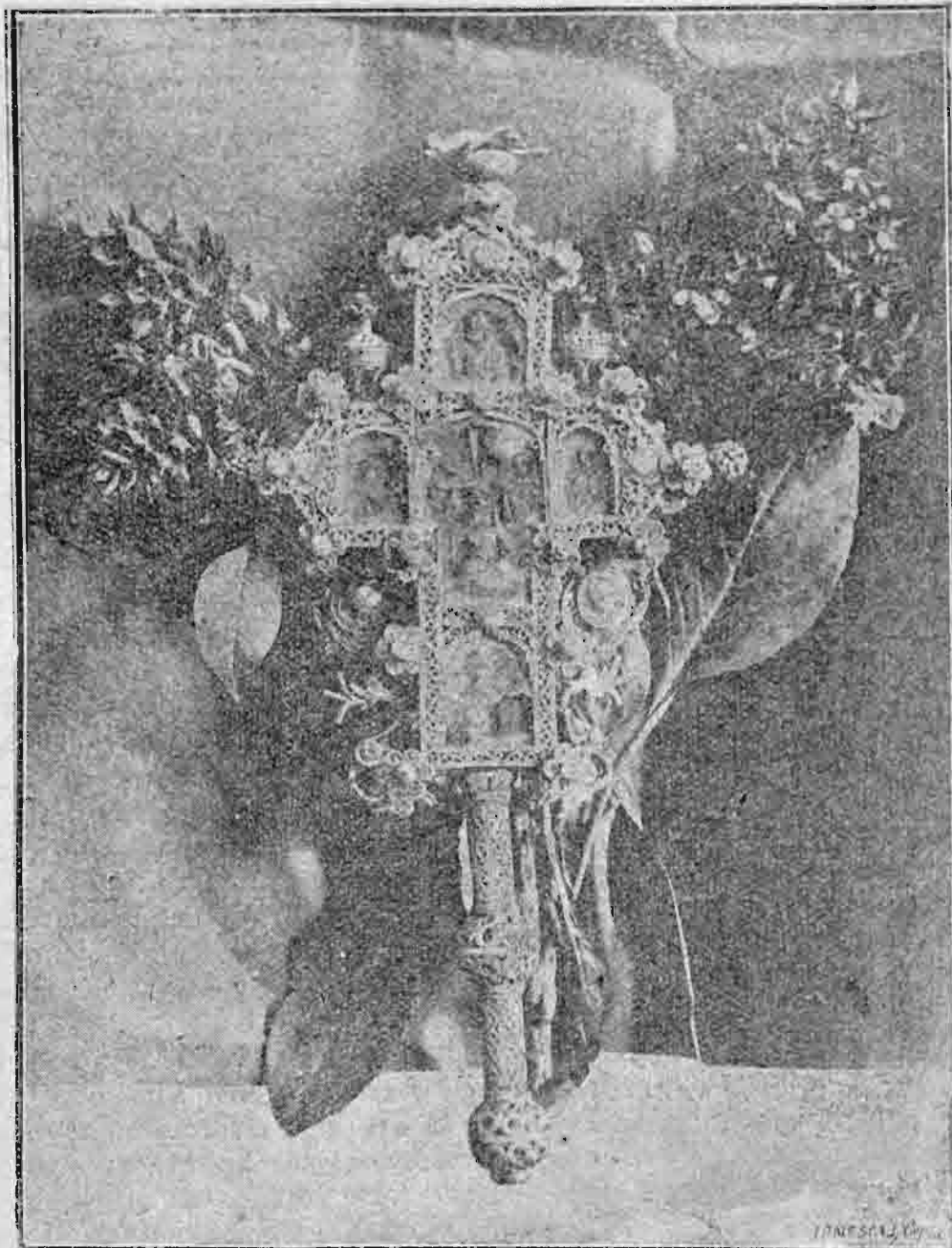
Τότε ὁ Ἰωάννης καὶ ὁ Μανουήλ στέλλουσι καὶ δευτέραν πρὸς τὸν Μουράτ πρεσβείαν, διαβεβαιούντες αὐτόν περὶ τῆς φιλίας των. Ἀλλ' ἐκεῖνος, περιορίσας ἐπὶ τινὰς ἡμέρας τοὺς πρέσβεις ἕως οὗ προετοιμασθῆ ὁ στρατός του διὰ τὴν κατὰ τῆς Κωνσταντινουπόλεως ἐκστρατείαν, ἀπέλυσε αὐτοὺς κατόπιν, λέγων:

— Ὑπάγετε, ἀναγγείλατε τῷ βασιλεῖ ὅτι ἤδη ἐρχομαι ταχύ.

(ἀκολουθεῖ)

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ Μ. ΜΕΛΙΣΣΟΠΟΥΛΟΣ
καθηγητὴς ἐν τῇ Ρωσικῇ Σχολῇ

Ο ΣΤΑΥΡΟΣ ΤΟΥ ΑΠΑΓΧΟΝΙΣΘΕΝΤΟΣ ΠΑΤΡΙΑΡΧΟΥ



Πολύτιμον και τιμαλφές κειμήλιον, ὁ Σταυρὸς εὐλογίας τοῦ αἰοδιμοῦ Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως Γρηγορίου τοῦ Ε', τοῦ ἀπαγχονισθέντος ἐν τοῖς Πατριαρχείοις τῷ 1821, ἐδωρήθη πρὸ τινων ἡμερῶν εἰς τὴν Α. Θ. Παναγιότητα τὸν Οἰκουμενικὸν Πατριάρχην Ἰωακείμ τὸν Γ', ὅστις ἔσχε τὴν ὡραίαν ἔμπνευσιν, ὅπως κατὰ τὴν ἑορτὴν τῆς Ὑψώσεως τοῦ Σταυροῦ εὐλογήσῃ τὸ ἐν τῷ πατριαρχικῷ ναῷ συρρεῦσαν ἀθρόον ἐκκλησίασμα διὰ τοῦ Σταυροῦ τούτου. Οὕτω, μετὰ αἰῶνα σχεδόν, τὸ ἱερόν τοῦτο σύμβολον ἐπανευρίσκειται πάλιν εἰς πατριαρχικὰς χεῖρας, δι' ὧν ἐκχύνει τὴν εὐλογίαν του εἰς τὸ χριστεπώνυμον πλήρωμα, ὑπὲρ οὗ θῦμα ἔπεσεν ὁ πρῶτός του κτήτωρ.

Εὐλογος εἶναι ἡ συγκίνησις τῶν πιστῶν καὶ ἡ εὐσεβὴς περιέργεια, ὅπως ἴδωσι τὸν Σταυρὸν τοῦτον, ὅστις, ἐκτὸς τῆς ἄλλης ἱστορικῆς τοῦ ἀξίας, εἶναι ἐν ταύτῳ καὶ ἀληθὲς καλλιτέχνημα. Τὸ «'Απ' 'Ολα», ἐπιθυμοῦν νὰ γνωρίσῃ τὸ κειμήλιον τοῦτο εἰς τοὺς ἀναγνώστας του, ἔλαβε τὸ θάρρος, ὅπως ἀπευθυνθῇ εἰς τὴν Α. Θ. Παναγιότητα τὸν Πατριάρχην, ὅστις μάλιστα προφρόνως καὶ μετὰ περισσῆς εὐνοίας πρὸς ἡμᾶς, παρεχώρησε τὴν ἄδειαν τῆς φωτογραφίσεως τοῦ κειμήλιου τούτου, μετὰ τοῦ συναφοῦς αὐτῷ ἐγκολπίου Σταυροῦ, οὕτω δέ, χάρις εἰς τὴν Πατριαρχικὴν εὐμένειαν, τὸ «'Απ' 'Ολα» εὐρίσκειται εἰς τὴν εὐχάριστον θέσιν νὰ δημοσιεύσῃ **πρῶτον** τὴν φωτογραφίαν αὐτῶν.

Εὐχαριστοῦντες καὶ ἐξ ὀνόματος τῶν ἀναγνωστῶν μας τὴν Α. Θ. Παναγιότητα διὰ τὴν εὐμένειαν ταύτην, εὐχόμεθα Αὐτῇ ὅπως ἐπὶ μῆκιστον διὰ τοῦ πολυτίμου τούτου κειμήλιου εὐλογῇ τὰ πνευματικά Της τέκνα πρὸς καλὸν τῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ Γένους.

Ο ΣΤΑΥΡΟΣ ΤΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΟΥ ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΤΟΥ Ε'.

Ὁ πρὸ ἡμερῶν ἐξ Ἀθηνῶν ἐπανακάμφας ἱερολ. διάκονος τοῦ Πέραν κ. Ἀθ. Μηλιώτης μᾶς ἀνεκοίνωσεν, ὅτι ἐκόμισεν ἐνταῦθα σπουδαιότατον θρησκευτικὸν καὶ ἱστορικὸν κειμήλιον, τὸ ὁποῖον, παρουσιάσθεις πρὸ τῆς Α. Θ. Π. τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου, παρέδωκεν Αὐτῷ.

Εἶναι δὲ τοῦτο Σταυρὸς εὐλογίας, διαστάσεων 25 ἑκατοστομέτρων, ἐκ πολυτίμου ξύλου καὶ λεπτῶν πολυτίμων συρμάτων, ἐπίχρυσος μὲ ἐκτάκτους καλλιτεχνικὰς γλυφὰς καὶ μικρὸν ἀδάμαντα ἐν τῷ μέσῳ, φέρων δὲ περίξ αὐτοῦ τὴν χρονολογίαν 1817 καὶ τὰ γράμματα Γ. Ε'.

Ὁ Σταυρὸς οὗτος ἀνήκεν εἰς τὸν ἀπαγχονισθέντα ἀείμνηστον Πατριάρχην Γρηγόριον τὸν Ε', περισθῆεις δὲ ἀπὸ συγγενοῦς εἰς συγγενῆ, κατεῖχετο τελευταίως ὑπὸ τοῦ πανοσ. ἀρχιμανδρίτου κ. Γ. Κωνσταντινίδου, διαμένοντος εἰς τὰς Ἀθήνας, συγγενοῦς δὲ καὶ τούτου τοῦ αἰοδιμοῦ Πατριάρχου καὶ ἀπὸ τὸν ὁποῖον τὸν παρέλαβεν ὁ ἱερολ. κ. Ἀθ. Μηλιώτης.

Ἡ κατοικία τοῦ ἐν λόγῳ ἀρχιμανδρίτου εἰς τὰς Ἀθήνας εἶναι γνωστὴ μὲ τὸ ὄνομα «τὸ σπῆτι τοῦ σταυροῦ τοῦ Πατριάρχου».

Ἡ Α. Θ. Π. μεγάλως ἠὲχαριστήθη ἐκ τῆς ἀποκτήσεως τοῦ πολυτίμου τούτου εὐρήματος, τὸ ὁποῖον, ἄλλως τε, εἶναι δίκαιον νὰ φυλάσσῃται ἐν αὐτῷ τῷ περιβόλῳ τοῦ μαρτυρίου τοῦ μάρτυρος Πατριάρχου.

Συγχαίρομεν θερμῶς τὸν ἱερολ. κ. Ἀθ. Μηλιώτην, διότι ἐν τῷ ἐγνωσμένῳ ζήλῳ του ἐγένετο παραίτιος, ὅπως τὸ Πατριαρχεῖόν μας πλουτισθῇ μὲ τοιοῦτον τιμαλφές ἱστορικὸν κειμήλιον.



Η ΚΕΡΚΥΡΑΙΑ ΚΟΡΗ

Μυθιστορία ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ.

ΚΑΤΑ ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΝ Ν. ΣΑΡΑΔΟΥ

(συνέχεια ἀπὸ σελίδος 681)

‘Ορθία πρὸ τῆς τραπέζης εἶχεν ἓν κάνιστρον ρόδων, τὰ ὠραιότερα τὰ ὁποῖα ἠδυνήθη νὰ εὔρη εἰς τὸν κῆπον.

Ἦσαν ρόδα λευκά, ἱκανὰ νὰ διεκδικήσωσι τὰ πρωτεῖα τῆς ἀγνότητος μὲ τὰ κρίνα· ρόδα Βεγγάλης, μὲ τὰ χρώματά των τὰ τόσον λεπτά, τὰ τόσον ἠδέα, τὰ τόσον τρυφερά· ρόδα ἐρυθρά μὲ πέταλα ζωηρά ὡς ἡ φλόξ· ρόδα θειόχρου μὲ τὸ λαμπρὸν των κίτρινον χρῶμα, τὸ ἐστιγμένον ἐδῶ κ’ ἐκεῖ ὑπὸ χρυσοῦν μαρμαριγῶν. Ἦτο μία πλήμμυρα ἀκτινοβόλων χρωμάτων περίξ τῶν μικρῶν ἐκείνων καὶ εὐλυγίστων χειρῶν. Τὰ ἐπλεκεν εἰς ἀνθοδέσμας, μὲ καλαισθησίαν, ἦν θὰ ἐξήλευε ζωγράφος, καὶ τὰς ἔθετεν ἐντὸς μεγάλων δοχείων, ὧν ἡ ὕλη ἦτο ἀρκούντως χονδροειδής, τὸ σχῆμα ὅμως ὑπενθύμιζε τὰ ὠραῖα πρότυπα τῆς ἀρχαίας ἑλληνικῆς τέχνης.

Ἐκαμεν ἓν βῆμα πρὸς τὰ ὀπίσω, ὅπως κάλλιον τὰ θαυμάση, ἠὲ χαριστήθη καὶ ἐφιθύρισε :

— Πιστεύω θὰ εὐχαριστηθῆ, ὅτε στραφεῖσα αἴφνης, παρετήρησε τὸν κ. Λώρη καὶ ἔμεινεν ἀναυδος.

— Τί κάμνεις ἐδῶ μέσα ; τὴν ἠρώτησε μὲ ὕφος πατρικῆς ἐπιπλήξεως, ἡ αὐστηρότης τοῦ ὁποίου δὲν ἐπέδρασε, φαίνεται, ἐπ’ αὐτῆς. Πιστεύω δὲν θὰ ἐπήραξες τὰ χαρτιά μου.

— Δὲν μοῦ ἤλθε ποτε οὐδὲ ἡ ἐπιθυμία. Δὲν ἤξεύρω νὰ διαβάζω. Ἦλθον μόνον διὰ νὰ ἀλλάξω τὰ ἄνθη σας... Εἶχον μαρανθῆ. Τὰ ἄνθη διὰ νὰ διατηρηθῶν πρέπει τις νὰ τὰ περιποιηθῆται.

— Λοιπὸν σοῦ δίδω τὸν λόγον μου, ὅτι θὰ περιποιηθῶ καλὰ αὐτά, τὰ ὁποῖα εἶναι τόσον ὠραῖα· σὲ εὐχαριστῶ, διότι μοῦ τὰ ἔφερες..., ἀλλὰ διατί δὲν ἐπήγες νὰ περιπατήσης εἰς τὸν γυαλὸν μὲ τὰς ἀδελφάς σου ; Σήμερον εἶναι Κυριακὴ καὶ τὰς Κυριακάς δὲν ἐργάζονται..., περιπατοῦσι.

— Ἄλλ’ ὄχι ὅλοι, τὸ βλέπετε καλῶς. Ἐγὼ οὐδέποτε περιπατῶ, ἐργάζομαι πάντοτε ! Ἄ ! ὄχι πολὺ, ἀλήθεια, ἐπρόσθεσε μὲ εἰρωνικὸν μειδίαμα καὶ μὲ ἐλαφρὰν κίνησιν τῶν μικρῶν τῆς ὤμων..., ἀλλὰ δὲν μοὶ ἐπιτρέπεται νὰ ἐξέλθω..., φυλάττω τὸ σπίτι.

— Αὐτὸ εἶναι ἄδικον ! εἶπεν ὁ κ. Λώρης μὲ ὕφος εἰλικρινοῦς εὐσπλαγχνίας.

— Τὸ θέλει ὁ πατέρας... καὶ δὲν μὲ ἔχει καὶ πολὺ-πολὺ στὸ στομάχι του, προσέθηκε μὲ προφανῆ πικρίαν ἐπὶ τῶν πτυχῶν τῶν χειλέων τῆς, τὰ ὁποῖα ἀνυψωθέντα ὀλίγον ἔδειξαν τοὺς λίαν λευκοὺς, τοὺς λίαν μικροὺς, τοὺς λίαν ὀξεῖς ὀδόντας τῆς.

Ἐκλινεν εἶτα τὴν κεφαλὴν.

‘Ο κ. Λώρης ἔθεσε τὴν δεξιὰν ἐπὶ τοῦ ὤμου τῆς καὶ μὲ ὕφος προστατευτικόν, τὸ ὁποῖον ἐλάμβανε σπανίως μετ’ αὐτῆς καὶ τὸ ὁποῖον ἄλλως δὲν εἶχε τι τὸ πολὺ σοβαρὸν,

— Κύτταξέ με, τῆς εἶπε.

Δὲν ἐτόλμησε νὰ παρακούσῃ, ἀλλ’ ἦτο πρόδηλον, ὅτι τῆς ἐστοίχιζε πολὺ νὰ πράξῃ ὅ,τι ἐκεῖνος ἐπεθύμει. ‘Ο κ. Λώρης ἠγνόησεν ἀμέσως τὸ αἴτιον, διότι εἶδε δύο μεγάλα δάκρυα εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς τῆς, τὰ ὁποῖα μάτην ἠγωνίζετο ν’ ἀποκρύψῃ καὶ τὰ ὁποῖα ἐντὸς ὀλίγου δὲν δύναται πλέον νὰ συγκρατήσῃ καὶ ἔρρευσαν βραδέως ἐπὶ τῶν παρεῖδων τῆς χωρὶς νὰ συλλογισθῆ νὰ τὰ ἀποσμήξῃ.

— Γιατί κλαῖς ; πτωχὸ μου παιδί, τὴν ἠρώτησε μὲ τρυφερότητα καὶ μὲ συγκίνησιν περισσοτέραν τῆς ὄσης θὰ ἠθέλε νὰ φανῆ.

— Δὲν κλαίω, ἀπήντησεν ἐκείνη, ἐνῶ αἱ παρεῖαι τῆς ἦσαν ἀκόμη ὑγραὶ ἐκ τῶν δακρῶν. Καὶ μὲ τὴν παιδικὴν ἐκείνην συστολὴν : Ἄφήσατέ με, εἶπε, δὲν θέλω νὰ μὲ βλέπουν ὅταν κλαίω.

Καὶ ἔφυγε, σείουσα τὴν ξανθὴν χαιτήν τῆς, τὴν κακοκτενισμένην, ὡς πάντοτε.

— Δὲν ἤξιζε νὰ ὑποφέρῃ, καὶ ὅμως ὑποφέρει, ἐφιθύρισε ὁ κ. Λώρης. Διὰ τοῦτο, μὰ τὴν ἀλήθειαν, ἀμφιβάλλει τις περὶ τῆς δικαιοσύνης καὶ τῆς ἀγαθότητος τοῦ Θεοῦ, ὅστις ἐν τούτοις εἶναι κοινὸς ὅλων πατήρ. Ἡ ζωὴ βρῖθει πραγμάτων ἀνεξηγήτων, πραγμάτων ἀκατανοήτων.

Δὲν ἀπεπειράθη οὔτε ἰνὰ τὴν παρηγορήσῃ, οὔτε νὰ τὴν κρατήσῃ. Τὸ μο-

ναδικὸν ὅμως ἐνδιαφέρον, τὸ ὁποῖον ἐδοκίμασεν, ὅτε διὰ πρώτην φορὰν τὴν εἶδεν, ἠῤῥησεν ἐπὶ πλέον.

Ἄλλ’ ὡς ἄνθρωπος μὴ χάνων τὸν καιρὸν του εἰς ματαίαις ὄνειροπολήσεις, αἵτινες εἰς οὐδὲν θ’ ἀπέληγον, ἔκαμε δύο-τρεις γύρους ἐντὸς τοῦ δωματίου του, ἠνοιξε τὸ παράθυρον, ἐκύτταξε τὴν κυανὴν θάλασσαν, τὴν ρικνουμένην ὑπὸ τοῦ ζεφυροῦ, ἐκύτταξε τὸν κυανοῦν καὶ ἀνέφελον οὐρανόν, ἐπατήληθεν εἰς τὴν τραπέζαν του, ἐκλινεν ἐπὶ τῆς ἀνθοδέσμης τῆς Μυρτοῦς καὶ εἰσέπνευσε τὸ διαπεραστικόν τῆς ἄρωμα μετὰ περιπαθοῦς ἀπληστίας, διότι οὐδεὶς ἐγνώριζε κάλλιον αὐτοῦ τὴν μέθην τῶν μύρων. Ἦνοιξεν ἔπειτα τὸ κλειδοκύμβαλόν του, ἐδοκίμασε τὸ ποιὸν τῶν μελωδιῶν, αἵτινες τὴν πρωίαν ἐκείνην διήλθον διὰ τοῦ νοός του, τὰς εὔρε καλὰς, τὰς ἀπετίπωσεν ἐπὶ τοῦ χάρτου, ἵνα μὴ τοῦ διαφύγῃ, καὶ τέλος ἔθεώρησε λήξαν τὸ ἡμερομίσθιον τῆς ἡμέρας ἐκείνης.

— Τώρα, εἶπε, θὰ ὑπάγω καὶ ἐγὼ ν’ ἀναπνεύσω τὸν καθαρὸν ἀέρα τῆς θαλάσσης. Πιστεύω νὰ μοῦ ἀξίξῃ.

Κατήλθε ταχέως τὴν κλίμακα, ἦτις, ὡς μὴ φωτισμένη ἢ ἐκ τῆς κάτωθεν θύρας, ἦτο βεβυθισμένη εἰς ἓν σκιόφωσ. Κατήλθε μερικὰς βαθμίδας, ὅτε αἴφνης προσέκρουσεν εἰς πράγμα τι, τὸ ὁποῖον δὲν εἶχε παρατηρήσει καὶ τὸ ὁποῖον τοῦ ἔφραττε τὸν δρόμον.

Ἦτο ἡ Μυρτώ.

— Τί κάμνεις ἐκεῖ, Μυρτοῦλα, μήπως θὰ συνειθίσῃς τώρα νὰ κοιμᾶσαι εἰς τὴν κλίμακα ;

— Ποτὲ δὲν κοιμοῦμαι ἐν ὄσφ ἡμεῖς ψάλλετε.

— Τί κάμνεις λοιπόν ;

— Σὰς ἀκούω.

— Αὐτὸ ἀποδεικνύει, ὅτι ἀγαπᾷς πολὺ τὴν μουσικὴν, καὶ δὲν θὰ σὲ ἐπιπλήξω ποτε, ἐγὼ τοῦλάχιστον, διὰ τοῦτο. Ἄλλὰ μάθε, ὅτι ἡ μουσικὴ εἶναι ἓνα κομμίτι κρέατος ἀρκετὰ κούφιο, καὶ ὅτι τρέφεται πολὺ ἄσχημα κανεὶς ὅταν τὸ γεῦμά του ἀποτελεῖται μόνον ἀπὸ σημαδόφωνα.

— Σὰς ἐννοῶ ! εἶπεν ἐκείνη μὲ ὕφος μεμψίμοιρον. Μὲ εὐρίσκειται πολὺ φιλόδοξον καὶ μὲ στέλνετε εἰς τὸ μαγειρεῖον. Πολὺ καλὰ, πηγαῖνω...

— Ὅχι, ἀστείζομαι, καὶ ἠξεύρεις καλῶς, ὅτι οὐδέποτε θὰ σοὶ εἶπω τι, τὸ ὁποῖον θὰ σὲ λυτήσῃ.

— Ναί, τὸ ἠξεύρω, εἶσθε πολὺ καλὸς καὶ δὲν μὲ ἐπιπλήττετε ποτέ !

— Καὶ πῶς νὰ σὲ ἐπιπλήξω, ἀφ’ οὗ ἐσὺ ζητεῖς νὰ μὲ εὐχαριστήσης μὲ κάθε τρόπον ;

— Ἄ, αὐτὸ εἶναι ἀλήθεια ! εἶπε μὲ μίαν λάμψιν τῶν ἀκτινοβόλων αὐτῆς ὀφθαλμῶν.

— Ἄλλ’ εἰπέ μου, διατί εἶσαι μόνη ἐδῶ ; ποῦ εἶναι αἱ ἀδελφαὶ σου ;

— Εἰς τὴν ἀκρογιαλιά, περιπατοῦν. Σήμερον εἶναι Κυριακὴ καὶ ὅλος ὁ κόσμος περιπατεῖ ἐκεῖ κάτω. Εἶναι πολὺ καλὰ αἱ ἀδελφαὶ μου, ὁμοιάζουσι τὰς μεγάλας κυρίας τῆς πόλεως. Δὲν εἶναι πράγματι πολὺ ὠραῖαι ;

— Ἀληθῶς, ναί, εἶναι πολὺ ὠραῖαι ! Ἄλλὰ διατί δὲν πηγαίνεις μαζί τους ;

— Καὶ ὁ λόγος ;

Ἐκυψε τὴν κεφαλὴν καὶ χωρὶς νὰ τὸν κυττάξῃ καὶ μὲ ἐντροπήν :

— Ὁ λόγος εἶναι, διότι δὲν ἔχω φορέματα. Ἐγὼ δὲν εἶμαι δεσποσύνη. Ἡ διατήρησις μου δὲν στοιχίζει τίποτε εἰς τὴν οἰκογένειάν μας, προσέθηκε. Καὶ ρίπτουσα ἓν φιλεύσπλαγχνον βλέμμα ἐπὶ τῶν ρακῶν τῆς :

— Εἶναι καὶ πολὺ αὐτὰ διὰ μίαν ὑπηρέτριαν ὄλων.

Ἐπρόφερε ταῦτα μὲ προσποιητὴν ἐπιπολαιότητα καὶ κατέβαλε μεγίστην προσπάθειαν, ὅπως ἀποκρύψῃ ἀπὸ τὸν κ. Λώρη πικρίαν λίαν φυσικωιάτην.

— Πράγματι τὴν μεταχειρίζονται σὰν νὰ μὴ εἶναι παιδί τους. Καὶ ὅμως ὁ κ. Ἀντωνιάδης τὴν ὀνομάζει : κόρη μου, καὶ ἡ Ἰσμήνη, ἡ Ἑλλη, ἡ Ἀριάδνη καὶ ἡ Φαῖδρα : ἀδελφὴ μου. Πρέπει νὰ ὁμολογήσῃ τις, ὅτι εἰς τὸν κόσμον ὑπάρχουσιν ὑπάρξεις, δι’ ἃς ἡ ζωὴ εἶναι σκληρὰ καὶ μοχθηρὰ. Καὶ ὅμως εἶναι θελκτικωτάτη μέσα σ’ αὐτὰ τὰ κουρέλια τῆς.

Τὰ αἰσθητὰ ταῦτα διηρμηνεύθησαν δι’ ἐνὸς βλέμματος τρυφερωτάτου, ὅπερ προσήλωσεν ἐπ’ αὐτῆς. (ἀκολουθεῖ).

Η ΜΑΓΙΚΗ ΝΥΜΦΗ

ΤΗΣ ΣΤΑΜΠΟΥΛ

(συνέχεια από σελ. 682)

Όταν ο Ρενώ μετ' ὀλίγον εὐρέθη μόνος εἰς τὴν αἰθούσαν, ὅπου εἶδε τὸν Μουράτ διὰ πρώτην καὶ τελευταίαν φοράν, ἤρχιζε νὰ βηματίζῃ με νευρικά βήματα κατὰ μήκος τῆς οἰκῆς ἐκείνης αἰθούσης καὶ νὰ σκέπτηται.

Ὁ νοῦς του τότε ἀνέδραμε καὶ πάλιν εἰς τὰ γεγονότα τοῦ παρελθόντος, εἰς τὴν ἀναχώρησίν του ἐκ Παρισίων, εἰς τὴν συνάντησιν τοῦ Μαλαρίου, εἰς τὴν γνωριμίαν τῆς Γαλιμᾶ.

— ὦ! ἐσκέπτετο ὑψηλοφώνως, ποῦ θὰ ἦμην χωρὶς αὐτόν; πῶς θὰ διηρχόμην τοὺς ἀδιαπεράστους τοίχους τοῦ Γιλδίξ, πῶς θὰ κατόρθονον νὰ ἐσωζον τὴν ἀθῶαν ταύτην κόρη;

Ἐπειτα ἐστίαθη ἐπ' ὀλίγον, ἔφερε τὰς χεῖρας εἰς τὸ μέτωπον καὶ κατόπιν εἰς τὴν καρδίαν, ὡσάν κίποιος πόνος νὰ ἐβάρυνε τὰ δυο αὐτὰ ὄργανα τοῦ σώματός του καὶ βαθύς στεναγμός ἐξῆλθεν ἀπὸ τὸ στήθος του, ἀντηχῆσας εἰς τὸ εὐρύχωρον ἐκεῖνο μέρος.

— Πόσον τὴν ἀγαπῶ! ἀνεφώνησεν, ἀλλὰ παρευθεῖς συνήλθε.

— Μωρία, ἐσκέφθη; νὰ λέγω καὶ νὰ σκέπτομαι αὐτά.

Ἦρχισε νὰ βηματίζῃ ἐκ νέου.

— Ὅχι, εἶπε μόνον αἰσθημα σεβασμοῦ καὶ ἀφοσιώσεως πρέπει νὰ ἔχω διὰ τὴν κορὴν ταύτην, τὴν ἔγγονήν του Μουράτ· πρέπει ν' ἀφιερῶσω τὴν ζωὴν μου ὅλην διὰ τὴν σωτηρίαν τῆς, πρέπει νὰ τὴν ἐξαγάγω ἀπ' ἐδῶ...

Ἐξήγαγε τότε ἀπὸ τὸ θυλάκιόν του ἓνα συνεπιγμένον χαρτί· ἦτο ὁ τοπογραφικὸς χάρτης τῶν ὑπογειῶν ὑπονόμων, οἱ ὅποιοι ᾠδηγοῦν ἀπὸ τὸ Ἰσεραγάν εἰς τὸ Τόπ-Χανέ.

— Ὁ Μαλαρίας, ὅταν μοῦ ἔδωκε τὸν χάρτην αὐτόν, μοῦ εἶπε νὰ εἰσέλθω ἀπὸ τὸ δωμάτιον τοῦ καλλυντηρίου τοῦ Μουράτ, νὰ καταβῶ ὅλην τὴν κλίμακα καὶ κατόπιν νὰ βαδίσω ἐμπρός, μὴ ζαλιζόμενος διόλου ἀπὸ τοὺς πλαγίους δρόμους, ὅταν ὁμως φθάσω εἰς τὸ τέλος τῆς ὁδοῦ, τότε ἀμέσως νὰ στραφῶ ἀριστερά.

Ὁ κρότος τοῦ ὁρολογίου, σημαίνοντος τὴν ὥραν, διέκοψε τὰς σκέψεις του, καὶ ὁ Ρενώ ἔστρεψε πρὸς αὐτὸ τὸ βλέμμα.

— Μία ὥρα! ἀνεφώνησε, καὶ ἐκείνη δὲν ἐφάνη ἀκόμη, πρέπει νὰ τὴν ζητήσω.

Κατηυθύνθη εἰς τὴν θύραν, ἀλλὰ φωνὴ ἐκπλήξεως ἐξῆλθεν ἀπὸ τὸ στόμα του.

Ἡ Γαλιμᾶ ἦτο ὄρθια πρὸ αὐτοῦ.

— Ἠγγήσατε, δεσποινίς, τῆς εἶπε.

— Διόλου, εἶμαι ἐδῶ ἀπὸ μίας σχεδὸν ὥρας... δὲν ἤθελον νὰ διακόψω τὰς σκέψεις σας.

— Ὅστε... ἐπιθυροῦσεν ὁ Μαλαρίας κλίνων τὴν κεφαλὴν ἐξ ἐντροπῆς, διότι ἐνόησεν ὅτι πιθανὸν ἦτο νὰ ἐπροδόθη. Ἀλλὰ, δεσποινίς, πρέπει νὰ πηγαίνωμεν ἴσως μετ' ὀλίγον θὰ εἶναι ἀγορά.

— Πρέπει προηγουμένως νὰ σοὶ ὁμιλήσω περὶ σοβαροῦ ζητήματος.

— Ἀργότερον, δεσποινίς, τώρα ἄς φύγωμεν.

— Ἐχω νὰ σοῦ εἶπω κάτι σοβαρὸν, τὸ ὅποιον δὲν λέγεται ἀργότερον.

— Σὰς ἀκούω λοιπὸν, ἀπήντησεν ὁ Ρενώ.

— Μὲ θεωρεῖς ἔγγονήν βασιλέων;

— Ἀναμφιβόλως.

— Λοιπὸν αὐτὴ ἡ κόρη, τὴν ὁποίαν θεωρεῖς προγκήπισσαν, θὰ ἦτο νεκρά ἂν δὲν σὲ συνήντα εἰς τὸν δρόμον τῆς.

Ὁ Ρενώ ἤκουσε μετριοφρόνως τοὺς ὄμους.

— Σπουδαῖον πρᾶγμα ἔκαμα! κάθε ἀνὴρ εἰς τὴν θέσιν μου θὰ ἔκαμνε τὸ ἴδιον.

— Αὐτὸ εἶνε ἄλλο ζήτημα. Σὺ καὶ ὄχι ἄλλος μ' ἔσωσε καὶ πρέπει νὰ τὸ ὁμολογήσης.

Ὁ Ρενώ κατεβίβασε τὸ μέτωπον εἰς σημεῖον καταναγκαστικῆς ἀποδοχῆς.

— Λοιπὸν, ἐξηκολούθησεν ἡ Γαλιμᾶ σχεδὸν περιχαρῆς, πρέπει νὰ σ' ἐκδηλώσω τὴν εὐγνωμοσύνην μου.

Ἐσιώπησε πρὸς στιγμὴν.

Λοιπὸν ἡ προγκήπισσα ἢ κάλλιον ἢ κατ' ὑπόθεσιν προγκήπισσα, ἐνόησεν ὅτι τὸ κενόν, τὸ ὅποιον ὑπάρχει μεταξὺ προγκήπων καὶ τῶν ἀνθρώπων πλη-

Ἡ φωνὴ τῆς Γαλιμᾶ ὑπεχώρησεν εἰς τὴν συγκίνησιν, εἶπεν ἀναπάσεις ἁρμονικάς.

— Ἀπεφασίσα λοιπὸν νὰ ἐνώσω τὴν ὑπαρξίν ταύτην μετὰ τῆς ἰδικῆς σας, ν' ἀφιερῶθῶ εἰς σὰς...

Οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς ὑγράνθησαν, τὰ χεῖλη τῆς ἐστρεμον, ὁ Ρενώ ἐνόμιζεν ὅτι ὠνειρεύετο.

— ... Καὶ δι' αὐτὸ, ἐξηκολούθησε, διακόπτισα τὴν οἰγὴν, ἀρνοῦμαι τὴν ἐλευθερίαν ἂν δὲν συγκατατεθῆτε εἰς τὴν πρότασίν μου. Μ' ἐννοήσατε;

— Μάλιστα, ἐπιθύρησε.

— Λοιπὸν συγκατατίθεσθε;

Ὁ Ρενώ ἐσιώπησε.

— Τότε λοιπὸν μὴ σκέπτεσθε νὰ μ' ἐλευθερώσετε, δὲν θὰ σὰς ἀκολουθήσω, κί ἡ κόρη ὀπισθώρησεν ἐν βῆμα.

— Ὅχι, ὄχι, ἂν βραδύνετε κινδυνεύετε.

— Τότε δέχεσθε;

— Ναί.

— Ὁρκισθῆτέ το, εἰς τὴν ψυχὴν τοῦ πατρός σας, εἰς ὅτι πολῦτιμον καὶ προσφιλέστερον ἔχετε.

— Ὁρκίζομαι εἰς τὴν ψυχὴν τοῦ πατρός μου, εἰς τῆς μητρός μου, ὅτι θὰ γίνεταί σύζυγός μου!

Ἡ Γαλιμᾶ ἔσφιξε τὰς χεῖρας τοῦ νέου εἰς ἐνδειξιν χαρᾶς καὶ ἐμπιστοσύνης καὶ τείνουσα πρὸς αὐτόν τὸ μέτωπόν τῆς.

— Ἀσπασθῆτε λοιπὸν τὴν μνηστὴν σας.

Ὁ Ρενώ τὴν ἠσπάσθη με φίλημα, τὸ ὅποιον εἶπε τὸ πῦρ τοῦ ἔρωτος καὶ τὴν γλυκύτητα τοῦ σεβασμοῦ.

— Καὶ τώρα εἰμποροῦμεν ν' ἀναχωρήσωμεν.



— Ἰωάννη, μὰς ἐνόησαν! Ἀκοῦθω βήματα πρὸ ἡμῶν!

ροῦται διὰ μίαν ἀσπίδα, ἡ ὁποία σταματᾷ τὸ ἐχειρίδιον καὶ δι' ἐνός λόγου, ὁ ὁποῖος ἐξασθεῖ τὸς δολοφόνους.

Ὁ Ρενώ ἐκλινε τὴν κεφαλὴν.

— Παρατήρησόν με, προσέθεσε με ἐπιβλητικὸν ὄφρος, παρατήρησόν με κατὰ πρόσωπον· οἱ ἐνοχοὶ μόνον κλίνου τὴν κεφαλὴν, τὴν ἀσπίδα, σὺ προσέβαλες καὶ τοὺς λόγους αὐτούς· προσέφερες τὴν ζωὴν σου χάριν τῆς ἰδικῆς μου. Ἐδέχθην τὸ πολῦτιμον αὐτὸ δῶρον... Ἡ ὑπαρξίς, τὴν ὁποίαν ἔσωσε, σὲ ἀνήκει.

Μαζὶ εἰσῆλθον εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ Μουράτ, ἤνοιξαν τὴν καταπακτὴν καὶ κατήλθον. Τὸ σκότος τοὺς περιέβαλε, τὸ βαθὺ σκότος τῶν ὑπογείων διόδων, τὸ ὅποιον μόλις διωσκέδαζε τὸ φῶς τοῦ φανοῦ, ὅπερ ὁ Ρενώ ἐκράτει εἰς χεῖρας.

Ἐβάδισαν ἀρχετὰ, ἀφοῦ κατήλθον τὴν μακρὰν κλίμακα.

— Ἄν ὁ χάρτης τοῦ Μαλαρία δὲν εἶναι ἐσφαλμένος ὁ δρόμος, τὸν ὅποιον θὰ διατρέξωμεν, δὲν θὰ εἶνε ὀλιγάπερος τοῦ ἐνός χιλιομέτρου.

(ἀκολουθεῖ)



ΔΙΑ ΤΑΣ ΚΥΡΙΑΣ

Τὸ πρῶτον βῆμα.

Ἐξακολουθῶ νὰ λαμβάνω ἀπαντήσεις διὰ τὸ ζήτημα τῆς ζηλοτυπίας εἰς τὸν ἔρωτα, ζήτημα, τὸ ὁποῖον εἶχον θίξει εἰς προηγούμενον φύλλον τοῦ «Ἄσ' Ὅλα».

Σήμερον, ἀναφυλλίζουσα τὰ τελευταῖα εὐρωπαϊκὰ περιοδικὰ, συνήντησα κάτι, τὸ ὁποῖον νομίζω ὅτι σὰς ἐνδιαφέρει. Τὸ κάτι αὐτὸ εἶναι ἐν ἄλλο ζήτημα: Μία κόρη, ὅσον-δήποτε ἐρωτευμένη καὶ ἂν εἶναι, τῆς ἐπιτρέπεται πρώτη αὐτὴ νὰ κάμῃ τὴν ἐκδήλωσιν εἰς τὸν νέον, τὸν ὁποῖον προτιμᾷ;

Ἡ Γαλλίς ἀρθρογράφος εἶναι τῆς ἰδέας ὅτι δὲν ἐπιτρέπεται εἰς μίαν δεσποινίδα νὰ κάμῃ τὸ πρῶτον βῆμα. Ἐν τούτοις δὲν ἔπεται ἐκ τούτου, ὅτι πρέπει νὰ εἶναι ἀπροσπέλαστος, δὲν ὀφείλει ν' ἀποκρίνη τελείως τὴν συμπάθειαν τὴν εἰλικρινῆ, τὴν ὁποῖαν αἰσθάνεται δι' ἕνα νέον, διότι ἡ τελεία ἀπόκρισις θὰ ἐμπόδιζεν ἴσως τὸν ἄνδρα ἂν οὗτος εἶναι ὑπερήφανος ἢ δειλὸς νὰ ἐκφράσῃ τὸ αἰσθημά του, ἐκ φόβου μὴ ἀπορριφθῆ. Ἄλλ' ἄλλο συμπάθεια καὶ εὐνοια, καὶ ἄλλο ἐρωτικὴ ἐξομολόγησις. Αὕτη εἶναι πάντοτε ἐπικίνδυνος διὰ μίαν κόρην. Ἄλλοίμονον! ὑπάρχουν νέοι κακοήθεις, οἱ ὁποῖοι, χωρὶς νὰ αἰσθάνονται τίποτε εἰς τὴν καρδίαν των, θὰ θελήσουν νὰ παίξουν μετὰ τὴν ἀπλοϊκότητα τῆς κόρης, τὴν ὁποῖαν κατόπιν θὰ ἐγκαταλείψουν. Ἐν πρώτοις, δεσποινίδες ἀναγνώστρια, ἂν αἰσθανθῆτε κάτι εἰς τὴν καρδίαν σας, μὴ πιστεύετε ὅτι αὐτὸ εἶναι ἔρως ἴσως εἶναι ἀπλοῦς ἐνθουσιασμός καὶ φαντασία, δι' αὐτὸ μὴ πιστεύετε ἄλλ' ἂν τὸ αἰσθημα ἐπιμείνῃ, ἔχω νὰ σὰς δώσω μίαν συμβουλήν, τὴν ὁποῖαν σὰς παρακαλῶ ν' ἀκολουθήσετε: Ἀποταθῆτε μετὰ φόβου εἰς τὴν μητέρα σας ἢ εἰς κάποιαν σεβαστὴν συγγενὴ σας, ἐκδηλώσατε εἰς αὐτὴν τὴν προτίμησίν σας καὶ ἀναμείνατε ἔχω ὅμως νὰ δώσω καὶ μίαν συμβουλήν εἰς τὰς μητέρας σας ἢ εἰς τὰς κηδεμόνας σας καὶ νὰ ταῖς εἴπω: Μὴ φαίνεσθε τόσο ἀσθηραὶ καὶ ἀνίκεοι εἰς τὸ αἰσθημα, τὸ ὁποῖον ἐγεννήθη εἰς τὴν καρδίαν τῆς κόρης σας, ἐνθυμηθῆτε ὅτι καὶ σεῖς εὐρέθητε εἰς τὴν θέσιν της... Ἄλλως τε, διὰ τί νὰ φαίνεσθε ἄγριοι δι' αἰσθημα, τὸ ὁποῖον ἀργότερον ἢ ἐνωρίτερον θὰ γεννηθῆ; Φανῆτε προσηνεῖς αὐτὸ εἶναι ὁ μόνος τρόπος, δι' οὗ θὰ κερδίσετε τὴν ἐμπιστοσύνην τῆς κόρης σας, ἡ ὁποία πρέπει εἰς σὰς νὰ βλέπῃ τὴν φίλην καὶ ὄχι τὴν Ἐρινυῖν.

ΦΙΛΟΜΗΛΑ



Φόρεμα ἀπὸ «σαρμέζ μπρόνζ» κεντημένον μετὰ ξανθὸν ὄμοχρον. Ρεβέρ ἀπὸ βελούδον «μπρόνζ» καὶ βελούδον καπουσίν.

Τί θὰ φορέσωμεν.

Ἡ ψυχρὸς φθινοπωρινὸς ἄνεμος, ὅστις τὴν στιγμὴν ταύτην συρρίζει εἰς τὰ παράθυρα τῆς οἰκίας μου, ἥτις ὡς εὐρισκομένη ἐν Φερύζιοι περισσότερον πάσης ἄλλης ἀντιλαμβάνεται τὴν προσέγγισιν τῆς παγετώδους ἐποχῆς καὶ τὸν χιόνον, μοὶ ἰπενθυμίζει τὸ πρὸς τὰς ἐκπάλωας ὀραίας ἀναγνωστρίας καθήκον, νὰ περιγράψω δηλονότι εἰς αὐτὰς πανθ' ὅσα τὰ διατρεπέστερα τῶν Παρισίων ἐργαστήρια, ἅτινα ἄρτι ἐπεσκέφθην, προετοιμάζουν διὰ τὴν ἐπιθύρας ἐποχὴν.

Ἐὰν θὰ σὰς περιγράψω βεβαίως ὅλα ὅσα εἰς τὰ ἀχανῆ πᾶντα ἐργαστήρια εἶδον καὶ ἐθαύμασα· θὰ σὰς ἐκθέσω μόνον ἐν γενικαῖς γραμμαῖς τὰ εἰς ὑμᾶς προσφορώτα καὶ πιστεύω ὅτι μετὰ περισσοῦς καὶ πάλιν ἠδύτης θὰ με ἀναγνώσῃτε.

Κατ' ἀρχὴν, ἡ περσικὴ τουνίκα, με εὐρείαν περιφέρειαν, καὶ με ὀρειζαλκόχρου κεντήματα ἐν εἰδει στεφάνης, θὰ θριαμβεύσῃ. Εἶναι ἀρκετὰ πρωτότυποι καὶ θὰ γίνῃ τὸ προσφιλές ἐνδυμα πύσης κυρίας.

Τὰ φορέματα με εὐρύτερας ζουπ καὶ με πτυχὰς θὰ τὰ ἴδωμεν καὶ πάλιν καὶ θὰ τὰ ἴδωμεν ἐν γενικῇ χρήσει ἀπὸ τοῦ φθινοπώρου. Ἐπιφυλάσσονται ἰδίως διὰ τὰ φορέματα τῶν προσπερίδων καὶ διὰ τὰ φορέματα τῶν ἐσπερίδων, διότι εἰς τὰ τροτὲρ δὲν θὰ ἐπιδράσωσι, φαίνεται, πολὺ. Ταῦτα, πάντοτε στενὰ καὶ κοντα, θὰ ἐπιδιώξωσι τὸν νεωτερισμὸν εἰς τὰ ὑψίσματα, καὶ εἰς τὰς ποικιλίας τῆς ἐπεξεργασίας αὐτῶν. Ὁμολογητέον ὅμως ὅτι αἱ ποικιλίαι αὗται εἶναι θελκτικαὶ Ὀλιγότερον προσκρούοντα εἰς τὸ κόψιμο, ἢ τὸ παρελθὸν ἔτος καὶ περιορισμένα περισσότερον εἰς σοβαρὰ χρώματα θὰ εἶναι, τὰ ἀντοκλήτως καλοῦμενα ἀπλὰ φορέματα, τὰ ἐγκλείοντα ὅλον ἐκεῖνο τὸ παρισινὸν θέλητρον, τὸ ὁποῖον ἀδύνατον νὰ ἀπεικονίσῃ τις, θέλητρον ἐκπορευόμενον αἰετοτε ἐκ τῆς παρισινῆς. Ὑπ' αὐτῆς, καὶ ἀποκλειστικῶς δι' αὐτὴν, κατεσκευάσθη τὸ φόρεμα τοῦτο τὸ ὀνομασθὲν τροτὲρ. Καὶ ποῖα γυνὴ τὸ φορεῖ κάλλιον ταύτης;

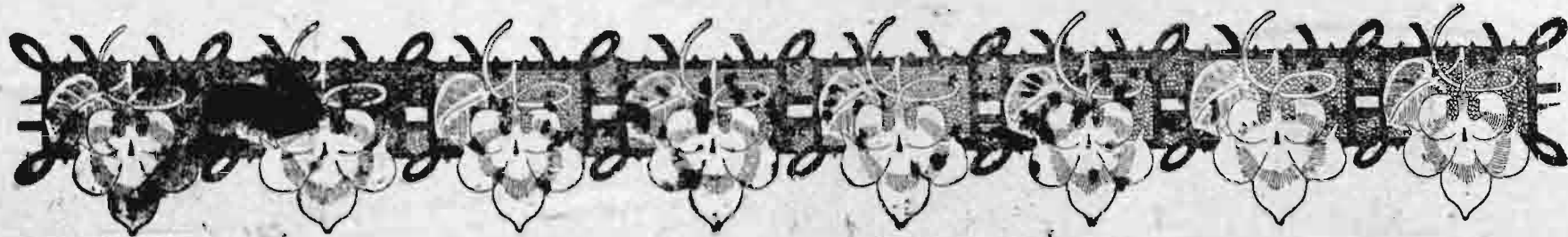
Τὸ βελούδον (καυφές), τὸ βελούδον καὶ πάλιν θὰ εἶναι τὸ προσφιλές τοῦ χειμῶνος ὕφασμα, σὰς ἰποδεικνύμενον ὅμως καὶ τὸ «ταρτάν», τὸ ὁποῖον μεταχειριζόμενον μετὰ τὰς φράντζες του καὶ κοσμούμενον μετὰ ζώνην ἐκ δέρματος ἐρυθροῦ ἢ πρασίνου, ἀποτελεῖ φορέματα ὄντως κομψά. Ἐχετε ὅμως ὑπ' ὄψιν, ὅτι τὸ «ταρτάν» θὰ εἶναι πάντοτε μονόχρονον.

Εἶδομεν ἐν ὀραίῳ φόρεμα ἀπὸ ἀσπρον βελούδον καὶ ἀπὸ μπλέ ζουπ ἀπὸ δρᾶ, παρὰ πολὺ στενὴν. Τὸ φόρεμα ἀποτελεῖτο ἀπὸ διασταυρουμένας ἄκρας, ἐστρογγύλευε εἰς τοὺς γόμφους καὶ ἐσημάτιζε μολεροῦ ἐμπρός. Γιακὰς ἀπὸ δρᾶ μπλέ.

Μερικαῖς ζουπ στρέφονται ἐλικοειδῶς, καὶ ὅταν εἶναι ἀπὸ ταρτάν, περὶ τοῦ ὁποῖου σὰς εἶπον, αἱ φράντζες του εἶναι ἡ γαρνιτούρα των. Αἱ φράντζες εἶναι ἢ μάλλιναί, ἐκ τοῦ ἰδίου ὕφασματος, ἢ μεταξωτῆς ἢ ἀπὸ ζαί. Ἰδοὺ ἡ γαρνιτούρα, τὴν ὁποῖαν θὰ βλέπωμεν ἐσέτος ὡς ἐπὶ τὸ πλείστον. Αἱ φράντζες μετὰ τὰς ὀραίας των κινήσεις, καὶ μετὰ τὸν ἐρυθρὸν κατὰ τὸ βάδισμα θόρυβόν των, θὰ θριαμβεύσουν ἐφέτος.

Ὁμοίως τὸ πελοῦζ, τὸ ὁποῖον ἦτο τοῦ νεωτερισμοῦ πρὸ δεκαπενταετίας, θὰ μᾶς παρουσιασθῆ καὶ πάλιν. Ὅλα τὰ χονδρὰ ἐπανωφόρια, τὰ ὁποῖα μέχρι τοῦδε ἐγένοντο ἀπὸ γοῖναν, θὰ εἶναι ἐφέτος ἀπὸ πλοῦζ.

ΑΣΙΜΙΝΗ



Α ΤΑ ΕΥΘΥΜΑ ΚΑΙ ΤΑ ΤΕΡΠΝΑ Β

BYZANTINAI ΗΜΕΡΑΙ

Η ΕΒΔΟΜΑΣ

Εισήλθομεν πλέον εις τὸ φθινόπωρον. Τὰ φύλλα τῶν δένδρων ἤρχισαν νὰ πίπτουν καὶ μόνον τὰ ἐγχώρια φύλλα, ἀντὶ νὰ πέσουν εἰς τὴν κυκλοφορίαν των, ἀνήλθον χάρις εἰς τὰ φλέγοντα ζήτηματα.

Τὰ ἀπασχολοῦντα ἡμᾶς ζήτηματα εἶναι τόσον πολὺ φλέγοντα, ὥστε πρὸς στιγμὴν οἱ διπλωμάται προέβλεψαν πανευρωπαϊκὴν πύρκαϊάν.



Ἡ Νέα Τουρκία ἐσχάτως ἐδιδάχθη πολλὰ πράγματα, τὰ ὁποῖα πιθανὸν νὰ μᾶς χρησιμεύσουν ὡς μαθήματα. Τοιοῦτοτρόπως τὸ ζήτημα τῆς Τριπολιτιδος ἐδημιουργήθη ἐξ αἰτίας τῆς φίλης μας Γερμανίας, ἡ ὁποία ἂν δὲν ἀπέστελλεν εἰς τὸ Ἄγαδουρ τὸ θωρηκτόν της, δὲν θὰ ἐδημιουργεῖτο τὸ Τριπολιτικὸν ζήτημα. Δηλαδή ἡ πολιτικὴ τῆς Γερμανίας ὑπῆρξεν ... ἀγαδουρινή!



Εὐτυχῶς τὸ ὑπουργεῖόν μας ἐνήργησε μὲ φρόνησιν καὶ πᾶς κίνδυνος ἐξέλιπε. Τὸ ὑπουργεῖον Χακκὴ ἔπαυσε πλέον νὰ παίζει καὶ διὰ νὰ δείξῃ, ὅτι δὲν ἐπιτρέπονται πλέον τὰ παιγνίδια, ἀπηγόρευσε νὰ παίζωνται εἰς τὰ καφενεῖα τὸ τάβλι, τὸ ντόμινο καὶ τὰ χαρτιά.

Ἡ τελευταία αὕτη ἀπόφασις τῆς Κυβερνήσεως ἔφερεν εἰς ἀπόγνωσιν τὸ προεδρεῖον ἑνὸς μεγάλου ζυθοπωλείου τοῦ Πέραν, ὅπερ καθ’ ἑκάστην ἐσπέραν κατεγίνετο μὲ τὸ ντομινό!



Καὶ ἡ Ἰταλία ὅμως ἀφ’ ἑτέρου ἤρχισε νὰ λαμβάνῃ ὑπ’ ὄψη τὰς ἀπειλάς μας, αἱ ὁποῖαι εἶναι γνωσταὶ ἤδη.

Ἡ φοβερωτέρα ὁμοῦ εἶναι ἐκείνη, καθ’ ἣν οἱ Ὀθωμανοὶ ἔμποροι συνελθόντες ἀπεφάσισαν νὰ μὴ πληρώσουν τὰ ὀφειλόμενα εἰς ἰταλικά ἐργοστάσια, δηλαδή νὰ τραβήξουν κανόνι. Ἐπειδὴ ὅμως τοῦτο θὰ ἐμαρτύρῃ ὅτι ἡμεῖς πρώτοι κηρύττομεν τὸν πόλεμον, τὸ σχέδιον ἐγκατελείφθη.



Εἰς τὴν κατεύνασιν τῆς καταστάσεως συνετέλεσε τὰ μέγιστα ὁ ἀρτί ἐπανακάμψας προεβρυτής τῆς Γερμανίας κ. Μαρσάλ.

Ἰχοῦσθη δὲ καὶ ὁ ἐξῆς χαρακτηριστικὸς διάλογος:

— Μά, τί εἶπεν ὁ κ. Μαρσάλ εἰς τὴν Κυβέρνησιν καὶ κατόρθωσε νὰ κατευνασθοῦν τὰ πνεύματα;

— Ὁρισμένως καὶ ... μασάλ!



Οἱ συμπατριῶταί μας Μουσουλμάνοι δὲν ἐώρτασαν ἐφέτος ἐν ἡσυχίᾳ τὸ Βαϊράμιον. Διότι τὴν πρώτην ἡμέραν τοῦ Βαϊραμίου ἡ Ἰταλικὴ Κυβέρνησις ἐπέδωκε τὴν διακοινώσιν της διὰ τοῦ ἐνταῦθα ἐπιτετραμμένου της κ. Μαρτίνι, εἰς τὸ ἄκουσμα τοῦ ὀνόματος τοῦ ὁποίου ὁ Χακκὴ πασᾶς ἐτρόμαξε.

Τὴν πρώτην ἐπίσης ἡμέραν τοῦ Βαϊραμίου ἐκυκλοφόρησαν αἱ πλέον ἀπαισιαι εἰδήσεις περὶ καταλήψεως τῆς Τριπολιτιδος καὶ συλλήψεως τῆς «Βασιλισσῆς Μαργαρίτας» εἰς τὸν λιμένα τῆς Μερσίνης.

Οἱ κάτοικοι Ἀδάνων, μόλις ἐπληροφορήθησαν τὴν σύλληψιν ταύτην τῆς «Μαργαρίτας», κατήλθον εἰς Μερσίναν διὰ νὰ τὴν ... ἐξιπλαμίσουν!

Κατάπληξιν προὔξενησαν οἱ λόγοι τοῦ πρωθυπουργοῦ τῆς Ἰταλίας κ. Σάν Τζολίτη καὶ ἡ προκλητικὴ στάσις τοῦ ὑπουργοῦ τῶν Ἐξωτερικῶν κ. Σιν Τζουλιάνο.

Ἰχοῦσθησαν δὲ καθ’ ὁδὸν διάφοροι διάλογοι, μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ ὁ κατωτέρω:

— Πῶς σοῦ φαίνονται αἱ δηλώσεις τοῦ Σάν Τζολίτη καὶ τοῦ Σάν Τζουλιάνο;

— Σάν ... ψέγματα!



Αἱ τελευταῖαι ἀνησυχητικαὶ εἰδήσεις σπουδαίως ἐπέδρασαν εἰς τὸ Χρηματιστήριον Γαλατᾶ.

Ὁ πανικός ὑπῆρξε μέγας εἰς τὸ χρηματιστήριον, τὸ κατακύλισμα ὑπῆρξε φοβερόν εἰς τὰ χρεώγραφα καὶ ὁ πανικός αὐτός συνετέλεσε νὰ μείνουν τὰ θυλάκια χρηματιστῶν τινῶν πανί με πανί, ὅπως εἰς εἰκόνα ἡμῶν περαιτέρω βλέπετε!



Ὁ «Νεότουρκος» ἀπὸ μᾶς ἐβδομάδος ἠλλαξε πολιτικὴν. Δυστυχῶς τὸν «Νεότουρκον» δὲν φαίνεται νὰ ἐμμύθησαν καὶ οἱ λοιποὶ ... Νεότουρκοι. Διότι, ἐνῶ ὁ πρῶτος συνηγορεῖ ὑπὲρ τῆς ἄρσεως τῶν παρεξηγήσεων μεταξὺ τῶν Ἐθνοτήτων, ἕνας ἄλλος Νεότουρκος συγγράφει τὴν «Ἄλωσιν τῆς Κωνσταντινουπόλεως», ἐνῶ ἄλλοι Νεότουρκοι εἰς τὴν Μακεδονίαν ἐπιβάλλουν φόρους εἰς τοὺς Ἕλληνας.

Αὐτὸ θὰ εἴτῃ Νεοτουρκικὸν καθεστῶς!



Τῆς ἡμέρας: Γίνεται λόγος περὶ τοῦ παρασταθέντος ἔργου τοῦ Λωριᾶ Ἀλωσις τῆς Κωνσταντινουπόλεως.

Καὶ κάποιος ἰατρός ἐκ Κίου καλαμπορίζων: — Αὕτη ἡ «Ἄλωσις» θὰ φέρῃ ... χαλάρωσιν τῶν σχέσεων τῶν Ἐθνοτήτων.

Καὶ ἕνας ἄλλος ὑπερθεματίζων εἰς τὸ λογοπαίγιον:

— Μοῦ φαίνεται ὅμως ὅτι καὶ σὺ διὰ τὸ λογοπαίγιον θέλεις ... μπαγλαρώσιν!

ΤΟ ΚΟΛΥΒΡΙΟΝ



— Μπα! πῶς, παραμάννα, γυρεύεις νῆαν αἰξήσῃ τοῦ μισθοῦ σου;

— Καὶ πολὺ δίκαιως, ἀφοῦ ... ἀκριβαίνει τὸ γάλα...

ΛΥΣΕΙΣ ΤΩΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΩΝ ΑΣΚΗΣΕΩΝ

τῶν δημοσιευθειῶν εἰς τὸ 54ον φύλλον τοῦ «Ἄπ’ Όλα».

- 6) Ὅταν γραφῇ ἐπὶ χάρτου «60 ἀγελάδες».
7) 1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13
A Δ Ρ Ι Α Ν Ο Υ Π Ο Λ Ι Σ
A Δ A N A
Π A P I Σ I O I
A O N Δ I N O N
N A Y Π A I O N
A Δ P I Σ Σ A

ΛΥΤΑΙ ΤΩΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΩΝ ΑΣΚΗΣΕΩΝ

τῶν δημοσιευθειῶν εἰς τὸ 53ον φύλλον τοῦ «Ἄπ’ Όλα»

- Τοτὸς Δ. Βοριδης, Ταταῦλα, 1, 2, 3, 4, 5.
Κωνστ. Γ. Θωμίδης, Πέραν, 1, 2, 3, 4, 5.
Αικατερίνη Ι. Κοσμίδου, Σμύρνη, 1, 2, 3, 4, 5.
Δημήτρ. Κ. Ἰωάννου, Θεσσαλονίκη, 1, 2, 3, 4, 5.
Κ. Ι. Νικόδημος, Ἀδριανούπολις, 1, 2, 4, 5.
Χρ. Καραγκούνης, Καστοριά 1, 2, 3, 4.
Ἡλ. Β. Μπάμπης, Νεοχώριον Βοσπόρου, 1, 2, 4.
Κωνστ. Ταχτατζόγλου, Ἐσκι Σεχίρ, 3, 5.
Ἀναστασία Χ. Καραγεωργίου, Κίος, 1, 4.
Μαρινῶνθη Γεωργίου, Πέραν, 2, 3.
Εὐγένιος Ἀλεξιάδης, Νέβσχιρ, 1, 2.
Βασ. Χ’ Ἰακώβου, Μυσόπολις, 1, 4.
Καλλιόπη Δημητριάδου, Πέραν, 2, 5.
Γεώργιος Ι. Μοσχοβίδης, Καλλίπολις, 1, 4.
Τριαντάφυλλος Τριανταφύλλου, Σμύρνη, 4, 5.
Δημήτριος Τριφυλλίδης, Θεσσαλονίκη, 1, 4.
Χρ. Πασικίδης, Δεδεαγάτς, 1.
Ἰωάννης Μ. Σουβλίδης, Ἀμισός, 1.
Πέτρος Παντελίδης, Σάμος, 4.
Ἰωάννης Δημοσθενίδης, Ἀλεξάνδρεια, 5.

Σχηματισθέντων κλήρων τόσων δι’ ἕκαστον λύτην, ὅσαι ἦσαν αἱ ὀρθαὶ λύσεις τοι, καὶ ἐξαχθέντων ἐκ τῆς κληρωτίδος, ἐκέρθησαν ὁ Κωνστ. Θωμίδης ἐν μελανοδοχείῳ νικέλλινον, ἡ Μαρινῶνθη Γεωργίου λεύκωμα τῆς Κων/πόλεως, ὁ Κ. Ι. Νικόδημος 26 εἰκονογραφημένα δελτάρια καὶ ὁ Πέτρος Παντελίδης καὶ Αἰκ. Κοσμίδου ἀνά ἑκατὸν ἐπι σκεπητήρια. Ἐπειδὴ τὰ βραβεῖα εἶναι παραδοτέα ἐν τοῖς γραφείοις τοῦ «Ἄπ’ Όλα», παρακαλοῦνται οἱ δικαιούχοι ὅπως δι’ ἀντιπροσώπου, ἐφωδιασμένου διὰ σχετικῆς ἐπιτολῆς, παραλάβωσιν αὐτά, ἢ ὅπως ἐμβάσωσι τὰ ἐξοδα τῆς ἀποστολῆς των.

ΕΧΕΤΕ ΥΠ’ ΟΨΕΙ ΣΑΣ

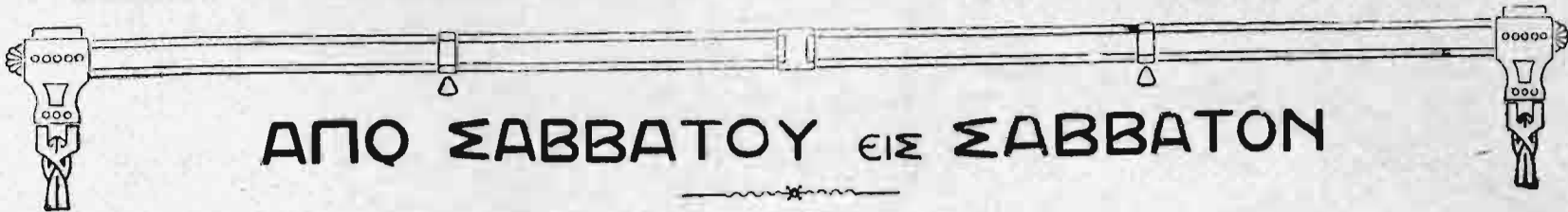
διεἰς τὴν ἀποθήκην Ρ. ΣΟΦΙΑΝΟΥ καὶ ΣΑΣ

ἐν Γαλατᾷ, Ὁμὲρ Ἀμπήτ Χάν, 13,

εὐρίσκετε εἰς τιμὰς ἀνεπιδέκτους συναγωνισμοῦ πᾶν εἶδος Ὁρολογίων καὶ κοσμημάτων, Σκευῶν πολυτελείας ἐκ λευκοῦ μετάλλου ἡγγυημένων, Μαχαιροπήρουνα, Δίσκους καὶ Κοχλιάρια γλυκοῦ, Σερβίτσια Τεῖου, Σμαβάρια ρωσικά κλπ. κλπ.

Ἐξαιρετικὴ πώλησις ἔνεκα μεγάλης παρακαταθήκης.

Κοχλιάρια καὶ πηροῦνια φαγητοῦ ἐξ Ἀλουμίνουμ πρὸς Γρ. 15 ἢ δωδεκάς, ὠρολόγια, ξυπνητήρια καὶ θυλακίου πρὸς Γρ. 10 καὶ 13 1/2 ἕκαστον.



ΑΠΟ ΣΑΒΒΑΤΟΥ ΕΙΣ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑ

Ἡγγέλθη εἰς τὸν μητροπολίτην Δεβρών καὶ Βελισσοῦ ὅτι οἱ Βούλγαροι ἐπυρόλησαν τὴν ἐκκλησίαν τοῦ χωρίου Ὀμοράνης. Ἡ ἐκκλησία αὕτη διεφιλονεικεῖτο.

— Ἡ Α. Θ. Παναγιότης μεταβᾶσα εἰς τὰ ἀνάκτορα ὑπέβαλεν εἰς τὴν Α. Μ. τὸν Σουλτάνον τὰ συγχαρητήρια Αὐτῆς ἐπὶ τῷ Βαϊραμίῳ. Ὁ Πατριάρχης ἐγένετο μετὰ πολλῶν τιμῶν δεκτὸς ὑπὸ τοῦ Σουλτάνου.

— Ἐλλείπει ἀπαρτίας, ἐματαιώθη ἡ συνεδρία τῆς Τρίτης τῆς Ἱ. Συνόδου.

— Ὁ μητροπολίτης Μογλεναῖν τηλεγραφικῶς ἀνήγγειλεν, ὅτι καθ' ἦν ὥραν εὗρισκετο εἰς τὴν ἐκκλησίαν τοῦ χωρίου Πάτς, χωροφύλακες εἰσελθόντες ἐν τῷ ναῷ ἐξέβαλον τὸ ἐκκλησίασμα καὶ διέκοψαν τὴν θείαν λειτουργίαν. Θὰ ἐνεργηθῶσι τὰ δέοντα.

— Ἡ ἐπὶ τῆς διανομῆς ἐκκλησιῶν καὶ σχολείων ἐπιτροπὴ ἀφῆρεσεν ἀπὸ τῆς ἐν τῷ χωρίῳ Μπόζιτι τῆς περιφερείας Γουμενίτσας ἑλληνικῆς κοινότητος τὸ σχολεῖον καὶ τὸ παρέδωκεν εἰς τὴν ἐν τῷ αὐτῷ χωρίῳ βουλγαρικὴν κοινότητα.

— Κατὰ τὴν συνεδρίαν τῆς Ἱ. Συνόδου τῆς Πέμπτης ἠγγέλθη νέα ἐξιλαμίσις ἐν Ξάνθῃ ὁμογενοῦς κόρης Θωμαΐδος Κωνσταντίνου.

— Ἀνακληθεῖσις τῆς παραίτησεως τοῦ μητροπολίτου Δέρκων ἐκ τῆς εἰδικῆς ἐπιτροπῆς, αὕτη συνήλθε καὶ ἐξήτησε τὸ ζήτημα τοῦ μητροπολίτου Ροδουπόλεως. Σήμερον συνέρχεται ἐκ νέου.

— Ὅσονόυπω κομίζεται ἐνταῦθα ἡ Τιμία Ζώνη διὰ τὴν μαστίζουσαν τὴν πόλιν μας χολέραν.

ΔΙΑΦΟΡΑ

Ἐσωτερικά.

Τὴν 2 μ. μ. ὥραν τῆς Πέμπτης ὁ ἐπιτετραμμένος τῆς Ἰταλίας Δὲ Μαρτίνο ἐπέδωκεν εἰς τὸν Μ. Βεζύρην τηλεγράφων τῆς Κυβερνήσεώς του, δι' οὗ δηλοῦται ὅτι «λαμβανομένων ὑπ' ὄψιν τῶν δυσχερειῶν, ἃς παρεβάλλουσιν αἱ ὀθ. ἀρχαὶ ἐν Τριπολίτιδι εἰς τὰ ἰταλικὰ συμφέροντα καὶ τῆς ἀναβλητικῆς πολιτικῆς τῆς Τουρκίας, ἡ Ἰταλία ἀναγκάζεται νὰ λάβῃ σοβαρὰ καὶ ριζικὰ μέτρα πρὸς τοῦτο δ' ἀπαιτεῖ τὴν ἐκκένωσιν τῆς Τριπολίτιδος καὶ τῆς Βεγγάζης ὑπὸ τῆς Τουρκίας καὶ τὴν ἐντὸς 24 ὥρῶν δῆλωσιν τῆς ἀποδοχῆς τούτων».

— Μετὰ τὴν ἐπίδοσιν τοῦ τηλεσιγράφου συνήλθεν ὑπουργικὸν Συμβούλιον ἐν τοῖς Ἀνακτόροις, ὅπερ ἀπεφάσισεν ὅπως ἐπιδοθῆ εἰς τὴν Ἰταλίαν διακοίνωσις δηλοῦσα, ὅτι ἡ Τουρκία δὲν ἀποδέχεται τὴν στρατιωτικὴν κατοχὴν, ποιουμένη ἐκκλησίαν εἰς τὴν νομιμοφροσύνην τῆς Ἰταλίας καὶ τὸ φιλοδίκαιον τῆς Εὐρώπης. Αἱ διπλωματικαὶ τῶν δύο κρατῶν σχέσεις διεκόπησαν.

Ἐξωτερικά.

Τὸ γαλλ. θωρηκτὸν «Λιμπερτέ» ἀνετινάχθη εἰς τὸν ἀέρα καὶ κατεποντίσθη ἐντὸς 19 λεπτῶν. 204 νεκροὶ καὶ 184 τραυματίαι. Ἐκ τῆς ἀνατινάξεως ἐβλάβησαν καὶ ἄλλα θωρηκτά.

— Ἐν Κρήτῃ ἐγένετο ἔνοπλον συλλαλητήριον, ὅπερ ἐψήφισε πρὸς τὰς Δυνάμεις ὑπὲρ τῆς ἐνώσεως.

— Ἡ μεταξὺ Γερμανίας καὶ Γαλλίας διαφορὰ διὰ τὸ ζήτημα τοῦ Μαρόκου θεωρεῖται λήξασα.

— Διεκόπησαν αἱ διαπραγματεύσεις πρὸς σύναψιν τουρκοβουλγαρικῆς ἐμπορ. συμβάσεως.

ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ

Γάμοι. — Ἐν Πέραν ἐτελέσθησαν προχθὲς οἱ γάμοι τοῦ ἐκ τοῦ προσωπικοῦ τῶν γραφείων τῆς κοινότητος Πέραν κ. Στεφάνου Στεφανίδου μετὰ τῆς σεμνῆς καὶ χρηστῆς δεσποίδος Εὐτέρπης Πετρίδου, παρανύμφου γενομένου οὗ γνωστοῦ ἐν Γαλιτῆ ἐμπόρου κ. Γαβριὴλ Ἰερεμιάδ. Ἐυχόμεθα τοῖς νεονύμφοις ἀνέφελον τὸν συζυγικὸν βίον.

Ἐπέτειος. — Αὖριον Κυριακὴν, 18 τρέχοντος, τελεῖται ἡ 14' ἐπέτειος τῆς ἐν Ἐγγή-καπού Φιλοπ. καὶ Φιλεκπ. Ἀδελφότητος «Ἁγίου Νικήτας». Τὸν πανηγυρικὸν θέλει ἐκφωνήσῃ ὁ γνωστός καθηγητὴς τοῦ Ζωγραφείου κ. Ἰωάννης Παπαδόπουλος, ἡ δὲ μανδουλινάτα Φαναρίου θὰ παιωνισῇ ἐκλεκτὰ τεράζια.

Ἐκδρομὴ εἰς Ἱεροσόλυμα. — Ὁ κ. Θ. Βαλαλᾶς ἐτοιμάζει τὴν 17' ἀπὸ Κων. πόλεως εἰς Ἱεροσόλυμα ἐκδρομὴν. Περὶ τοῦ ὡραίου ἔργου τοῦ κ. Βαλαλᾶ θὰ γράφωμεν εἰς τὸ προσεχὲς φύλλον, τὸ «Ἀσ' Ολα» δὲ θὰ ἐκδοθῆ τὴν προσεχῆ ἑβδομάδα εἰσοσσελίδων διὰ τὰ δημοσιεύσῃ τὸ περιληπτικὸν τῆς ἐκδρομῆς πρόγραμμα.

Ἡμερολόγιον «Πινακοθήκης» — Ἑλληνικῆς Ἐπιθεωρήσεως. Ἡ ἐν Ἀθήναις «Πινακοθήκη» μετὰ τοῦ ἐγκυκλοπαιδικοῦ περιοδικοῦ Ἑλληνικῆς Ἐπιθεωρήσεως, θὰ ἐκδόσῃ διὰ τὸ προσεχὲς ἔτος Ἡμερολόγιον Ἑγκυκλοπαιδικόν, Φιλολογικόν καὶ Καλλιτεχνικόν. Τὸ Ἡμερολόγιον τοῦτο θὰ εἶναι ἡ πιστὴ ἀπεικόνισις τῆς τε ἐθνικῆς, κοινωνικῆς καὶ πνευματικῆς ἐξελίξεως καὶ προόδου ἐν Ἑλλάδι. Διακεκριμένοι συνεργάται, οἱ ἀριστεῖς τοῦ καλάμου, θὰ συμβάλωσιν εἰς τὸν ἐπιτυχέστερον αὐτοῦ καταρτισμὸν. Θ' ἀποτελήται ἐκ τριακοσίων σελίδων πυκνῶν εἰς ὕλην καὶ ἠομοιμένων ὑπὸ καλλιτεχνικῶν εἰκόνων, ἐπὶ ἐκλεκτοῦ στιλπνοῦ χάρτου τυπούμενον, θὰ περιλάβῃ ὕλην ἀνεκδοτον καὶ πρωτίστως πρωτότυπον. Τιμὴ δραχμ. 2 διὰ τοὺς συνδρομητὰς τῆς «Πινακοθήκης» καὶ τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπιθεωρήσεως ὡς καὶ διὰ τοὺς ἀπὸ τοῦδε ἐγγραφησομένους καὶ προπληρώνοντας τὸ ἀντίτιμον. Διὰ τοὺς λοιποὺς δραχμ. 3. Θὰ κυκλοφορήσῃ εἰς 5,000 ἀντίτυπα. Ἐγγραφαὶ γίνονται εἰς τὰ γραφεῖα τῆς «Πινακοθήκης», ὁδὸς Τρικουπῆ, ἀριθμ. 22, Ἀθήναι, καὶ παρ' ἡμῖν.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

20. Ἑλλιποσύμφωνον.

E-o-u-a-i-i-e.
(Ἐστολή ὑπὸ Καλλιόπης P.)

21. Λεξίγριφος.

Τῇ προσθήκῃ ἐνός γράμματος ἐμ- προσθεν ἐπιφωνήματος σχηματίσων : σύνδεσμον, πρόθεσιν, κλωστήν, πόλιν.
(Ἐστολή ὑπὸ Χ.)

22. Πρόβλημα.

9 9 9 9 9 9 9 9
Μὲ τοὺς ἀριθμοὺς τούτους διὰ μιᾶς καὶ μόνης πράξεως νὰ σχηματισθῆ 1 ἑκατομμύριον.
(Ἐστολή ὑπὸ Χ. Καραγκούνη, Κατορίας).

Ἐνεκεν ἐλλείψεως χώρου ἀναβαλλεται διὰ τὸ προσεχὲς ἡ προκήρυξις τῶν Δύο Διαγωνισμῶν μας, οἱ ὅποιοι θὰ ἐκπλήξουν διὰ τῆς ἀφθονίας τῶν βραβείων τῶν.



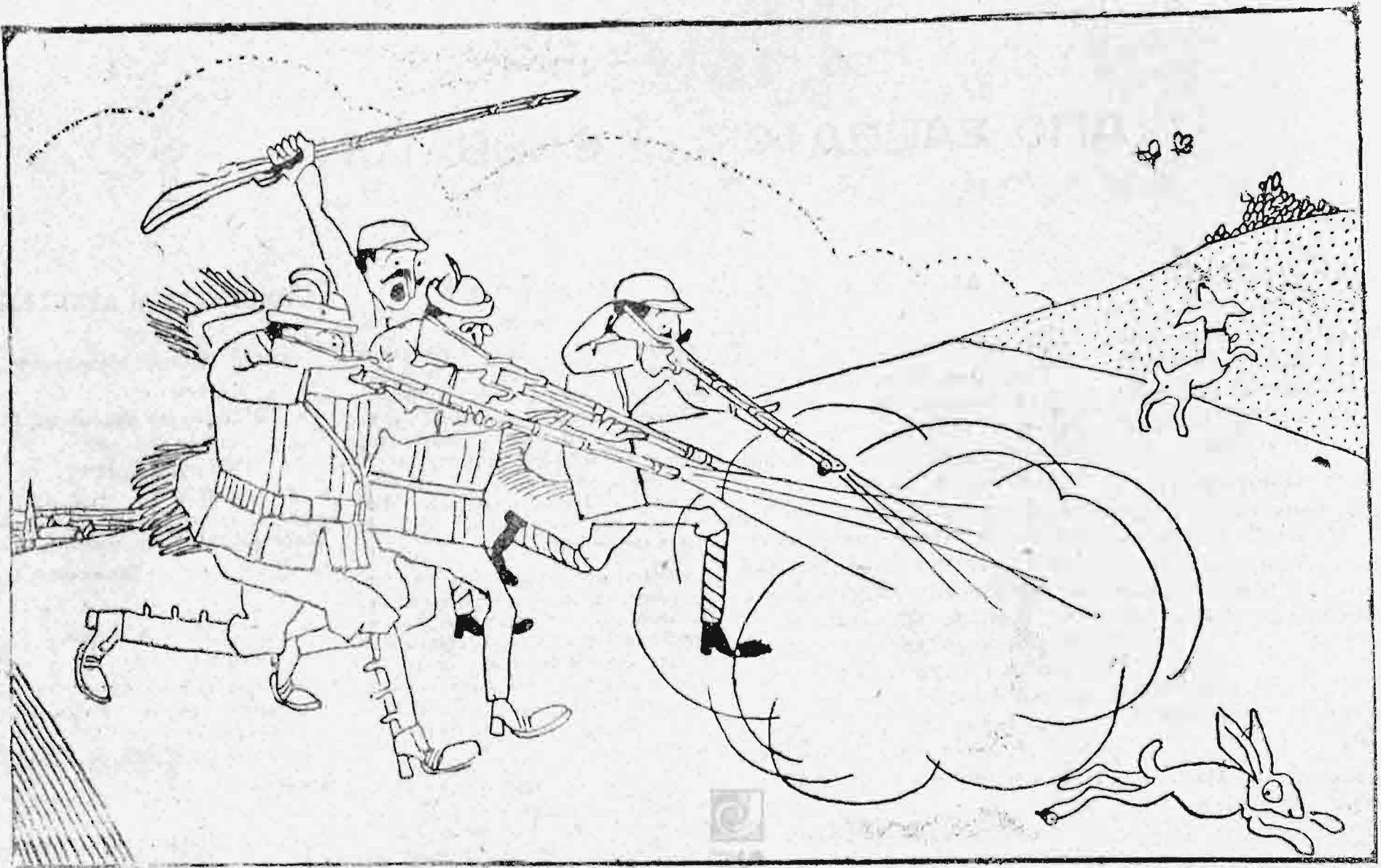
Ὁ δολοφονηθεὶς πρωθυπουργὸς τῆς Ρωσίας Στολυπὶν.

ΝΕΟΝ ΧΑΡΤΟΠΩΛΕΙΟΝ ΑΔΕΛΦΩΝ Δ. ΒΑΤΟΥ ΕΝ ΞΑΝΘΗ.

Ἄπαντα τὰ σχολικὰ εἶδη, ἤτοι τετράδια, χαρτοφυλάκια, μελάνη, γραφίδες, κονδυλοφόροι, μελανοδοχεῖα, τσάντες, πλάκες, σβυστήρια κτλ.
Ἄπαντα τὰ εἶδη τῶν γραφείων, ἤτοι κατάστιχα, βιβλία ἀντιγραφῆς ἐπιστολῶν, μελανοδοχεῖα, πρέσες, classeurs, χάρτης καὶ φάκελλοι εἰς πλουσίαν συλλογὴν, μελάναι Cadot-Pelekan-Herpin καὶ Antoine, ὅλα τὰ εἶδη στυποχάρτων, κονδυλοφόροι, φακελλοθήκαι κτλ. Χιλιάδες εἶδη ἐπιστολικῶν δελταρίων (cartes-postales).
Ἀναλαμβάνει τὴν πώλησιν διαφόρων ἐντύπων, ἐφημερίδων, περιοδικῶν κτλ. Προμηθεύει βιβλία ἐπὶ μικρῆ ἀμοιβῇ. Δέχεται παραγγελίας σφραγίδων, ὡς καὶ διαφόρους τυπογραφικὰς ἐργασίας.

ΑΙ ΤΙΜΑΙ ΕΝ ΓΕΝΕΙ ΛΟΓΙΚΑΙ

Ὁ μὴν τοῦ κυνηγίου.



Τὸ πολεμικὸν μένος τῶν κυνηγῶν μας εἰς τὸν Ἅγιον Στέφανον.

ΠΡΟΤΥΠΟΝ ΛΥΚΕΙΟΝ
ΕΛΛΗΝΟΓΑΛΛΙΚΟΝ
(Lycée Vatelot)
ἐν Πέραν.

Τὸ Πρότυπον Ἑλληνογαλλικὸν Λύκειον, ἰδρυθὲν πρὸ τριετίας, κατὰ μὲν τὸ πρῶτον ἔτος πλὴν ἀστικής σχολῆς περιελάμβανε καὶ γυμνάσιον μετὰ δύο μόνον τάξεων· κατὰ τὸ δεύτερον ἔτος ἐσχημάτισε καὶ τὴν γυμνασιακὴν τάξιν· ἤδη ἀπὸ τοῦ ἀρχομένου σχολικοῦ ἔτους 1911—12, προστιθεμένης αἱ τετάρτης γυμνασιακῆς τάξεως, τὸ Πρότυπον Λύκειον προάγει εἰς πλήρες γυμνάσιον, ὅπερ ἀναγνωρίζῃμενον ὡς οὕτω ὑπὸ τῆς Ἑλληνικῆς Κυβερνήσεως, ὡς ἰσότημον πρὸς τὰ ἐν Ἑλλάδι γυμνάσια, θὰ δύνηται ἀπὸ τοῦ προσεχοῦς ἔτους ἄνευ εἰσιτηρίων ἐξετάσεων νὰ εἰσάγῃ τοὺς ἐξ αὐτοῦ ἀποφοιτῶντας εἰς τὸ ἐν Ἀθήναις Ἐθνικὸν Πανεπιστήμιον. Περὶ τούτου ὑπάρχει ρητὴ δήλωσις τοῦ ἐνταῦθα πρεσβευτοῦ τῆς Γαλλίας κ. Μπομπάρ, λαβόντος ἐσχάτως παρὰ τῆς Ἑλληνικῆς Κυβερνήσεως γραπτὴν διαβεβαίωσιν, ὅτι τὸ περὶ ἀναγνωρίσεως τοῦ Πρότυπου Λυκείου διάταγμα δημοσιευθήσεται εὐθὺς μετὰ τὸν ἐν αὐτῷ σχηματισμὸν καὶ τετάρτης γυμνασιακῆς τάξεως.

Τὸ Πρότυπον Λύκειον περιλαμβάνει δύο τμήματα, Ἑλληνικὸν καὶ Γαλλικόν. Καὶ τοῦ μὲν Ἑλληνικοῦ τμήματος, λειτουργοῦντος κατὰ τὰς πρόμεσημβρίας ὥρας, τὸ πρόγραμμα ἔσται καθαρῶς κλασικόν, ἢ διεύθυνσις δ' αὐτοῦ ἀνετέθη τῷ κ. Κ. Ἀράπη διδάκτῳ τῆς φιλοσοφικῆς Σχολῆς τοῦ ἐν Ἀθήναις Πανεπιστημίου, ἀρχαῖο καθηγητῆ τῆς ἐν Ἰωαννίνοις Ζωσιμαίας Σχολῆς, ἐσχάτως δὲ ἐξ Ἰέννης τῆς Γερμανίας ἐπινακάμψαντι, ἐνθα πρὸ ἔτους ἐλθε μεταβῆ πρὸς συμπλήρωσιν τῶν σπουδῶν του ἐν τῷ αὐτῷ Πανεπιστημίῳ.

Τὸ δὲ Γαλλικὸν τμήμα, λειτουργοῦν κατὰ τὰς μεταμεσημβριανὰς ὥρας, ἀπὸ τοῦ νέου σχολικοῦ ἔτους μετατρέπεται εἰς πλήρες ἐμπορικὸν τμήμα, μέλλον νὰ ἐφοδιάσῃ τοὺς ἐξ αὐτοῦ ἀποφοιτῶντας διὰ διπλωματος ἐμπορικῶν σπουδῶν, ἀνεγνωρισμένου ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Κυβερνήσεως. Πρὸς ἀσκήσιν τῶν μαθητῶν διοργανωθήσεται καὶ λειτουργήσῃ ἐν ταῖς ἀνωτέραις τάξεσιν ἐμπορικὸν γραφεῖον, ὡς καὶ ἀποταμειυτήριον ἐν πάσαις ταῖς τάξεσιν. Ὀλόκληρον

τὸ πρόγραμμα τῶν ἐμπορικῶν μαθημάτων διδασκῆται γαλλιστὶ ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ κ. Armand Mossé, διπλωματοῦχου τῆς ἐν Μασσαλίᾳ Ἀνωτέρας Ἐμπορικῆς Σχολῆς, ἀρχαίου δὲ καθηγητοῦ τῆς ἐν Χάλκῃ Ἐμπορικῆς Σχολῆς.

Ἡ διεύθυνσις τοῦ οἰκοτροφείου ἀνετέθη τῷ ἐκ τῶν καθηγητῶν τοῦ Λυκείου κ. Ἡλιάδῃ, ὅστις ὑπὸ τὴν ἀνωτάτην ἐπίβλεψιν τοῦ συνδιατεωμένου κ. Διευθυντοῦ πατρικῶς μεριμνήσει τὸ μὲν περὶ τῆς ὑγιεινῆς τῶν ἐσωτερικῶν μαθητῶν, τροφῆς καὶ διαίτης, τὸ δὲ περὶ τῆς αὐστηρᾶς αὐτῶν ἐπιβλέψεως, ἔχων πρὸς τοῦτο συνεργούς οὐ μόνον τέσσαρας ἄλλους Ἑλληνας διδασκάλους ἐσωτερικούς, ἀλλὰ καὶ δύο ἀθηγητὰς Γάλλους, καθήκον ἔχοντας προσέτι νὰ ἀσκάσῃ τοὺς τροφίμους εἰς τὸ γαλλιστὶ διαλέγεσθαι.

Ἡ διεύθυνσις τοῦ Πρότυπου Λυκείου, φιλοτίμως ἀμειψομένη νὰ ἀναδείξῃ αὐτὸ ἀντάξιον τῆς ὑποστηρίξεως καὶ εὐχίας, ἧς τὸ Λύκειον ἤδη ἀπὸ τῆς συστάσεώς του ἀπολαύει παρὰ τῇ ὁμογενεῖ κοινωνίᾳ, μὴ φειδομένη θυσῶν, ἐγκαθίστησιν αὐτὸ ἀπὸ τοῦ ἀρχομένου ἤδη σχολικοῦ ἔτους εἰς οἰκῆμα ὑγιεινότητος, κεῖμενον ἐν τῇ συνοικίᾳ Ἁγίας πασῆς, παρὰ τὴν Γερμανικὴν πρεσβείαν, ἐπὶ θέσεως μαγευτικῆς, δεσποζούσης τοῦ Βοσπόρου καὶ τῆς Προποντιδῆς. Τὸ νεώκιστον τοῦτο οἰκῆμα, ἠλιόλουστον ἀπὸ πρωΐας μέχρις ἑσπέρας, εὐρισκόμενον ἐν μέσῳ εὐρυτάτου κήπου, περιλαμβάνον τριάκοντα ἐν ὄλῳ εὐρυχωροτάτας αἰθούσας καὶ θέουσαν κεντρικὴν νεωτάτου συστήματος (calorifère) μετὰ λουτροῦ, πληροὶ ὄντως πάντας τοὺς ὄρους τῆς ὑγιεινῆς, οἱ δὲ γονεῖς καὶ κηδεμόνες, οἱ περὶ τῆς ὑγείας καὶ καλῆς διαίτης τῶν τέκνων τῶν κηδόμενοι, δύνανται διὰ μίας ἐπισκέψεως νὰ βεβαιωθῶσι περὶ τῶν ἀνωτέρω.

Ἡ ἱατρικὴ ἐπίβλεψις τῶν μαθητῶν ἀνετέθη τῷ ἱατρῷ κ. Μπαλλίῃ.

Δίδακτρα καὶ τροφεία: Τῆς μὲν τάξεως τῶν τελειοφοίτων καὶ τοῦ ἐμπορικοῦ τμήματος οἱ μαθηταὶ πληρῶνουσιν οἱ μὲν ἐσωτερικοὶ λ. Τ. 60 ἐτησίως οἱ ἡμίτροφοι 30, οἱ δὲ ἐξωτερικοὶ 20. Τῶν λοιπῶν γυμνασιακῶν τάξεων οἱ μὲν ἐσωτερικοὶ πληρῶνουσιν ἐτησίως λ. Τ. 50, οἱ ἡμίτροφοι 26, οἱ δὲ ἐξωτερικοὶ 18. Τῆς δὲ ἀστικῆς σχολῆς οἱ μὲν ἐσωτερικοὶ πληρῶνουσιν ἐτησίως λ. Τ. 45, οἱ ἡμίτροφοι 23, οἱ δὲ ἐξωτερικοὶ 15.

Αἱ ἐγγραφαὶ τῶν μαθητῶν ἤρξοντο ἀπὸ τῆς

Δευτέρας 29 Αἰγίουστου, τὰ δὲ μαθήματα ἄρχονται ἀπὸ τῆς 12 Σεπτεμβρίου. Πλείονες πληροφορίες δίδονται τοῖς ἐνδιαφερομένοις ἐν τῷ γραφεῖῳ τῆς διευθύνσεως, ὁδὸς Ἀμπανόζ, ἀριθμ. 1.

ΤΟ ΔΙΔΑΣΚΟΝ ΠΡΟΣΩΠΙΚΟΝ
Τοῦ ἑλληνικοῦ τμήματος

Κ. Ἀράπης δ. φ. γυμνασιάρχης, Δ. Πρίφτης δ. φ., Ἰ. Ἀσπριώτης δ. φ., Ἰ. Παπαδόπουλος δ. φ., Σ. Σταματιάδης δ. μ., Ἀθ. Ἰωάννου δ. φουικῶν, Χ. Δονᾶτος θεολόγος, Ἰ. Ἡλιάδης π. δ. ὑποδιευθυντής, Κ. Βασιλειάδης, Ἀθ. Γεωργιάδης, Π. Οἰκονόμου, Α. Πράσινο, διδασκαλισταί, Ν. Διαμαντίδης, Ἰ. Διαμαντίδης.

Τῶν τουρκικῶν

Σααδεδδὶν βέης, Σ. Μαυρομάτης, Π. Μελιτόπουλος.

Τοῦ γαλλικοῦ τμήματος

G. VATELOT, Licencié ès Lettres. Professeur de Philosophie, littérature et histoire. Directeur Général. — A. MOSSÉ, Diplômé de l'école supérieure de commerce de Marseille. Comptabilité, cours de marchandises, économie, politique et géographie commerciale. — P. ROUSSELLE, attaché au secrétariat de la Dette Publique. Mathématique commerciaux et financiers. — A. BILLIOTTI, Docteur en Droit de l'Université de Paris. Législation commerciale et financière. — D. IRAT, Bachelier ès sciences. Mathématique. — A. BOUCHEZ Officier d'Académie. Littérature, histoire et style. — E. BORNIER, Bachelier ès lettres et Docteur en Droit. — M. LOUAT, Certificat d'aptitude pédagogique. Conversation. — H. BEKES, Arithmétique. — L. PRASSINOS, Traduction. — TRIAY, Professeur suppléant. — N. DIAMANDIDES.

Τῆς ἀγγλικῆς

Ὁ κ. HUGUES.

Τῆς γερμανικῆς

Ὁ κ. Κ. Ἀράπης.



'Απ' Όλα

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ

Ίδρυθείσα τὸν Αὐγούστου τοῦ 1910.

ΤΙΜΗΜΑ ΕΓΓΡΑΦΗΣ ΕΤΗΣΙΑΣ

Διὰ τὴν Τουρκίαν (μετὰ τῶν ταχ. τελῶν) Γρ. 25.—
τὸ ἐξωτερικόν » » » » Φρ. 8.—

* Ἑξάμηνοι τὰ ἡμίση.

20 Παρ.—ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ—Παρ. 20

Τὸ «'Απ' Όλα» ἐκτυπῶνται ἐβδομαδιαίως εἰς
ΔΕΚΑ ΧΙΛΙΑΔΑΣ ἀντίτυπα.

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

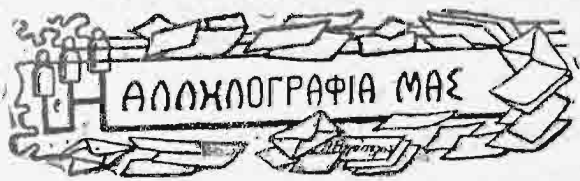
Θ. ΚΑΒΑΛΙΕΡΟΣ ΜΑΡΚΟΥΙΖΟΣ

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ

ΑΡΙΣΤΟΒΟΥΛΟΣ Δ. ΧΡΗΣΤΙΑΝΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ:

ΓΑΛΑΤΑ, ΠΕΜΠΤΟΠΑΖΑΡΟΝ, ΣΑΑΤΗ ΧΑΝ, ΑΡΙΘΜ. 16



* Αλεξάνδρειαν, Ἡλ. Λαζαρ. Ἐνεργ. φύλλα στέλλ.,
εὐχαρ. ἐκ τῶν προτέρων δι' ἐνεργείας σας. ὧν ἀπο-
τελέσματα ἀναμείνωμεν. — Ἀττάλειαν, Μ. Πάσ.
Ἀνανέωσις 7 ἔγγρα. ἐλήφθη ὑπ' ὄψιν, εὐχαρ. δι'
αἰσθήματα, ἀπωλεσθέν φύλλ. στέλλεται, διεύθυνσις
μεταβλήθη, ἀναμείνωμεν. Ὅσον ἀφορᾷ τὴν φράσιν:
«Νηπιωνῶδες τῆς Ἀτταλείας», ἥτις ἀπαντᾷ εἰς
ἄρθρον τοῦ ἡμ. διευθυντοῦ, δυ' ἀμειβα να σα. βε-
βαιώσωμεν ὅτι εἶναι ἀπλοῦσιαια τρόπος ἐκφρά-
σεως. Ἐν manier de parler, διὰ τοῦ ὁποῖου ἐν
παραδείγματι ὁ γράψας ἠθέλησε να δεῖξῃ τὰ ἀπο-
στάσεις, αἱ διανύουσιν οἱ διδάσκαλοι μετατιθέμενοι,
ἀντὶ Ἀτταλείας ἠδύνατο να εἶπῃ Ἀδάνω», Ἰερου-
σαλήμ ἢ Ἀλεξανδρέτας. — Ἀμισόν, Ἄρ. Ποιμεν.
Ἀνανέωσις ἐλήφθη, εὐχαρ., βελτιωθήσεται. — Αὐ-
τόθι, Γ. Βαρ. Ἐπιστ. ἐλήφθ. ὑπ' ὄψιν, ὁμοίως καὶ
τῶν 3 ἔγγρα., εὐχαρ. δι' εὐνοϊκὰς ὑλὰς τοῦ «'Απ'
Όλα» κρίσεις σα. — Ἀδριανούπολιν, Ἄν. Κη. υρ.
Συμμορφούμεθα. — Ἀμισόν, Ζ. Τζε. Τῆς ὑπερ-
μεταβληθείσης, ἐξακολουθήσωμεν πέμποντες ἰπ'
εὐθείας. — Ἄγιον Ὅρος, Μονὴ Βατοπεδίου. Θεό-
περ. Χρησ. Τίμημα ἐτησίως ἔγγρα. ἐλήφθη εὐχαρ.
— Ἀμισόν, Χ. Κεφαλ. Αἰτούμ. στέλλοντι, τίν.
ἐλήφθη, εὐχαρ. ἰδιαιτέρως. — Ἀρσάσιαν, Εὐ-
τσομλ. Ἐνεργ. ἐλήφθη, εὐχαριστ. — Ἀλεξάν-
δρειαν, Νίκην Καραδημ. Ἐλήφθη ἐγκαίρως τίμη-
μα 3 ἔγγραφων, Ἀδ. Σταθ., Ἐλέν. Αὐγ. καὶ ὑπε-
τέρως, αἰτούμενα ἀπεστειλ., ἐνεγράψαμεν καὶ διὰ
τὸ β' ἔτος, ἀναμείνω. — Ἀμισόν, Στ. Περισίδην.
Κατάλογον 14 ἀνανεώσεων μετὰ τοῦ τιμήματος
αὐτῶν 175 γρ. ἐλάβομεν, εὐχαριστοῦμεν πολὺ
διὰ τὰς ἐνεργείας. μὰς καθυποχρεῶντε, συμμορφ.
— Αὐτόθι Γ. Π. Ξέν. Ἀνανέωσις ἐλήφθη, εὐχαρ.,
πέμπομ. — Αὐτόθι, Ι. Σ. Σουβλιδ. Ἀνανέωσις σας
ἐλήφθη, καθὼς καὶ αἱ λύσεις, φύλλα πέμπομεν
ἀπ' εὐθείας, εὐχαρ., εἰς τὴν ἐπιστ. δὲν ἔχετε ἰδιαι-
τέραν διεύθυνσιν, ζητήσατε τὸ φύλλον ἀπὸ τὸν
ταχυδρ. σας, ἂν δὲν οἶα τὸ φέρουν.

Βαβᾶ Ἐσά, Κ. Κοκ. Ἀποδείξεις στέλλ., εὐχαρ.
δι' ἐνεργείας σας. — Βιζύν, Πολ. Μιχ. Τίμημα γ'
ἕξαμην. ἐλήφθη, παρακ. ἐνεργήσατε εἰσπραξίν τιμ.
καὶ ἀποστ. τιμήμ. β' ἕξαμ. ὀφειλομένου ἔτι, εἶναι
ἀδύνατον πᾶσα καθυστέρησις — Βιλετζίκ, Ἰατρο-
πυλον. Γρ. 30. ἐλάβ. ἀναμείνωμεν τίμημα γ' ἕξαμην.,
βιβλίον ἐκ νέου πέμπεται, λεύκωμα ἐξηντλήθη. —
Βουρχανιέ-Κεμέρ, Ὁσφ. Δαν. Γρ. 10 ἐλήφθ. ὑπο-
μνησκομεν ὅτι τὸ ἕξάμ. τίμημα εἶναι ἤδη 12.50
γρ. ἀρα μὰς ὀφείλετε 2.5, διεύθυνσις μετεβλήθη,
εὐχαρ. — Βιζύν, Περ. Παπαδ. Καὶ ἡμεῖς μεγάλως
ἐταράχθημεν μαθόντες τὴν ἀντικατάστασιν τοῦ
ὀνόματος εἰς τοὺς ἀρραβῶνας τοῦ κ. Γεωρ. Χατζο-
πούλου μετὰ τῆς δ. Εἰρήνης Δ. Οἰκονομίδου, πάν-
τοτε εἰς τοιαύτας περιστάσεις ἐνεργοῦμεν ἐπὶ καλῇ
τῇ πίστει φανταζόμενοι ὅτι αὐδέποτε θὰ ὑπάρ-
ξωσι λόγοι διαστροφῆς τῆς ἀληθείας κατὰ τοιοῦ-
τον τρόπον. Ὅσον ἀφορᾷ τὰς καθυστεροῦμενας
ἔγγραφὰς ἀπὸ τῆς β' ἔτι ἕξαμηνίας, σεῖς ὁ ἴδιος θὰ
ὁμολογήσατε ὅτι περισσώτερα παράπονα δικαιοῦ-
μεθα να ἔχωμεν ἡμεῖς κατὰ τῶν κυρίων ἐκείνων,
οἵτινες μέχρι σήμερον ἀναβάλλουσι τὴν καταβολὴν
τοῦ γλίχρου ποσοῦ. Ἡ ἐν τῇ διεκπεραιώσει ἀνωμα-
λία δὲν νομίζετε ὅτι εἶναι ἀποτέλεσμα καὶ ἀνω-
μαλίας καὶ περὶ τὴν πληρωμὴν; — Αὐτόθι, Χαρ.
Θεοδ. Τίμημα γ' ἕξαμ. ἐλήφθη, εὐχαρ. — Βαλί-
κεσο, Ι. Γαιγ. Ἀναν. ἐλήφθη, αἰτούμ. στέλλομ.
εὐχαρ. — Αὐτόθι, Θεοδ. Θεοφιλίδου. Ἀνανέωσιν
ἡμ. ἔγγραφῆς μετὰ δικημάτων ἀλλαγῆς διευθύν-
σεως εἰς Προῦσαν καθὼς καὶ τίμημα ἕξαμ. ἔγγρα.
τοῦ ἐν Βαλίκ. Ι. Παυλίδου, ἦται ἐν ὅλῳ γρ. 26
ἐλάβ., εὐχαρ. Θεομῶ. δι' εὐχὰς καὶ αἰσθήματα. Τὴν
γενικὴν ἐν Προῦσῃ ἀντιπροσωπεῖαν μὰς ἔχει ὁ ἐκ
τῶν ἐκεῖ ἐμπόρων κ. Παν. Εὐγενίδης, εἰς τὴν φρον-
τίδα τοῦ ὁποῖου ἀνετίθη, χάριν ἀποφινῆς παρο-
πόνων, καὶ ἡ ἐπίδοσις τῶν φύλλων. Ἐν τῇ αὐτῇ
σέλῃ εἰδοποιούμεν αὐτῶ τὴν ἀνανέωσιν σας. —
Βιζύν, Εὐρ. Κ. Δελ. Ληφθέντα ἐνεκρίθ., δημο-
σιεῦθ. μετὰ τῆς σειράν τῶν φύλλ. πέμπομ., ἀναμ.—
Βάλιαν, Κεκιλιδ. Γρ. 11 ἐλήφθ., γράψατε πὼς θὰ
ἀποτελέσεται τὸ φύλλον τὸ τίμ. τῆς γ' ἕξαμ. εἶναι
12.50 γρ. — Βίγαν Ν. Χ' Χρησίου. 87.50 ἐλήφθ.,
εὐχαρ. πολὺ δι' ἐνεργείας σας, συμμορφ. πρὸς ἐπι-
θυμίαν σας. στέλλ. — Βάλιαν, Ι. Περβ. Ἐλάβομεν
ὑπ' ὄψιν ἀνανέωσιν 2 ἔγγρα., εὐχαριστ. ἀναμείνω. —
Βαλίκεσο, Ἄθ. Ι. Βαλλ. Τίμημα ἀνανεώσεως
ἐλήφθη, εὐχαρ.

Γάγγρας, Δ. Δρου. Ἀνανέωσις ἐτησίως ἔγγραφῆς
ἐλήφθη, εὐχαρ. θεομῶς. σύστασις σας ἐκτελεσθή-
σεται.
Λεδαγάς, Γρ. Κοραμζ. Ἀπαντ. εἰς ἐπιστολὴν
8 τρ. καὶ συμμορφ. στέλλομ. αἰτούμ. ἀριθμούς,
ἀποδ. θὰ ἔχετε ἐντὸς ἐβδομάδος.

ΜΟΝΟΝ
ΕΙΣ ΤΟ
ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΚΟΝ ΞΕΝΟΔΟΧΕΙΟΝ
ΟΛΥΜΠΟΣ
ΠΕΡΑΝ, ΤΕΠΕ ΜΠΑΣΗ
ἐναντι τῆς Ἀγγλικῆς Προσεβείας,
εὐρίσκειτε ἄκραν καθαριότητα,
ὑπηρεσίαν ἀνεπίληπτον
καὶ τιμὰς συγκαταβατικάς.
Ὅσοι φθάνετε εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν
να καταλύετε εἰς τὸν ΟΛΥΜΠΟΝ
Διευθυντής: ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΜΕΛΙΑΣ

Ἡράκλειον Ἰκονίου, Νικ. Μαρκ. Ἀνανέωσιν σας
ἐλάβ., εὐχαρ.

Κασταμονήν, Ἄρ. Παπαδ. Ἐλάβομεν διὰ λισμὸν
τῶν αὐτόθι ἐγγεγραμ. Ἄν. Παπαζ., Λεων. Ἀρσλάν.
Χαρ. Μακριδ. καὶ ὑμῶν τὸ τίμημα, εὐχαρ. διότι
ἀνελάβετε τὴν ἀντιπροσωπεῖαν μὰς καὶ τὴν διανο-
μὴν τῶν φύλλων εἰς τοὺς αὐτόθι ἐγγραφέντας.
τοῦτο ἐκτὸς τοῦ ὅτι ἀλλοποιοῖ τὴν διεκπεραιώσιν
μὰς. θὰ εὐρεσθήσῃ τοὺς ἀναγνώστας μὰς, διότι θὰ
τὰ λαμβάνωσιν ἐγκαίρως καὶ καθαρά. Μετὰ τινὰς
ἡμέρ. θὰ σα. στείλ. ἀποδ. ὅπως εἰσπράξῃτε— Κο-
ρυτσοῦν, Κ. Χρ. Κοτόπ. Ἐλήφθ. γρ. 22.5 καὶ 37.5.
τὰ μὲν 10 διὰ τὴν αἰτ. α' ἕξαμ., τὰ δὲ 50 δι' ἔγγρα.
γ' ἕξαμ. ὑμῶν, Εὐθ. Πολ., Ἀργ. Εὐθ., Παν. Μπ.,
εὐχαρ. θεομῶς, ἐν τούτοις μετὰ λύτης πληρωφ., ὅτι
ἀδυνατοῦμεν ν' ἀποστείλ. α' ἕξαμ., διότι ἔχει τε-
λείως ἐξαντληθῆ. μόλις καὶ μετὰ βίας κατωρθώ-
σωμεν να διατηρήσωμεν τρία μόνον σώματα διὰ τὰ
γραφεῖον. Σὰς πιστόνομ. λοιπὸν διὰ 10 γρ., τὰ
ὅποια κρατοῦμεν εἰς διάθ. σας, αἰτούμ. ἀριθμοὶ
πέμπονται. — Καλλιπόλιν, Νικ. Ἀλεξάνδρ. Τίμημα
δι' ἀνανέωσ. ἐλάβ., εὐχαρ. στέλλ., 7ον τελείως ἐξη-
ντλήθη. Αὐτόθι, Ὁνούφρ. Β. 35 ἐλήφθησαν, εἰμεθα
σύμφωνοι εἰς τὸν λισμὸν, στέλλ. αἰτούμ., συμμορφ.,
εὐχαρ., λάβετε παρακ. ὑπ' ὄψιν ὅτι τὸ ἕξάμηνον
τίμημα εἶναι γρ. 12.5.

Μιτυλήνην, Δ. Νικ. Α. Μολιν. Ἀνανέωσις ἔγγρα.
σας ἐλήφθη, πέμπομεν ἰδιαιτέρως, εὐχαρ. — Μο-
ναστήριον Α. Ζάλ. Γρ. 108 ἐλήφθ., ὧν 72 διὰ
λισμὸν β' ἕξαμ., εὐχαρ., ἀναμ. κατάλογον καὶ
ἀποτελ. δραστ. ἐνεργειῶν σας, συμμορφ. πρὸς ἐπι-
θυμίαν.

Νεβ Σεχίρ, Μ. Γάγ. Ἀνανέωσις ἐλήφθη ὑπ' ὄψιν,
ἀναμείνωμεν. — Αὐτόθι, Εὐγ. Γ. Ἀλεξ. Τὰ διὰ τῆς
ἐπιστολῆς σας ἐκφραζόμενα αἰσθήματα πρὸς ἡμὰς
καὶ τὸ «'Απ' Όλα» καὶ αἱ ἐνθουσιώδεις κρίσεις
μὰς συνεκίνησαν χαίρομεν τοσοῦτο μάλλον, ὅσον
βλέπομεν τὰς πολλὰς προσπάθειάς μὰς καὶ τοὺς
κόπους μὰς δεόντως ἐκτιμώμενον παρὰ τῶν ἀνα-
γνωστῶν μὰς, ἀνεμείνω, ἀναμείνωμεν.

Προῦσαν, Παν. Εὐγενίδην. Λάβετε ὑπ' ὄψιν ἀπ'
εὐθείας ἔγγραφῆν μὰς Θεοδ. Θεοφιλίδου, πραγμα-
τογόμενον ἐν τῇ Regio, ὧν καὶ διδετε φύλλα.
Τίμημα γ' ἕξαμ. ἐλήφθη. — Πολύχιντον, Γ. Ρηγγλ.
καὶ Δ. Ραφ. Διεύθυνσις μετεβλήθη, ἐπειδὴ κατὰ
τὸν γεν. ὄρον αἱ ἔγγρα. ἀρχοῦν ἀπὸ τῆς ἀρχῆς
ἐκάστης ἕξαμ. ἵνα συμμορφ. καὶ ἡμεῖς ἀποστείλ.
τὸ ἀντίτιμ. τῶν φυλλαδ., ἵνα ὑπολείπ. ἐκ τῆς
ἔγγραφῆς σας. ἀναμείνω. — Πύργον Βουλγαρίας, Π.
Βιγγ. Ἐξακολ. ἀποστ., ἀναμείνωμεν.

Τσαρσαμπά, Στ. Χρυσοχ. Τίμημα 2 ἔγγραφο.
ἐλάβ., εὐχαρ. διὰ κρίσεις σας, συμμορφ. πρὸς ὑπο-
δεικνυομ. ἀποστολὴν.

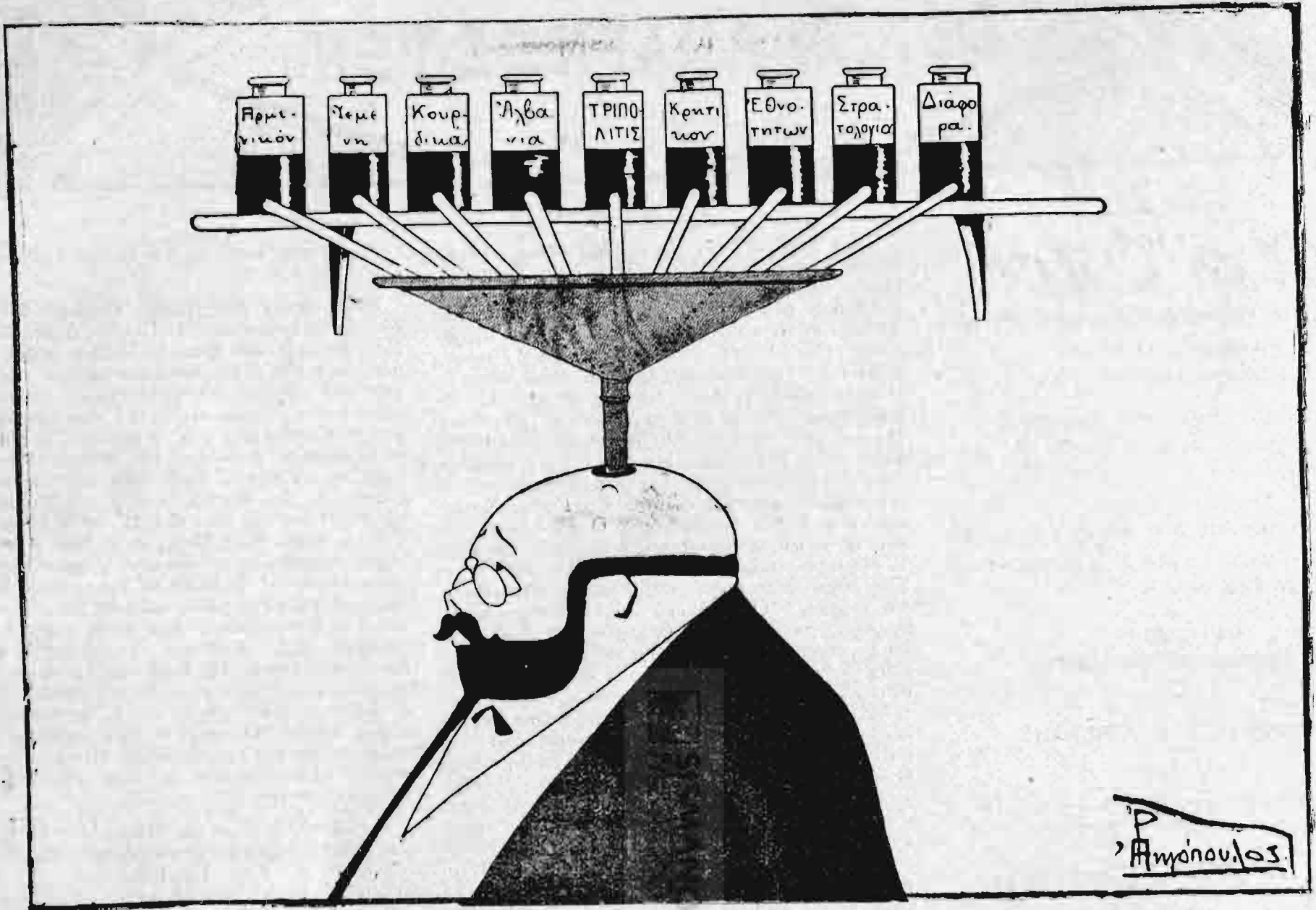
Φρένελι, Βασ. Κ. Βονιτ. Τίμ. ἔγγρα. β' ἕξαμ.
Οἰκον. Εὐγ., Κωνστ. Π. Βον. καὶ ὑμῶν ἐλάβομ.,
εὐχαρ. δι' ὑπὲρ τοῦ «'Απ' Όλα» ἐνεργείας σας. εἰς
ἱεροδ. Θεοδ. Κοπ. φύλλα στέλλονται, ἐνεργ. ἀπο-
στολὴν σχετικῶν τιμημ. διότι ἦρος ἀπυράβατος
εἶναι ἡ προπληρωμὴ αἰτούμ. φύλλ. στέλλ.

Χίον, Οὐρ. Φριδᾶ, ἀνανέωσις ἐλήφθ., εὐχαρ.

Ὅσοι ἐκ τῶν πρὸς ἡμὰς γραμμάτων δὲν εὐρίσκου-
σιν ἀπάντησιν εἰς τὴν ἐπιστολὴν τῶν, παρακαλοῦνται
ν' ἀναμείνωσιν αὐτὴν εἰς τὸ προσεχές.

ΔΕΛΤΙΟΝ
παρέχον δικαίωμα συμμετοχῆς εἰς τὰς Δύ-
σιν τῶν ἐν τῷ 57ῳ φύλλῳ δημοσιευομένων
Πνευματικῶν Ἀσκήσεων.

ΣΑΤΥΡΙΚΗ ΣΕΛΙΣ



— "Όλοι αυτοί οι διαβόλοι 'στο δικό μου τὸ κεφάλι πρέπει νὰ κατασταλάξουν ;



Είναι οί μόνοι που τήν θέλουν γὰ μὴ φύγη.

'Αποτελεσματα ἐκ τοῦ πανικοῦ εἰς τὸν Γαλατᾶ.

Πῶς ἐλπίζει ἡ Γαλλία νὰ λύσῃ τὸ Μαροκηνόν.

Ο ΠΡΩΤΟΣ ΟΙΚΟΣ ΕΝ ΑΝΑΤΟΛΗ: ΣΤΑΪΝ